

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

๑. คนใช้สิทธิ์ประท้วง ทวงคืน
เมื่อรัฐบาลฝ่าฝืน ผิดร้าย
ยังด้นขัดแข็งขัน ศาลสั่ง
ซ้ำปดไปเป็นอนปาย ไล่ไคล้อินพาล

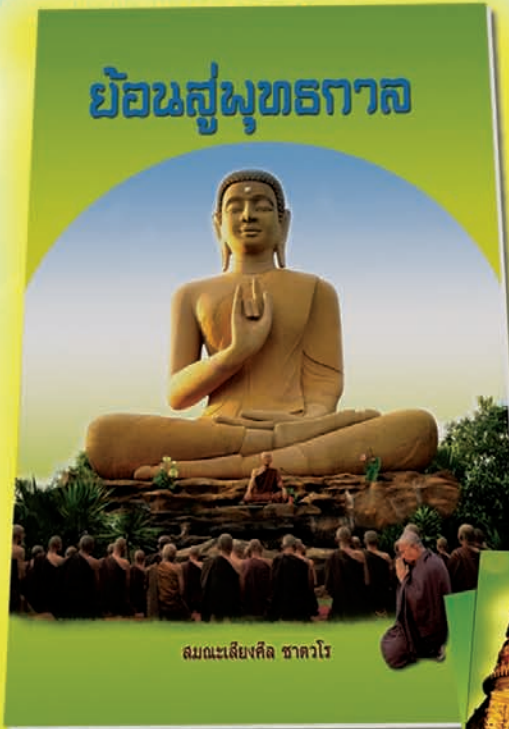
๒. สามานย์กันขนาดนี้ ควรคืน
อำนาจของประชาชน หยึดแล้ว
รัฐบาลผิดอย่าฝืน ตะแบงแย่ง ประชาเลย
อธิปไตยรัฐที่แท้ สิทธิล้วนของประชา

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พบกับเนื้อหาในเล่ม

คุณสมบัติของมหาปุริสลักษณะที่มีในพระพุทธเจ้าอย่างละเอียด
ลึกซึ้ง ที่ไม่เคยมีใครบรรยายมาก่อน ทั้งทางบุคลาธิษฐาน (คือ
การยกเอาตัวอย่างบุคคลเป็นที่ตั้ง) และ ธรรมาธิษฐาน (คือการ
อธิบายในเชิงของธรรม ยกธรรมเป็นที่ตั้ง) รวมทั้งชีวประวัติ
และจริยาวัตรอันงดงามของเจ้าชายสิทธัตถะก่อนเสด็จออก
บรรพชา บรรยายไว้อย่างละเอียด แยกย่อยทั้งสาระ
และอรรถรส น่าติดตามอย่างยิ่ง...

ผลงานโดย สมณะเสียงศีล ชาตวโร
(โดยอ้างอิงและเรียบเรียงจาก...การบรรยายธรรม
ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์...เป็นหลัก)

ผลงานที่ผู้เขียนภาคภูมิใจนำเสนอ...
แต่ผู้อ่านทุกท่าน
ที่ไม่ควรพลาด!...
พิมพ์สีสี่ สวยงาม

สนใจติดต่อ...สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศนสมาคม

๖๗/๗-๘ ถ.นวมินทร์ ๔๔ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๔

โทร. ๐๒-๓๗๕-๔๕๐๖

Email:TAMATAS54@gmail.com

นัยปก

ปฏิวัติด้วยสันติโดยประชาชน

(๑) “รัฐาธิปไตย” สัจไซร์ ใครใคร่ได้จงจง สมบัติผลัดเจ้าของ ฤทธิปไตยจัดซื้อ	ใครครอง แย่งยื้อ ครองอำนาจ กระนั้นฤ เลือกตั้งชนะครอง
(๒) หรืออำนาจต้องใช้รัฐ- ยึดเสร็จเป็นรัฐบาล เรื่องรัฐาธิปไตยวาน “รัฐาธิปไตย” เจื้อยแจ้ว	ประหาร ไซ้แล้ว วิจัยหน้อย เกิดรา แต่แท้จริงไฉน
(๓) ให้ประชาเป็นทาสค่อม ชนมิอาจจัดการ เลือกตั้งเสร็จจงงาน “รัฐาธิปไตย” นุ่นไซร์	รัฐบาล อำนาจได้ หมดกิจ ประชาแฮ ริบให้รัฐบาล
(๔) วานไซให้แจ่มแจ้ง อำนาจชนไปมี เลือกตั้งเสร็จประชาซี แล้วรัฐธรรมนูญให้	กันที่ ไซ้มัย คือทาส ต่อต้านคือใด
(๕) ชนใช้สิทธิประท้วง เมื่อรัฐบาลฝ่าฝืน ยังด้านซัดแข็งขึ้น ซ้าปดโป้เปื้อนป้าย	ทวงคืน ผิดร้าย กาลสั่ง ใส่ไคล้อื่นพาล
(๖) สามานย์กันขนาดนี้ อำนาจของประชายืน รัฐบาลผิดอย่าฝืน อธิปไตยรัฐที่แท้	ควรคืน หยัดแล้ ตะแบงแย่ง ประชาเลย สิทธิถ้วนของประชา
(๗) ถึงคราคืนสิทธิให้ หน้าที่รัฐบาลฉล สันติปฏิวัติคน นี้รัฐาธิปไตยแผ้ว	ประชาชน จบแล้ว ไทยเผด็จ เผด็จมเฮย ผ่องแท้สัจธรรม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๗ เม.ย. ๒๕๕๗

ปฏิวัติด้วยสันติโดยประชาชน

อาจารย์ **คมสัน โพธิ์คง** นักวิชาการกลุ่มสยามประชาภิวัฒน์ ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายและการปกครอง ได้อรรถาธิบายประเด็นร้อน เรื่อง **‘รัฐสุธิปัตย์’** ที่ก้านันสุเทพ ได้ประกาศจัดตั้งเอาไว้ว่า “อย่าไปรังเกียจคำว่า **‘รัฐสุธิปัตย์’** เพราะคำว่ารัฐสุธิปัตย์ หมายถึงอำนาจที่ได้รับการยอมรับจากประชาชน เมื่อประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ประชาชนก็เป็นรัฐสุธิปัตย์ ที่ว่าประชาชนเป็นรัฐสุธิปัตย์ เพราะเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยตามบทบัญญัติมาตรา ๓ ที่ว่าอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน

ถ้าดูตามแนวทางที่คุณสุเทพเขาเคลื่อนมาตลอด เขาเคลื่อนภายใต้การชี้นำของมวลชน เขาเหมือนกับผู้ที่เล่นตามบทบาทตามที่มวลชนได้กำหนด เพราะฉะนั้นคำว่า **‘รัฐสุธิปัตย์’** ถ้าฟังให้ดี ๆ ก็จะพบว่า เขาจะโยงกลับไปว่า ประชาชนเอาอำนาจคืนจากนักการเมือง จะเอาอำนาจนั้นมาเป็นรัฐสุธิปัตย์ เป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญทุกประการตามมาตรา ๓ มาตรา ๗ แต่ว่าเมื่อประชาชนใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญมันอยู่ในช่องว่างของกฎหมาย เกิดในช่วงที่ไม่มีสภา เกิดในช่วงที่ไม่มีคณะรัฐมนตรี (หากศาลรัฐธรรมนูญตัดสินส่งผลให้รักษาการนายกฯ ยิ่งลักษณ์ และรัฐมนตรีทั้งคณะต้องพ้นจากตำแหน่ง)

คำถามต่อมาคือ เมื่ออำนาจหลุดจากมือรักษาการนายกฯยิ่งลักษณ์และคณะแล้ว อำนาจไปอยู่ที่ตรงไหน คำตอบคือ**อำนาจก็ต้องกลับคืนสู่ประชาชน** เพราะว่า หลักการตามมาตรา ๓ อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย และ

ประวัติศาสตร์การเมืองไทยก็มีหลายกรณีที่ประชาชนสามารถจัดตั้งสภาโดยที่ไม่ต้องใช้กำลังทหาร อย่างกรณีปี ๒๕๑๖ ซึ่งรัฐบาลหนีออกนอกประเทศ จึงได้มีการโปรดเกล้าตั้งสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ ซึ่งมาจากตัวแทนภาคประชาชนขึ้น อันนี้ก็ถือเป็นประเพณีปฏิบัติอย่างหนึ่ง ซึ่งสมาชิกสภานิติบัญญัติสามารถเกิดจากฐานของประชาชนหลากหลายอาชีพ” (โดย ASTV ผู้จัดการรายวัน ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗)

ในส่วนของรูปแบบของรัฐสุธิปัตย์ของรัฐสมัยใหม่ มีการระบุรูปแบบหลักอย่างน้อย ๔ อย่างดังนี้ ๑.การใช้สิทธิ์เลือกตั้ง ๒.ทหารปฏิวัติยึดอำนาจ ๓.การใช้สิทธิพลเมืองเปลี่ยนแปลงอย่างสันติ ๔.การผสมกันระหว่างสิทธิพลเมืองกับอำนาจทางทหาร เป็นการปฏิวัติประชาชน โดยการสนับสนุนของกองทัพ

๘๑ ปีของประชาธิปไตยไทยตกอยู่ในวงจรอุบาทว์ของนักเลือกตั้งที่เข้ามาครอบงำโกงกินจนทหารต้องออกมาปฏิวัติครั้งแล้วครั้งเล่า อำนาจอธิปไตยของประชาชนจึงตกอยู่ในอุ้งมือของนายทุนและขุนศึก (รูปแบบ ๑ และ ๒) สลับไปมา ยังคงแต่รูปแบบที่ ๓ และ ๔ ที่มวลมหาประชาชนจะได้ช่วยกันปฏิวัติด้วยสันติ ให้เกิดประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ขึ้นมาในโลกใบนี้

ใครรู้ตัวว่าเราเป็น **‘รัฐสุธิปัตย์’** ตัวจริงเสียงจริง โปรดได้แสดงตัวออกมาให้มืดฟ้ามัวดิน เพื่อแสดงให้เห็นว่า **‘อำนาจอธิปไตยไม่ใช่ของนักเลือกตั้ง แต่เป็นของปวงชนชาวไทยที่แท้จริง!’**

☞ ● **จริงจัง ตามพ่อ**

• คำต๋อง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ปลายเดือนเมษาที่ผ่านมา มีข่าวลงในเฟซบุ๊ก แพร่สะพัดไปทั่วเมืองว่า ผมเป็นอัมพาต ถามกันใหญ่ว่าจริงหรือเปล่า ผมไม่ได้เป็นอัมพาตตามข่าวลือ ผมแข็งแรงดี ออกกำลังกายเป็นประจำ ทั้งวิ่ง, ว่ายน้ำและแกว่งแขน

● ภาพ ลุงจำลองแฟนคลับ ๒๔ เม.ย. ๕๗)

ผมเก็บตัวเงียบไม่ได้ไปไหนมาไหน ประการแรกเป็นเพราะผมตกเป็นผู้ต้องหา **คดีก่อการร้าย** ศาลให้ประกันตัวออกมาเมื่อวันที่ ๒ เมษายนที่แล้ว โดยมีคำสั่งสรุปว่า **“ห้ามกระทำการใด ๆ อันส่อไปในทางปลุกประชาชนก่อความวุ่นวาย หรือทำผิดกฎหมาย หากฝ่าฝืนจะถอนประกัน”** คือชังคุกโดยไม่มีการอุทธรณ์ฎีกา ซึ่งบ้านเมืองจะไม่ได้อะไรเลยจากการที่ผมจะต้องติดคุก ประการ

ที่สอง ผมไปไหนมาไหนไม่สะดวกเพราะยาแก้หลอดเลือดหัวใจตีบที่รับประทานเป็นประจำนั้น บางครั้งทำให้ซบถ่ายไม่เป็นเวลา

สถานีเอเอสทีวีติดต่อให้ผมไปออกโทรทัศน์ แสดงตัวตนว่าผมแข็งแรง ไม่ได้เป็นอัมพาตตามที่ลือกัน ผมเห็นว่าคงไม่ต้องถึงขนาดนั้น ผมใช้วิธีโทรศัพท์เข้ารายการ **“สภากาแฟ”** ของเอเอสทีวีชี้แจงเรื่องการขายปุยเอเอสทีวีตราขวัญดิน ซึ่งผมเป็นประธาน ว่าการช่วยเกษตรกรขายปุยลดราคาในเทศกาลสงกรานต์และวันวิสาขบูชา ๑ เมษายนถึง ๑๓ พฤษภาคม ขายดีมาก เพียง ๒๐ กว่าวัน ยอดขาย ๓๐ ล้านบาทเศษ พร้อมกับเล่าความเป็นมาของปุยชื้อก้องนี้ แล้วผมก็แถมพูดกับผู้ชมเอเอสทีวีว่าผมไม่ได้เป็นอัมพาต

อยู่ที่กาญจนบุรี ผมมีงานเพื่อสังคมทำอยู่เป็นประจำ คือ การจัดศูนย์ล้างพิษตับ ซึ่งใหญ่ที่สุดในเมืองไทย และใหญ่กว่าสหรัฐอเมริกา มีทุกสัปดาห์จากวันพฤหัสบดีถึงวันอาทิตย์ ระยะเวลาหลัง ๆ นี้ ผู้เข้าหลักสูตรหลายคนถ่ายรูปกับผมขณะผมนั่งบนรถมอเตอร์ไซด์เหมือนกันเปี๊ยะกับที่พระเอก นางเอก ซีในหนังโทรทัศน์เรื่องดัง **“สามมิติตรา”** เป็นการสยบข่าวลือได้บ้างว่า ผมไม่ได้เป็นอัมพาต ซีมอเตอร์ไซด์ปร้อ

เดือนพฤษภาคมนี้เป็นช่วงเวลาสำคัญมากที่พวกเราประชาชนจะไล่รัฐบาลได้สำเร็จ **“เราคิดอะไร”** ฉบับนี้จึงขอเปลี่ยนบทความของผมที่ชื่อ **“บ้านป่าขนาดออย”** มาเป็นเรื่องสำคัญที่แกนนำของ **กองทัพธรรม** จะขอให้ท่านผู้อ่านช่วยในการชุมนุมแบบ **“ม้วนเดียวจบ”** ครั้งนี้ **☞**

► คิดคนละซั้ว

แรรวม ชาวหินฟ้า

ไอน์สไตน์ต่อต้านการใช้อำนาจที่บีบบังคับ (force) ทุกรูปแบบ โดยยืนยันยันว่า **“ระบบเผด็จการที่ใช้อำนาจบีบบังคับ ในความคิดของข้าพเจ้าในไม่ช้าก็จะเสื่อมสลาย เพราะการใช้กำลังบังคับมักจะก่อให้เกิดคนซึ่งมีระดับศีลธรรมต่ำ...”**

► ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้อง โสกสลด

สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์

หากเสียสละแต่ไม่กล้าหาญ นั้นยังมีใช้เสียสละตัวจริง
แค่ของเลียนแบบ !
เสียสละ+กล้าหาญ ย่อมไม่หวังผลประโยชน์ตัวเอง

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๖ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๗

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

- 1 นัยปก : ปฏิวัติด้วยสันติโดยประชาชน *จริงจัง ตามพ่อ*
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จำลอง ศรีเมือง*
- 5 คูนิดคิดหน่อย *บรรณาธิการ*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บทความพิเศษ *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 11 เวทีความคิด *นายนอก ทำเนียบ*
- 12 บทความพิเศษ *แซมดิน เลิศบุศย์*
- 18 สีสันชีวิต(สมณะติกขวิโร-ดร.ประมวล เพ็งจันทร์) *ทิม สมอ.*
- 26 เปิดคุญบุญนิยม *เก่าสมัย ใหม่เสมอ*
- 31 เสียงข้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน *ดั่งนั้น วิมุตตินิยม*
- 36 คิดคนละชั่ว *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด *สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมณะโพธิรักษ์*
- 52 การ์ตูน *วิสูตร*
- 54 ซาดกทันยุค *ฉวมพุทฺธ*
- 57 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ *เปลว สีเงิน*
- 60 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว?? *พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต*
- 63 แค่คิดก็หนาว...ว *นายชิง วินเทอร์*
- 64 พุทธศาสตร์การเมือง *ฉวมพุทฺธ*
- 66 บทความพิเศษ *บุญถึง ลือชา*
- 68 ชีวิตไร้สารพิษ *ล้อเกวียน*
- 72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 74 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 77 กติกาเมือง *ประคอง เตกฉัตร*
- 80 ปิดท้าย *พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์*

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหมาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุไกร สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารสกริไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com

สีสันชีวิต

18 ยิ่งเนิ่นนานไปเท่าไร
ยิ่งจะเปิดเผยความจริง
ที่เป็นลัทธิศาเคราะห์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
ยิ่งนานไปความจริงยิ่งเปิดเผยแม้ยาก

“ข้าราชการไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใด ระดับไหน มีหน้าที่อย่างไร ล้วนแต่มีส่วนสำคัญอยู่ในงานของแผ่นดินทั้งสิ้น ทุกคนจึงต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่โดยเต็มกำลังความสามารถด้วยอุดมคติ ด้วยความเข้มแข็ง เสียสละและระมัดระวัง ให้การทุกอย่างในหน้าที่เป็นไปอย่างถูกต้องเที่ยงตรง ด้วยความระลึกว่าตัวเองอยู่เสมอกว่า การปฏิบัติตัวปฏิบัติงานของตน มีผลเกี่ยวเนื่องถึงทุกข์สุขของประชาชน ตลอดจนความเจริญขึ้นหรือเสื่อมลงของประเทศชาติ”

พระบรมราชาโชวาทเนื่องใน “วันข้าราชการพลเรือน” เมื่อ ๑ เมษายน ๒๕๕๗

ปรากฏตามรายงานข่าวว่าผู้ปฏิบัติหน้าที่ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม โพสต์ข้อความผ่านเฟซบุ๊ก เนื่องในวันข้าราชการพลเรือนว่า “ขอส่งความระลึกถึงข้าราชการพลเรือนทุกท่านและขอให้ทุกท่านได้ตระหนักและภูมิใจถึงความสำคัญของความเป็นข้าราชการที่มีความรับผิดชอบต่อความสุขของประชาชนและมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศให้มีความก้าวหน้า ดังนั้น ไม่ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอย่างไร ข้าราชการก็จำเป็นจะต้องวางตัวเป็นกลางและปฏิบัติหน้าที่อย่างมีอาชีพ สันนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยยึดหลักคุณธรรมและระเบียบ กฎหมายเป็นสำคัญ รวมทั้งจะต้องมุ่งพัฒนาสมรรถนะของตนเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกเพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองและให้บริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มกำลังความสามารถอุทิศตนให้แก่งานราชการโดยไม่ทอดทิ้ง เพื่อประโยชน์สูงสุด

ของประเทศชาติและประชาชน เพื่อตอบแทนคุณของประเทศชาติ เงินภาษีประชาชนทั้งสิ้น”

“ในโอกาสนี้ ดิฉันขอขอบคุณข้าราชการทุกท่านที่ได้มุ่งมั่นตั้งใจทำงานด้วยความเสียสละมาโดยตลอด และขอให้ทุกท่านน้อมนำพระบรมราชาโชวาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสวันข้าราชการพลเรือนไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการอย่างเคร่งครัด” นางสาว ยิ่งลักษณ์ ระบุ

“**พระบรมราชาโชวาท**” นั้น ปวงข้าราชการพลเรือนชาบซึ่งในพระมหากษัตริย์คุณล้นเกล้า ล้นกระหม่อมเกินจะพรรณนานานเนื่องตลอดมา และมั่นคงยืนหยัดแสดงความจงรักภักดีแผ่นดินไทยสืบทอดมาด้วยการปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต น้อมรับใช้ชาติบริการประชาชนสุดกำลังความสามารถเป็นนิจ

“ความระลึกถึง” จากผู้ปฏิบัติหน้าที่นายกฯ และคณะย่อมซาบซึ่งแก่ใจตนดีด้วยประการทั้งปวงว่าเราจะเริ่มต้นฉันใดจึงเหมาะสมแก่สถานะอันแท้จริงของตนต่อพระผู้อันควรแก่การเทิดทูนคารวะเนื่องด้วยพระมหากษัตริย์คุณล้นพัน หากเป็น “**พุทธมามกะแท้**” หยั่งถึง “**พุทธธรรม**” จริ่งไซร์ ย่อมรู้แจ้งเห็นจริงทั้งปวงที่หมักหมมอยู่ในวงการของตนเองและจะมีบังอาจออกมาวาดลลิตา “**หน้าไหว้หลังหลอก**” ลวงโลกดังนี้

โอกาสที่จะรังสรรค์มีมากเหลือหลาย มีทั้งกำลังคน เงินทอง และเวลา แต่น่าเสียดายที่สูญเปล่า !

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

หลวงพ่อกุณ

เห็นภาพและข่าวในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ เอเอสทีวีภาพตอนที่กำลังประกอบหลวงพ่อกุณ ปริสุทโธ นั่งทำพิธีปลุกเสกวัตถุมงคลด้วยสภาพ อิดโรยอ่อนแรง จนชาวเน็ตที่เคารพนับถือทน ไม่ไหวต้องร้องทุกข์ผ่านทางสังคมออนไลน์ เพื่อ ช่วยให้ท่านได้หยุดพักผ่อน หลังท่านอาพาธมา เป็นเวลานาน ผมไม่ได้เป็นลูกศิษย์แต่เห็นสภาพ จากภาพในหนังสือพิมพ์แล้ว เห็นว่าแทบจะหมด สภาพอยู่แล้ว แต่คนก็ยังดันทุรังประกอบไปทำพิธี จนได้ จะเรียกว่าลุ่มหลงหรือศรัทธา

- พุทธ รุ่นใหม่ กทม.

หลวงพ่อกุณท่านสังฆมหารมีของท่าน มาอย่างนั้น ท่านจึงต้องดำเนินไปอย่างนั้น สนอง ความเชื่อชาวพุทธที่ยังยึดติดอยู่กับวิถีวัตถุเครื่อง ลางของขลังวัตถุนิยม เหตุเพราะ “พระนอกพุทธ” ส่วนหนึ่งพาหลงผิดออกนอก “ธรรม” ในไทยนั้น มีทั้งมหาเถรสมาคมและกรมการศาสนา สอดส่องดูแล แต่ก็มิ้นอกกริตนอกรอยอยู่ทั่วไปทั้งใน และนอกมหาเถรสมาคม

ตำรวจไปคารวะผู้ต้องหา

เป็นข่าวจะเอาเป็นเอาตายกันที่กำนันสุเทพ นำประชาชนเดินขบวนไปพบปลัดกระทรวง กลาโหม กระทรวงสาธารณสุข กระทรวง ยุติธรรม ทว่าข้าราชการต้อนรับผู้ต้องหาที่มี หมายจับ เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง มีความผิด แต่ พวกมันเป็นข้าราชการ เช่น พล.ต.ท.คำรณวิทย์ ธูปกระจ่าง บินไปพบนักโทษทักษิณถึงเมืองนอก ไม่พูดถึงโทษทัณฑ์บ้างเลย ไม่ผิดบ้างหรือไร หรือ ว่าอยู่เมืองนอกไม่ผิด

- ฟุ้ง อ่างทอง

นายชัยเกษม นิตสิริ รมว.ยุติธรรม ได้ แจงกรณีพล.ต.ท.คำรณวิทย์ ผบช.น.ไม่จับกุม พล.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นักโทษหนีคุกที่เกาะฮ่องกง

เมื่อก่อนวันสงกรานต์ปีนี้เพราะไม่มีหมายจับ ก็ ขอฝากเรื่องนี้มาให้สมาชิก “เราคิดอะไร” รู้ไว้ ประดับปัญญาว่า “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ไทย” คน หนึ่งนอกจากจะละเว้นการปฏิบัติหน้าที่แล้วก็ยัง ไปน้อมการระงับนักโทษถึงต่างแดนอีกด้วย บุญคุณ ส่วนตัวที่มีต่อกันเป็นเรื่องที่ต้องตอบแทนเป็น คุณธรรมที่พึงเกิดทุน แต่เชื่อว่าลบล้างภาระหน้าที่ ต่อแผ่นดินสิ้นเชิง

นักการเมือง-ข้าราชการ

เป็นคู่แข่งที่ต้องร่วมงานกันตลอดกาลทุกยุค ไม่ว่าจะยุครัฐบาลใด เพราะราชการก็ปฏิบัติ หน้าที่ไปตามระบบระเบียบ จะแปรไปบ้างก็ตาม นโยบายในบางยุคบางกาลเท่านั้น ส่วนการเมือง นั้นก็ผันแปรไปตามยุคกาลของเกมการเมืองและ คุณธรรมของพรรคการเมือง-นักการเมืองเป็น ประการสำคัญ ยิ่งนานวันเข้า การศึกษายิ่งเจริญ ทันสมัย นักการเมืองมีความรอบรู้ยิ่งขึ้น สามารถ รับใช้ประชาชนได้กว้างขวางคล่องแคล่วขึ้น แต่ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถซ่อนเร้นเล่ห์เหลี่ยมได้ลึก ล้ำยิ่งขึ้น หากประชาชนรู้ไม่เท่าทันก็จะถูกนักการเมือง ที่ไม่ซื่อสัตย์ฉ้อฉลผลประโยชน์สาธารณะนานา ประการไปโดยรู้ไม่เท่าทัน นักการเมืองก็จะมิกลุ่ม ข้าราชการนั้นแหละสนองรองรับใช้เป็นเครือข่าย จึงเป็นเรื่องที่ไม่พ้นวงการนอกระบบ

- วงใน ยังมีไฟ เพชรบุรี

ติดตามข่าวการชุมนุมตลอดมา ทั้งเข้าร่วม การชุมนุมด้วยบ้าง ประเมินแล้วด้านหนาเกิน สักตอกออกด้วยเหล็กกล้าเนื้อดีเยี่ยม เหตุสำคัญ ส่วนหนึ่งคือข้าราชการพลเรือน ทหาร ตำรวจของ เราขาดเอกภาพจุดยืนชัดเจน จะยืนหยัดอยู่ ณ จุดไหน การเมืองก็จะได้เริ่มกันได้ว่าจะนับหนึ่งอย่างไร ?

การเมือง กทม.

หลังจากที่ศาลอุทธรณ์ได้รับคำร้องตามมติ

กกด.ที่สั่งให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครใหม่ หรือแจกใบเหลืองเมื่อ ๒๗ มี.ค. ส่งผลให้ “คุณชายหมี” ต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๙ ทันที แต่งานบริหาร กทม.ยังไม่สะดุดเพราะมีรองผู้ว่าฯ กทม. ที่เหลืออยู่ช่วยเคลื่อนงานในเดืนหน้าต่อไปได้ “...ผมเคารพศาล เคารพองค์กรอิสระครับ แต่ในขณะที่เดียวกันผมก็จะต่อสู้เต็มที่ในทุกทางในกระบวนการทางกฎหมายซึ่งเป็นสิทธิอันชอบธรรมของผม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ผมไม่ได้กระทำผิดด้วยตัวผมเองครับ...”

• กรุง เฉลิมธน บัวลอย

👉 **นักการเมืองที่แท้จริงย่อมมีจรรยาบรรณ** ในยุคก่อนก็เทียบเคียงได้กับ “สมบัติผู้ดี” ซึ่งคนรุ่นเก่าก่อนยึดถือเป็นเรื่องสำคัญนัก ที่ผู้มีมรรยาทล้มมาคารวะเพียงแสดงต่อกันด้วยอัธยาศัยไมตรี คุณชายหมี” ยึดถือประเพณีปฏิบัติดีมา ก็ถูกต้องแล้ว ...ถ้านักการเมืองไม่เคารพองค์กรอิสระ บ้านเมืองบ้านเมืองจะไม่มีชื่อมีแป

อย่าสะอេះ

ข่าวจากผู้จัดการออนไลน์พูดถึงก้านันสุเทพที่ปราศรัยเข้มข้นว่า **“อย่าโลกสวย สะอេះเสนอตัวเป็นคนกลาง”** มีรายละเอียดแบบคำต่อคำดังนี้ “การต่อสู้คราวนี้จึงจำเป็นที่จะต้องทำให้ถึงที่ล้นสุด ฟัน้องใจอ่อนไม่ได้ อย่าไปฟังพวกโลกสวย ใ้อพวกโลกสวยนั้นชอบนักหนาอยากจะเป็นคนกลาง อยากเป็นคนช่วยเจรจา อยากเป็นคนทำให้เกิดการเจรจา ความซัวกับความดีมันประนีประนอมกันตรงไหนฟัน้อง ถามหน้อยสิ (เสียงโห่ร้องและเป่านกหวีดของมวลชน) ผมประกาศไว้เลยนะ จะเป็นใครก็ตาม อย่ามาบังอาจตั้งตัวเป็นคนกลาง ชวนผมเป็นไปเจรจาเชียวนะ ผมจะด่าเสียคนนะจะบอกให้ ผมเตือนไว้ก่อนนะอย่าทำเป็นว่าเคยดีกับผม เคยสนิทกัน

แล้วจะขอตั้งตัวเป็นคนกลาง เจรจาระหว่างผมกับระบอบทักษิณ ผมบอกให้คุณรู้ นายสุเทพเทือกสุบรรณ คนที่เคยเป็นนักการเมืองมา ๓๖ ปี นั้นไม่มีแล้ว วันนี้มีแต่ ‘ก้านันสุเทพ’ ร่างทรงของประชาชน

“เมื่อคนเป็นร่างทรงของประชาชน ผมไม่ฟังเสียงคนอื่นทั้งสิ้น นอกจากประชาชนเท่านั้น ก็เสียงของประชาชนขนาดนี้บอกกับผมทุกวี่ทุกวันว่า ก้านันต้องเอาระบอบทักษิณให้หมดไป อินางดอกไม้ต้องออกไป (เสียงโห่ร้อง) แล้วต้องปฏิรูปประเทศไทยให้ดีขึ้นด้วยมือประชาชน ใครก็ตามอย่ามาสะอេះนะว่าจะชวนพวกเราไปเลือกตั้ง เพราะเรากำลังเรียกร้องการปฏิรูปก่อนการเลือกตั้ง ขอให้ไต่ถินแล้วให้เชื่อด้วยว่า เมื่อเราบอกว่าปฏิรูปให้เสร็จแล้วจะไปเลือกตั้ง ก็หมายความว่าไม่มีการเลือกตั้งถ้าหากไม่ปฏิรูปประเทศไทย และเราได้บอกแล้วว่า การปฏิรูปประเทศนั้นต้องทำด้วยมือของประชาชน ชินให้นักการเมืองเข้ามายุ่งย้อมด้วย ซาติหน้าบาย ๆ ก็ปฏิรูปไม่ได้เพราะมันเป็นห่วงพรรคการเมืองของมัน เป็นห่วงประโยชน์ของมันทั้งสิ้น”

ฟังข่าวนี้อีกก็เห็นความชัดเจนของก้านันสุเทพ ว่าเป็นร่างทรงของมวลมหาประชาชน ไม่ใช่ร่างทรงของใครหรือของพรรคใด ใครจะติดใจก้านันสุเทพสมัยเมื่อเป็นนักการเมืองก็ช่าง... แต่ได้ฟังสมณะโพธิรักษ์พูดถึงก้านันสุเทพว่าเป็นองคฺลีมาลกลับใจ...ก็เห็นด้วย ดูความทรหดอดทน มุ่งมั่นของก้านันสุเทพแล้วซาบซึ้ง เลี่ยงเป็นเสี่ยงตายทุกวัน หัวใจก้านันสุเทพเป็นหัวใจใหม่แล้ว

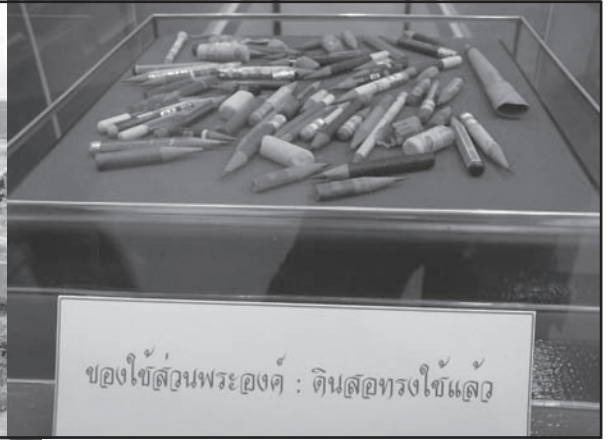
• รักไทย มั่นคง

👉 **เพราะเหล่าไทยมิใช่สายเลือดทาส**
นักการเมืองปล้นชาติ...อย่ามั่งง่าย
คิดสุ่มหัวเหือญาติแบบงายตาย
ร่วมบริวารวายร้ายหมายครองเมือง

☞ **ussna@khaosov.com**

ประหยัด เรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุด วิถีชีวิตที่พอเพียงตามรอยพระยุคลบาท

(ตอนจบ)

ที่มา: http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/242/25242/images/blogjim/king.jpg ; http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/337/23337/images/sirintorn/DSC02126.jpg

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัตน์
นักวิชาการอิสระ

● การดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนี้มีได้หมายความว่า จะต้องใช้ชีวิตอย่างขี้เหนียวหรือตระหนี่ หรือปิดประเทศ และปฏิเสธกระแสโลกาภิวัตน์ หากแต่เป็นการใช้ชีวิตอย่างเข้าใจและเข้าใจถึงตนเอง รู้ศักยภาพและความสามารถของตนเอง ตลอดจนเข้าใจบริบทและสถานการณ์ในประเทศ สามารถพัฒนาประเทศและเชื่อมโยงกับตลาดหรือสถานการณ์ภายนอกได้เป็นอย่างดี

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีพระราชดำรัสชี้แจงไว้ในการประชุมนานาชาติระดับรัฐมนตรี เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ความตอนหนึ่งว่า

“...แนวคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงเป็นการแก้

ปัญหาทั้งในเมืองใหญ่และในชนบท คำว่าเศรษฐกิจพอเพียงมิได้หมายความว่า จะต้องใช้ชีวิตอย่างขัดสนและตระหนี่ และไม่ได้หมายความว่า จะต้องปฏิเสธกระแสโลกาภิวัตน์ ระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ แต่สามารถเชื่อมโยงกับตลาดภายนอกได้โดยการจัดตั้งเป็นสหกรณ์ ซึ่งทำให้เป็นกลุ่มที่มีอำนาจต่อรองมากขึ้น เนื่องจากระบบการซื้อขายจะทำการกลุ่ม ซึ่งหมายถึงว่ามีค่าใช้จ่ายน้อยลงและใช้ประโยชน์มากขึ้น โดยค่านึงว่า จะต้องมีการควบคุมงบประมาณรายจ่ายในระดับหมู่บ้านและชุมชนอย่างเป็นระบบและพอเพียง ซึ่งหมายถึงว่า จะต้องมีความสมดุล ระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนา...”

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ได้เล่าไว้ในหนังสือตามรอยพระยุคลบาทครูแห่งแผ่นดิน (๒๕๕๖, หน้า ๘๘) ความตอนหนึ่งว่า “...พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ไม่ได้ทรงห้าม ถ้าใครพอมีเงินจะซื้อของแพงบ้างก็ไม่เป็นไร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ เข้าไปถวายงานใหม่ ๆ พยายามมองพระเจ้าอยู่หัว มองจนทรงรู้สึกพระองค์ มองที่ข้อพระหัตถ์อยากรู้ว่าทรงใช้นาฬิกาอะไร ทรงยื่นให้ดูแล้วรับสั่งว่าอย่าหือไฮแล้วโก้ พระเจ้าอยู่หัวทรงใช้นาฬิกาเรือนละ ๓๕๐ บาท ผู้รู้สึกได้เลยว่าต่อไปนี้จะซื้ออะไรสักอย่างต้องหยุดคิดทันทีเมื่อเหลือบไปเห็นพระหัตถ์ของพระองค์ ดินสอก็ใช้แบบถูกที่สุด เราต้องฉลาด รวยไม่เป็นไรแต่ให้อยู่อย่างคนจนและให้รวยอย่างยั่งยืน และแล้วเราจะรักษาความซื่อสัตย์สุจริตได้ สุดท้ายเราก็นำอะไรไปไม่ได้ที่เหลือไว้ก็คือชื่อเสียง ความรักความเคารพ ให้คนเขากราบไหว้บูชาหรือไม่เท่านั้นเอง...”

● หากพิจารณาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การประหยัดนั้นคือการใช้จ่ายอย่างพอประมาณมีเหตุผลและมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีและเป็นการดำเนินชีวิตตามทางสายกลาง ไม่สุดโต่งไปด้านหนึ่ง คือ ขี้เหนียว หรือสุดโต่งไปอีกข้างหนึ่ง คือฟุ่มเฟือยคนที่ดำเนินชีวิตอย่างประหยัดและพอประมาณจะเป็นคนเรียบง่าย สมถะ และมีสันโดษในการดำเนินชีวิต คือ ไม่สร้างเงื่อนไขชีวิตที่ขาดเหตุผลหรือนำไปสู่ความฟุ้งเฟ้อ จนทำให้เป็นหนี้สิน ดังนั้น ท่ามกลางสภาพสังคมไทยในปัจจุบันหากประชาชนชาวไทยพร้อมใจกันดำเนินชีวิตอย่างฉลาดรู้ตามแนวพระราชดำริ คือ ศึกษาและทำความเข้าใจแนวพระราชดำริและมีไหวพริบที่จะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ รู้จักใช้อะไรก็ตามอย่างประหยัดไม่ขี้เหนียว ก็จะทำให้ประเทศไทยมีเงินออมมาก และมีทุนที่เพียงพอสำหรับลงทุนโครงการใหญ่ที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะได้มากโดยไม่ต้องไปกู้ยืม ใครจนเกินตัว หรือเป็นหนี้เป็นสินมากขึ้น ตรงกันข้ามหากประชาชนชาวไทยรู้จักดำเนินชีวิต อย่างประหยัดทั้งในชีวิตประจำวันและในการทำงาน

ประกอบธุรกิจที่จะทำให้เกิดประโยชน์กับตัวเองและสังคมตลอดจนประหยัดในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์สูงสุดและยั่งยืน นำไปสู่วิถีชีวิตที่พอเพียงในที่สุด

● พื้นฐานสำคัญเบื้องต้น แห่งแนวทางการปฏิบัติตนตาม แนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงคือ **ผู้ประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงต้องยึดความประหยัด** ตัดทอนค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นและความฟุ่มเฟือยลง ใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น แต่ก็ไม่ใช่ตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมใช้เงินเลย ส่วนการใช้จ่ายจะมากน้อย เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับอัตภาพของแต่ละบุคคลจากรายได้ที่สุจริตและไม่คดโกง หรือเบียดเบียนให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อน ด้วยเหตุนี้ความประหยัดจึงต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพอเพียง คือ การตระหนักรู้ถึงคุณค่าของเงิน ฉลาดใช้ ฉลาดออม และฉลาดทำบุญตามอัตภาพ

โดยเฉพาะระดับครอบครัวนั้น ประการสำคัญอันดับแรกนั้น **ต้องพัฒนาสมาชิกในครอบครัว ให้ปลอดจากหนี้สินและมีฐานะดีขึ้นอย่างน้อยในระดับพอกินพอใช้ก่อน แล้วจึงพัฒนาต่อเนื่องให้เป็นครอบครัวที่อยู่ดีกินดี** เป็นครอบครัวที่พึงประสงค์ในการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ไปใช้ให้บังเกิดผลต่อไป โดยต้องเริ่มต้นจากการรู้จักจัดการแผนการเงินของตนเองและครอบครัว ประหยัดอดออม ทำอะไรด้วยความระมัดระวัง มีเหตุผลไม่ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น จนกลายเป็นความฟุ่มเฟือยจนเกินอัตภาพที่เป็นอยู่ แต่ให้ปลูกฝังนิสัยความประหยัด สร้างวินัยรักการออมและมีทักษะในการจัดการทางการเงินได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะการปลูกฝังในวัยเด็กให้รู้จักคุณค่าของเงิน ใช้จ่ายอย่างมีวินัย รู้จักทำบัญชีรายรับรายจ่ายเป็นประจำ เพื่อให้รู้ถึงสถานะการเงินของตน จะได้ใช้จ่ายตามอัตภาพและฐานะของตนและครอบครัว และเมื่อสะสมเงินออมไว้ใช้ในยามจำเป็นได้อย่างพอเพียงแล้ว ให้แบ่งเงินส่วนหนึ่งไปทำทานในโอกาสต่าง ๆ เพื่อปลูกฝังความมีน้ำใจและเห็นอกเห็นใจ ผู้อื่น ลดความเห็นแก่ตัว และเป็นการสร้าง

ภูมิคุ้มกันทางด้านศีลธรรมและวัฒนธรรมการให้ บังเกิดขึ้นในตัวเด็กและสมาชิกของสังคม อันเป็น องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งสู่การดำเนินชีวิต ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ตามรอยพระยุคลบาท

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นแบบอย่างของการดำรงชีวิต ดังที่ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ได้เล่าไว้ในหนังสือ ตามรอยพระยุคลบาท ครูแห่งแผ่นดิน (๒๕๕๖, หน้า ๙๔) ความตอนหนึ่งว่า “...พระองค์ทรงไม่ยึดติดกับ วัตถุ ทรงประหยัดมาก คงเคยเห็นภาพหลอดยาสีฟัน พระองค์ทรงบีบหลอดยาสีฟันจนลึบ มหาดเล็กเชิญ ออก นำหลอดใหม่มาวาง ทรงมีรับสั่งให้นำกลับมา แล้วรับสั่งกับทันตแพทย์ว่าที่หลอดอยู่นี้ฉันใช้ต่อได้อีก ๕ วัน เห็นหรือไม่ว่าแม้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แผ่นดินแต่ทรงใช้อะไรก็ทรงประหยัด เมื่อพระองค์ ทรงงานเสร็จพอเสด็จฯ ออกจากห้องก็จะทรงปิดไฟ ทันที ทรงเป็นแบบอย่างของการใช้ของอย่างคุ้มค่า ประหยัด เรียบง่าย ความเรียบง่ายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ทำนุบำรุงราชการทั้งหลายลงปฏิบัติดูแล้วจะรู้ผล...”

การเรียนรู้ตามแนวพระราชดำริในเรื่อง ประหยัดเรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุดของ ประชาชนในพื้นที่ที่ประสบความล้มเหลวจาก การนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้

จากการศึกษาแนวทางการปฏิบัติของ ประชาชนในพื้นที่ห่างไกล ที่น้อมนำปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต ได้อย่างสำเร็จ จนทำให้มีฐานะความเป็นอยู่ที่มั่นคง และสามารถยึดอาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ การทำ สวนยางพาราและสวนลองกองเป็นแนวทางในการ หาเลี้ยงชีพ พบว่า การปลูกฝังนิสัยแห่งการประหยัด ให้ใช้จ่ายอย่างไม่ฟุ่มเฟือย นับเป็นการสร้างภูมิ- คุ้มกันทางเศรษฐกิจเพื่อการดำเนินชีวิตที่มั่นคง โดย ควรดำเนินการควบคู่ไปกับการสนับสนุนให้ครัวเรือน มีการออม ทำบัญชีรายรับรายจ่ายของครอบครัว พร้อมถ่ายทอดและส่งเสริมให้เพื่อนบ้านรู้จักการทำ

บัญชีครัวเรือน ซึ่งช่วยให้ชีวิตมีความมั่นคงใน ปัจจุบันด้วย

นอกจากการเพิ่มรายได้ จากอาชีพทำนา ทำสวน แล้ว ผู้ประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ควรมุ่งลดค่าใช้จ่ายในครัวเรือน โดยปลูกไม้ผล หรือพืชหมุนเวียนและปลูกพืชผักสวนครัว เลี้ยงเป็ด และเลี้ยงปลา และดำเนินชีวิตอย่างประหยัด โดย นำผลผลิตที่เป็นส่วนเกินจากการบริโภคในครอบครัว ไปขายในตลาดชุมชนและต้องทำบัญชีครัวเรือน รู้จักออมและรักษาหรือเก็บสมาชิกในครอบครัว เพื่อวางแผนการลงทุนในแต่ละปีอย่างรอบคอบ การดำเนินชีวิตด้วยวิธีนี้ จะทำให้มีภูมิคุ้มกันซึ่งเป็น องค์ประกอบหนึ่งของการดำเนินชีวิตตามแนวทาง ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุป

การประหยัด เรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุด ถือเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่วิถีชีวิตแบบพอเพียง นำไปสู่ความสุขอย่างยั่งยืน และสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์กับปฏิบัติเองเท่านั้น หากแต่ยังเป็นประโยชน์ต่อประเทศและต่อโลกด้วย ดังกระแสพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในการออกมหาสมามคม ในงานพระราชพิธีเฉลิม- พระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๙ ความตอนหนึ่งว่า “...ข้อสำคัญเราจะต้องรู้จักใช้ ทรัพยากรนั้นอย่างฉลาด คือไม่นำมาทุ่มเทใช้ให้ ลื่นเปลืองไปโดยไร้ประโยชน์ หรือได้ประโยชน์ ไม่คุ้มค่า หากแต่ระมัดระวังใช้ด้วยความประหยัด รอบคอบ ประกอบด้วยความคิดพิจารณาตาม หลักวิชา เหตุผล และความถูกต้องเหมาะสม โดยมุ่งประโยชน์แท้จริงที่จะเกิดแก่ประเทศชาติ ทั้งในปัจจุบันและอนาคตอันยืนยาว...” ๓

เอกสารอ้างอิง

สุเมธ ตันติเวชกุล. (๒๕๕๖). ตามรอยพระยุคลบาท ครูแห่ง แผ่นดิน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๖). สัจธรรมแห่งแนวพระราชดำริ สู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ.

● นายนอก ทำเนียบ

● ตำรวจไทยเดินทางไปฝั่งเข้มให้นักโทษหนีคดี

ว่าแต่เขา อิเหนาเป็นเอง

ควรตำหนิยิ่งกว่าข้าราชการอื่น ๆ ที่ออกมาต้อนรับ คณะ กปปส. แต่กลับกลายเป็นผู้ที่ตำหนิผู้อื่น อย่างไม่ละอายใจว่า ตัวเองเป็นยิ่งกว่าเขา เข้า ทำนอง “ว่าแต่เขา อิเหนาเป็นเอง” (ยิ่งกว่า)

ยิ่งกว่านั้นยังออกมาพูดจาที่ไม่เป็นตัวอย่างแก่ สังคมไทยเลย ฟังแล้วรู้สึกกว่า ฝ่ายรัฐบาลไม่ เคารพอำนาจตุลาการ ซึ่งเป็นสถาบันที่เทียบเท่า ฝ่ายบริหารประเทศ แถมมีอาการข่มขู่ ให้ศาล กลัวเพื่อพิพากษาตามความคิดเห็นของตัวเอง โดยอ้างข้าง ๆ คู ๆ ว่า ผู้ได้รับเลือกจากประชาชน นับล้านจะถูกตัดสินว่าผิด เพียงคณะบุคคลอัน หมายถึงศาลหรือผู้พิพากษาเพียงไม่กี่คนหรือ

การอ้างเหตุผลเช่นนี้ก็คือผู้เอากฎหมายอยู่เหนือกฎหมาย !

จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ชาติวุ่นวายเพราะคน มีแนวคิดเช่นนี้

นี่ถ้าเกิดนักโทษต่าง ๆ เอาตัวอย่างแบบนี้ คือไม่ยอมรับอำนาจศาล ตามที่มิคนในฝ่ายรัฐบาล บางคนแสดงออกมาอย่างเปิดเผย แล้วประเทศชาติ จะวุ่นวายขนาดไหน ?

เราจะสังเกตเห็นได้ชัดเจนว่า ฝ่ายศาลไม่เคย ออกมาตำหนิหรือข่มขู่ใคร เว้นไว้แต่จำต้อง ออกมาชี้แจงเพื่อกล่าวแก้เมื่อถูกการละเมิด หรือ กล่าวหาศาลอย่างผิด ๆ

ส่วนนักการเมืองฝ่ายรัฐบาล เท่าที่เห็นจะ ออกมาให้ความเห็นแบบกัดคนที่เห็นต่าง แถมยัง ใช้อิทธิพลหรือเจ้าหน้าที่รัฐไปกลั่นแกล้งเขา ทั้ง ยังใช้อาวุธต่าง ๆ จนถึงขั้นอาวุธสงครามข่มขู่ผู้ที่ ทำให้ตนและพรรคพวก หรือเพื่อนพ้องน้องพี่ ของตัวเองเสียผลประโยชน์ให้เกิดความหวาดกลัว

ใครไม่เชื่อก็ให้ติดตามดูดี ๆ แล้วจะรู้ว่าใคร ผิดใครถูก ฝ่ายไหนเป็นกบฏชาติตัวจริง ! ๓

ไต่ยื่นฝ่ายรัฐบาล ออกมากล่าวตำหนิข้าราชการ ที่ต้อนรับลุงกำนันสุเทพ เทือกสุบรรณ และ คณะ กปปส. ว่าไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ ลุงกำนันสุเทพที่มีหมายจับข้อหากบฏ

การกระทำของฝ่ายรัฐบาล โดยเฉพาะ หน่วยงาน ศอ.รล.จึงถูกประชาชนนับล้านวิพากษ์-วิจารณ์การทำงานว่าไม่ได้มาตรฐาน หรือเอียงเข้าข้างผู้กระทำผิดกฎหมายอย่างชัดเจน เพราะ การที่มิคนฝ่ายรัฐบาลเดินทางไปต้อนรับและ แสดงอาการพินอบพิเทา นช.ทักษิณ ชินวัตร ที่ เป็นทั้งนักโทษหนีคดี และมีหมายจับในคดีต่าง ๆ ซึ่งมีความผิดยิ่งกว่าลุงกำนันสุเทพ ที่เป็นเพียง ผู้ถูกกล่าวหาเท่านั้น แต่กลับไม่ถูกตำหนิ

แถมผู้ตำหนิข้าราชการอย่าง ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง (ผอ.ศอ.รล.) กับนายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์-ชัยกุล (ประธานที่ปรึกษา ศอ.รล.) ดูจะมีอาการ พินอบพิเทาเคารพพอบน้อมต่อนักโทษหนีคดีที่ ศาลตัดสินแล้วว่ามีความผิดชัดเจน ซึ่งเป็นผู้ กระทำผิดกฎหมายยิ่งกว่านั้นยอมมีพฤติกรรมที่

บทความพิเศษ

● ร.ต.แซมดิน เลิศบุศย์
คณะกรรมการ กปปส.

นับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ประเทศไทยมีพรรคการเมืองมากกว่า ๑๐๐ พรรค มีนักการเมืองมากมายขึ้นมาใช้อำนาจอธิปไตยแทนประชาชน ทุกครั้งและทุกคนที่ขึ้นมาครองอำนาจต่างก็บอกว่าทำเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน กว่า ๘๑ ปีที่ผ่านมา ประชาชนชาวไทยประจักษ์แล้วว่า คำพูดกับการกระทำของนักการเมืองเหล่านั้นหาได้ตรงกันไม่ ตรงกันข้ามนักการเมืองส่วนใหญ่ ไม่ได้ทำเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน แต่กลับทำทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ของตน พรรคพวกและคนใกล้ชิด จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหลังจากที่เข้ามามีตำแหน่งทางการเมืองก็มีทรัพย์สินงอกเงยเพิ่มขึ้นมากมาย หลายสิบปีที่ผ่านมา ประชาชนได้นักการเมืองส่วนใหญ่ที่เห็นแก่ตัว เอาเปรียบ ไม่คิดทำอะไรให้

ประชาชน ยิ่งนานวันยิ่งโลภจัด ต้องการอำนาจมากขึ้น โดยเฉพาะมาถึงยุคระบอบทักษิณเรื่องอำนาจ มีพฤติกรรมเหิมเกริมกระทำย่ำยีประชาชนไทยเพิ่มขึ้น ๆ เช่น แก้กฏหมายล้างผิดให้คนโกงทุจริต โครงการรับจำนำข้าว แต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการอย่างไม่เป็นธรรม แปรรูปขายหุ้น ปตท. ฯลฯ จนประชาชนเดือดร้อนกันถ้วนหน้า

เมื่อความผิดของระบอบทักษิณหรือทุนนิยม सामานย์ทำลายชาติ ทำลายแผ่นดินมากมายชัดเจนขึ้น ประชาชนเริ่มเห็นพฤติกรรมอัปยศทุจริตมาเรื่อย ๆ ๆ จนแน่ใจว่าระบอบทักษิณเป็นพิษภัยต่อประเทศไทยและประชาชนชาวไทยอย่างร้ายแรง จึงรวมตัวกันต่อต้าน เริ่มตั้งแต่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ กองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณ เริ่มก่อตัวกันที่สวนลุมพินี จากนั้น ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ กองทัพธรรมก็เข้ามา

อธิปไตยเป็นของปชช.

ร่วมสนับสนุน ส่งเสริมให้กองทัพธรรมประชาชน
เข้มแข็งขึ้น จน ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ นายสุเทพ
เทือกสุบรรณ ก็นำคณะออกมาต่อต้าน พ.ร.บ.
นิรโทษกรรมที่สถานีรถไฟสามเสน

จากนั้นทั้ง ๓ กลุ่มจึงมีการประชุมร่วมกัน
อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การต่อสู้กับรัฐบาลทหาร
เป็นไปในทิศทางเดียว การต่อสู้ค่อย ๆ ยกระดับ
ขึ้นตามลำดับจนถึงขั้นขับไล่รัฐบาลทหาร

การต่อสู้ครั้งนี้เป็นการต่อสู้ของภาคประชาชน
ไม่เกี่ยวกับนักการเมืองหรือพรรคการเมือง เป็น
การต่อสู้อย่างสงบ สันติ ปราศจากอาวุธ แม้
ผู้ชุมนุมจะเสียชีวิตจากการชุมนวมตีของฝ่ายตรง
ข้ามกว่า ๒๐ คน และบาดเจ็บกว่า ๗๐๐ คนแล้ว
ก็ตาม แต่ผู้ที่เหลืออยู่ยังคงยืนหยัดต่อสู้เพื่อขับไล่
รัฐบาลทหารนี้ออกไปด้วยความสงบ แม้จะ
ชุมนุมกันนานจนเกือบ ๒๗๐ วันแล้วสำหรับ
กลุ่มกองทัพประชาชนโค่นระบอบทักษิณและ

กองทัพธรรม หรือเกิน ๒๐๐ วันแล้วสำหรับ
กลุ่ม คปท. และเกิน ๑๘๐ วันแล้วสำหรับ กปปส.
แต่ก็ยังคงอุดมการณ์ของการต่อสู้ไว้อย่างมั่นคง

ต่อมาได้เกิดกลุ่มต่าง ๆ เข้ามาร่วมสู้ต่อต้าน
รัฐบาลอย่างเข้มแข็งอีกหลายกลุ่ม เช่น กลุ่ม
หลวงปู่พุทธอิสระ กลุ่มสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาห-
กิจสัมพันธ์ (สรส.) กลุ่มเครือข่ายปฏิรูปพลังงาน
ไทย จึงมีพลังในการต่อสู้ที่เป็นปึกแผ่นยิ่งขึ้นจน
เพิ่มศักยภาพขึ้นไปถึงระดับ “ต้องปฏิรูปประเทศ”
ไม่ใช่แค่ไล่รัฐบาลออกไป

ฝ่ายรัฐบาลพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตน
และคณะอยู่รอด นอกจากข่มขู่ เช่นฆ่า ดำเนิน
คดีกับผู้ชุมนุมแล้ว ยังพยายามรวบรวมไพร่พล
ตั้งเป็นกองกำลังเพื่อกดดันให้ผู้ชุมนุมเห็นว่า
ฝ่ายรัฐบาลมีคนเห็นด้วยมากกว่า แต่จากการ
รวบรวมหลายครั้งกลับไม่มีไพร่พลมาร่วมกับ
ฝ่ายรัฐบาลมากมายดังที่คาดไว้ ทั้ง ๆ ที่กดดัน

การเลือกตั้งไม่บริสุทธิ์ ชื้อขายเสียงเป็นเหตุให้ยุบพรรค แต่ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ จึงควรปฏิรูปก่อนเลือกตั้ง

ข่มขู่ก็แล้ว ใช้เล่ห์เหลี่ยมก็แล้ว จ้างก็แล้ว น่าจะเป็นเพราะรัฐบาลนี้หลอกลวงประชาชนมาตลอด เวลาจนไพร่พลของตนเองก็จับได้ จึงไม่ยอมมาเจ็บบาตายเป็นฐานเพื่อความมั่งคั่งของคนในรัฐบาลอีกต่อไป

ก่อนการเลือกตั้งต้องปฏิรูปประเทศให้เสร็จก่อน นี่เป็นความตั้งใจร่วมกันของกลุ่มต่าง ๆ โดยเลือกเฉพาะประเด็นที่มีระยะเวลาในการปฏิรูปไม่นานเกินกว่า ๑ ปี ๖ เดือน และเป็นประเด็นที่ไม่มีความขัดแย้งกันมากโดยเลือกปฏิรูปก่อน ๕ ประเด็น ดังนี้

๑. ปฏิรูปการเมืองและพรรคการเมือง
๒. ปฏิรูปเพื่อแก้ไขปัญหาทุจริตและคอร์รัปชัน
๓. ปฏิรูปเรื่องการกระจายอำนาจการปกครอง
๔. ปฏิรูปเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน
๕. ปฏิรูปสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

การปฏิรูปการเมืองและพรรคการเมือง เรื่องนี้คณะกรรมการ กปปส. เห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญใน

ระดับต้น ๆ ที่จะต้องปฏิรูปก่อน เนื่องจากความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างมากมายมหาศาลทุกวันนี้ สาเหตุมาจากนักการเมืองและพรรคการเมือง นายทุนสามารถซื้อนักการเมืองและพรรคการเมืองมาเข้าคอกของตนได้ การเลือกตั้งในประเทศไทยไม่บริสุทธิ์ ยุติธรรม สามารถซื้อขายเสียงได้ จนเป็นเหตุให้ยุบพรรคการเมืองที่ทุจริตไปหลายพรรคแล้ว แต่ยังไม่สามารถแก้ปัญหาการทุจริตของนักการเมืองได้ ดังนี้ จึงเห็นควรให้มีการปฏิรูปก่อนจึงจะเลือกตั้งได้

ปัญหาทุจริต คอร์รัปชัน เป็นปัญหาที่รุนแรงเกาะกินทำร้ายประเทศชาติมานาน จนมีความเห็นจากการสำรวจประชาชนไทยว่า ทุจริตไม่เป็นไร ถ้าแบ่งให้บ้าง มีการทุจริตมากมายในโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาลที่หนักที่สุด เช่น โครงการรับจำนำข้าวซึ่งทำให้รัฐขาดทุน ๔ - ๕ แสนล้านบาท แต่รัฐบาลนี้ไม่คิดจะหยุด พยายามจะทำต่อ เห็นอย่างชัดเจนว่า รัฐบาลละเลยที่จะตรวจสอบความถูกต้อง ลังเกตุได้จากการตอบคำถามนักข่าวของรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังได้ว่า ปัจจุบัน มีข้าวอยู่ในสต็อกเท่าไร ขายไปแล้วเท่าไร ได้เงินเท่าไร ขาดทุนเท่าไร รัฐมนตรีทั้ง ๒ ไม่สามารถตอบได้ ยังอีกหลายโครงการที่สร้างความเสียหายให้แก่ประเทศชาติและประชาชน

การกระจายอำนาจและการปกครอง เนื่องจากทุกวันนี้อำนาจต่าง ๆ ของส่วนกลางมีมากและสูงเกินความจำเป็น ทำให้เกิดการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลางมากเกินไป เช่น การแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบัน ถูกแต่งตั้งออกไปจากส่วนกลาง ต่อไปจึงเห็นว่า ควรจะให้มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดที่มีความพร้อม

การแก้ไขปัญหาความยากจน ปัจจุบันจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ช่องว่างระหว่างคนจนคนรวยห่างกันมากขึ้นทุกที โอกาสต่าง ๆ ของคนจนน้อยลง แต่คนรวยกลับมีโอกาสเพิ่มมากขึ้นใน

การถกฉวยผลประโยชน์ของชาติไปเป็นของตน เช่น การขายหุ้น ปตท. มีเพียงไม่กี่ตระกูลที่สามารถซื้อหุ้นส่วนใหญ่ไปได้ โดยใช้เวลาขายหุ้นเพียง ๑ นาที ๑๗ วินาที ซึ่งผิดปกติกกับการซื้อขายหุ้นโดยทั่วไป

การศึกษา การเข้าถึงทรัพยากร การมีที่พักอาศัย การได้รับอาหารตามจำเป็นของร่างกาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนทั่วไปต้องได้รับเนื่องจากเป็นความจำเป็นพื้นฐาน ยิ่งแตกต่างกันอย่างยิ่งระหว่างคนรวยกับคนจนคณะกรรมการ กปปส. จึงเห็นว่าควรปฏิรูปเพื่อแก้ปัญหาความยากจนเพื่อให้ช่องว่างของคนรวยคนจนซึ่งห่างออกไปทุกขณะลดลงหลังการปฏิรูป

การปฏิรูปตำรวจ เนื่องจากปัจจุบันตำรวจมิได้เป็นตำรวจของประชาชน แต่เป็นตำรวจของนักการเมือง ตำรวจให้นักโทษติดยศให้ เจอนักโทษไม่จับ ยังคงได้ดิบได้ดีจากการเอื้อประโยชน์ให้นักการเมืองที่กระทำความผิดกฎหมายอย่างเปิดเผย ประชาชนทั่วไปไม่ได้รับประโยชน์จากตำรวจ รู้สึกว่าตำรวจไม่ใช่มิตรที่ดีของประชาชน ประชาชนตั้งข้อรังเกียจ ไม่ต้องการคบหาหรือแม้แต่อยากเข้าใกล้ ทั้ง ๆ ที่ตำรวจจะต้องให้ความยุติธรรมแก่ประชาชน ตำรวจที่ดีที่ตั้งใจทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมไม่ได้รับการเสนอให้อยู่ในตำแหน่งสำคัญ แม้แต่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติยังเอาญาติของตนมาเข้าสู่ตำแหน่ง จนศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยแล้วว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด

การต่อสู้ครั้งนี้ กำนันสุเทพ เลขาธิการ กปปส. เน้นให้ต่อสู้โดยสงบ สันติ ปราศจากอาวุธ อยู่ตลอดเวลาทำให้เพื่อนร่วมต่อสู้หลายคนไม่สบายใจเกรงว่าการต่อสู้แบบนี้จะเนิ่นนานจนเป็นเหตุให้มวลมหาประชาชนท้อ ทำให้การต่อสู้ไม่ประสบความสำเร็จได้ ขณะเดียวกันรัฐบาลทหารฯก็พยายามยื้อที่จะอยู่ในอำนาจให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะรู้ว่าอยู่อย่างยั่งยืนมวลชนจะต้องเหนื่อยล้าและอาจถอยไปในที่สุด เนื่องจาก

กำนันสุเทพ เลขาธิการ กปปส. เน้นให้ต่อสู้โดยสงบ สันติ ปราศจากอาวุธ

รัฐบาลลู้โดยใช้เงินของประชาชนซึ่งเอามาจากงบประมาณของประเทศมาถลุงอย่างมากมายใช้อาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มทีเพื่อที่จะปราบปรามให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด แต่มวลชนประชาชนสู้ด้วยมือเปล่าและใช้เงินของตนเอง หยุดทำงานเป็นระยะมาร่วมชุมนุมเพื่อให้การชุมนุมเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง แบ่งปันอาหาร ข้าวของเครื่องใช้กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ จนทำให้ยิ่งนานวันความจริงยิ่งปรากฏชัดขึ้น ทำให้มวลชนยิ่งมากขึ้น การชุมนุมปรับรูปแบบไปตามสถานการณ์ปัจจุบันเสมอ เช่น มีการปิดกรุงเทพฯ ด้วยหวังว่ารัฐบาลจะรู้ร้อนรู้หนาวบ้างเมื่อประชาชนเดือดร้อน แต่รัฐบาลนี้ไม่เคยรู้สึก แม้ประชาชนจะเดือดร้อนมากมายเพียงใด รัฐบาลก็ด้านเฉย ไม่รู้สึกรู้สึก จึงเห็นว่าการปิดกรุงเทพฯ ไม่มีผล เนื่องจากเรามีรัฐบาลที่เห็นแก่ตัวจัดจ้านเกินคาดคิด จึงย้ายมวลมหาประชาชนส่วนใหญ่เข้าไปอยู่ในสวนลุมพินีเพื่อเปิดการจลาจลให้คนกรุงตามปกติ

ความต้านทานของรัฐบาลชุดนี้มากมายผิดปกติเกินธรรมดา

เมื่อมวลมหาประชาชนทราบข้อมูลหมดแล้ว การนัดชุมนุมครั้งใหญ่ ๆ คนมาร่วมชุมนุมจึงมีหลายล้านคน แต่ความต้าน ความหนาของ รัฐบาลชุดนี้ก็กลับมากมายผิดปกติเกินคนธรรมดา มาก คณะกรรมการ กปปส. จึงยกระดับการต่อสู้โดยเคลื่อนไปยังกระทรวงต่าง ๆ เพื่อขอความร่วมมือจากข้าราชการต่อไปยังรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ด้วยวัตถุประสงค์เดียวกัน และขอให้ออกมาช่วยกันขับไล่รัฐบาลเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

ในวันพุธที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๐๐ น. ก็แถลงข่าวให้ทราบโดยทั่วกันว่าจะรวมพลที่ไหนเมื่อไร เพื่อขับไล่รัฐบาล จะเห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวของมวลมหาประชาชนเป็นไปอย่างเปิดเผย โปร่งใส และแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเสมอ ไม่มีการปิดบังอำพรางใด ๆ ทำให้มวลชนมั่นใจได้ในคำพูดกำนันสุเทพที่ว่า งานนี้ทำเพื่อบ้านเมือง คณะกรรมการทุกคนไม่ได้ทำเพื่อตำแหน่ง จะไม่มีคณะกรรมการ กปปส. คนใดรับตำแหน่งใด ๆ ในรัฐบาลเลย เสร็จงานนี้ ทุกคนจะกลับไปเป็นประชาชน

ธรรมดา ๆ พวกหวัดกลับไป ถ้ารัฐบาลของและสภาประชาชนที่เลือกมาแล้วหักหลังประชาชน พวกเราก็จะออกมาเป็นหวัดได้อีก

สุเทพ เปิดแผน ๓ ขั้น ลู้ครั้งสุดท้ายไม่รับเลือกตั้ง เดินหน้าปฏิรูปการเมืองไม่เจรจาทุกกรณี

เมื่อเวลา ๑๙.๑๐ น. วันที่ ๓๐ เม.ย.๒๕๕๗ นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการกปปส. พร้อมด้วยบรรดาแกนนำ กปปส. ซึ่งทุกคนพร้อมใจสวมเสื้อสีเหลืองขึ้นปราศรัยบนเวทีสวนลุมพินี ประกาศแนวทางการต่อสู้ครั้งสุดท้ายว่า จะมี ๓ ขั้นตอนด้วยกัน คือ

ขั้นตอนที่ ๑ ทำพิธีตั้งสัตยาธิษฐาน ทำความดีให้แก่แผ่นดิน ทุมเทชีวิตต่อสู้ให้สำเร็จเพื่อชาติเพื่อแผ่นดิน

ขั้นตอนที่ ๒ ทำบุญประเทศครั้งใหญ่ เพื่อขับไล่เสนียดจัญไร

ขั้นตอนที่ ๓ คือ การปฏิบัติการร่วมกันของมวลมหาประชาชนในการเรียกคืนอำนาจอธิปไตยกลับมาเป็น ของประชาชน

พิธีตั้งสัตยาธิษฐานจะกระทำในวันที่ ๕ พฤษภาคมนี้ ซึ่งตรงกับวันฉัตรมงคล เพราะเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เป็นวันพระบรมราชาภิเษก เถลิงถวัลยราชสมบัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ถือว่าเป็นวันมิ่งมงคลของชาวไทย วันนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระปฐมบรมราชโองการว่า **“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”** ดังนั้นวันนี้เราคนไทยทั้งแผ่นดินจะเดินตามรอยพระยุคลบาท เพื่อให้การปกครองบ้านเมืองเป็นไปโดยธรรม โดยนิติธรรม และเพื่อประโยชน์สุขของคนไทยคนไทยทั้งประเทศ

“จึงขอประกาศเชิญชวน วันที่ ๕ พฤษภาคม เราจะมาชุมนุมใหญ่ ใส่เสื้อสีเหลือง และไปร่วมกันแสดงความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่หน้าวัดพระแก้ว สนามหลวง โดยขอให้ไปพร้อมกันที่ลานพืธีก่อน ๕ โมงเย็น วันที่ ๕ พฤษภาคม จากนั้นเราจะทำพิธีถวายพระพรชัย

มงคลแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ต่อด้วย พิธีตั้งสัตยาธิษฐานว่า เราจะดำเนินการด้วยความสันติ อหิงสา เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงในบ้านเมืองไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ ขจัดขั้วโลคนคริตรายต่อบ้านเมืองให้พ้นไป ร่วมกันสรรหาคนดีที่ซื่อสัตย์สุจริตพร้อมจะทำประโยชน์ให้ประชาชนมาร่วมเป็นรัฐบาล นำประเทศไปสู่การปฏิรูปก่อนการเลือกตั้ง

จากนั้นวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันวิสาขบูชา เราจะทำบุญประเทศครั้งใหญ่ด้วยกัน เพื่อขจัดเสนียดจัญไรออกไป และวันรุ่งขึ้น ๑๔ พฤษภาคม เป็นต้นไป เรามวลมหาประชาชนจะได้ปฏิบัติภารกิจใหญ่ เรียกคืนอำนาจอธิปไตยกลับมาเป็นของประชาชน

หลังจากเราเรียกคืนอำนาจอธิปไตยได้แล้ว เราจะดำเนินการดังนี้

๑. ตั้งรัฐบาลประชาชน มีนายกฯ ที่ได้รับการยอมรับนับถือ มีความซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดีต่อแผ่นดิน มีความรู้ ความสามารถ ตั้งใจจริงจังในการแก้ปัญหาชาติ จะเป็นรัฐบาลที่ปลอดจากนักการเมืองโดยสิ้นเชิง ต้องไม่ให้อำนาจของประชาชนถูกแทรกแซงโดยนักการเมือง ต้องไม่มีแม้แต่ตัวแทนนักการเมืองหรือนอมินี ไม่ว่าจะมาจากพรรคไหนทั้งสิ้น และรัฐบาลนี้จะไม่มีแม้แต่คนของ กปปส.ร่วมคณะด้วย

๒. จัดตั้งสภานิติบัญญัติของประชาชน ตรากฎหมาย แก้กฎหมาย ร่วมมือกับรัฐบาลของประชาชน เร่งรัดปฏิรูปประเทศตามเจตนารมณ์ของมวลมหาประชาชน รัฐบาลประชาชนและสภานิติบัญญัติของประชาชนจะทำหน้าที่เยียวยาแก้ปัญหาประเทศ เช่น ปัญหาชาวนา ต้องจ่ายเงินชาวนาให้ครบภายใน ๓๐ วันหลังจากเป็นรัฐบาล รัฐบาลของประชาชนจะทำการปฏิรูปประเทศ พร้อมกับการฟื้นฟูเศรษฐกิจ เรียกความเชื่อมั่นในประชาคมโลกกลับคืนมา โดยจะใช้เวลาทั้งหมดประมาณ ๑๔ เดือน ที่สำคัญคือ ระหว่างดำเนินการปฏิรูปประเทศและแก้ไขเยียวยาฟื้นฟูประเทศ

สู้เพื่อชาติ สู้สุดชีวิต สู้ดั่งกำลัง

รัฐบาลประชาชนจะไม่มี การสมยอมนิรโทษกรรม หรือคืนทรัพย์สินที่ได้มาโดยทุจริตแต่ประการใด

วันที่ ๑๔ พฤษภาคมที่จะดำเนินการใหญ่ทางคืนอำนาจอธิปไตย จะมีการชุมนุมที่ไหนนั้น ตนจะบอกภายหลังอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม การต่อสู้คราวนี้ต้องใช้เวลา เราจะปฏิบัติการขั้นเด็ดขาด ใครตัดสินใจมาแล้วต้องยืนหยัดต่อสู้ร่วมกันจนสำเร็จ คาดว่าจะมีพี่น้องมากันเป็นล้าน ๆ คน ขอให้เตรียมอุปกรณ์ช่วยเหลือตัวเอง เตรียมเสบียงอาหารให้พร้อม คราวนี้สู้เพื่อชาติ สู้สุดชีวิต สู้ดั่งกำลัง”

จากคำกล่าวนี้ ทำให้มวลมหาประชาชนมั่นใจมากกว่า การทำงานครั้งนี้ทำเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง ไม่ได้หวังเอาประโยชน์ให้พรรคการเมืองหรือนักการเมือง และจะไม่เอานักการเมืองมามีตำแหน่งในคณะรัฐบาลของประชาชน นับเป็นการต่อสู้ที่ชาวสละอดที่ สุดที่เคยมีมา ถ้าประชาชนได้รับชัยชนะครั้งนี้ ก็จะเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยมีมาก่อน นับเป็นความงดงามของการต่อสู้ทางการเมืองครั้งหนึ่งในโลก

ประเด็นสัตยาเคราะห์ยังมีนัยลึกซึ้ง
ควรแก่การศึกษาเข้าใจให้ชัดเจนต่อบทเรียนบทสำคัญในขณะนี้
ไม่เฉพาะมวลมหาประชาชน แต่สำหรับเราทุกคน
ที่ต้องการดำรงอยู่ในโลกอย่างมีความสุขสงบ และให้อภัยแก่สรรพชีวิต
ที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร แต่ก่อกรรมทำชั่วด้วยอวิชชา

สมณะเดินดิน ติกขวิโร และ ดร.ประมวล เพ็งจันทร์

(รายการภาคเย็นงานพุทธาภิเษกฯ ครั้งที่ ๓๘
ณ เวทีผ่านฟ้าลีลาศ เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗)

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร คานธีพูดว่า เราควร
จะเกลียดบาป แต่ไม่ควรจะเกลียดคนทำบาป
ไม่เกลียดคนชั่ว แต่ให้เราเกลียดความชั่วแทน
และแม้เขาเกลียดพฤติกรรมของคนอังกฤษ ที่มา
รีดนาทาเร้น คนอินเดีย แต่เขาไม่เกลียดคนอังกฤษ
เขาพร้อมที่จะช่วยเหลือ พร้อมที่จะเป็นมิตร นัย
ตรงนี้อาจารย์ช่วยแยกแยะว่าอย่างไร เพราะคน
ส่วนใหญ่จะเหมารวมไปหมด แยกไม่ออกระหว่าง
ความชั่วกับคนชั่ว

ดร.ประมวล เมื่อเราจะดำเนินวิถีที่เรียกว่า
อหิงสา เราจะต้องสำรวจตรวจสอบ ส้ารวมระว่าง
กายกรรม วาจากรรม ซึ่งในสองส่วนนี้มีมาตรการ
ทางสังคมคอยกำกับให้เรา จริง ๆ แล้วเราก็อยาก
จะไปทุบไปตีเขา อยากจะด่าเขา แต่เรารู้ว่าผิด
กฎหมาย ละเมิดกฎหมาย แต่ส่วนที่เป็น มโน
กรรมสำคัญที่สุดไม่มีใครมาช่วยเราเลย คือความ
หมายที่เกิดขึ้นในใจเรา การที่เรามีความโกรธ
มีความเกลียด มีความปรารถนาที่จะให้ศัตรู
คู่ปรปักษ์ คู่ขัดแย้งฉิบหายย่อยยับไป ทันทิที่เรา
มีจิตเช่นนั้นก็แสดงว่าเราจะละเมิดวิถีแห่งการอหิงสา
ในส่วนที่เป็นมโนกรรมแล้ว ดังนั้นถึงแม้เราจะใช้
วาจากรรมเป็นปียวาจา แต่ถ้าเป็นปียวาจาที่ออกมา
จากใจที่ยังมีความโกรธ ความเกลียด ก็จะเป็นแค่
วาจากรรมที่ปลอม ๆ เท่านั้นเอง

เมื่อเราพูดถึงการไม่โกรธ ไม่เกลียด แต่เรามี
ความรังเกียจการกระทำ สมมุติว่าการคอร์รัปชัน
เป็นสิ่งไม่สมควรทำ เราไม่ได้เกลียดคนคอร์รัปชัน
แต่เรารังเกียจพฤติกรรมคอร์รัปชัน ตรงนี้ต้อง
แยกให้ออก ในคัมภีร์ทางศาสนา ไม่ว่าจะป็นพุทธ
เซน หรือฮินดู เขามีข้ออุปมาที่เปรียบเทียบอย่าง
ชัดเจน ถ้าแปลเป็นไทยแบบง่าย ๆ เขาบอกว่าเรา
จะต้องปฏิบัติดังเช่นมารดาปฏิบัติต่อบุตร นั้น
หมายความว่า เมื่อใครเป็นมารดาแล้วมีบุตรไป
กระทำการที่ไม่ดี ไปทำสิ่งที่น่ารังเกียจ คำถามคือ
มารดารังเกียจการกระทำของบุตรไหม มารดาไม่
รังเกียจและไม่เคยโกรธด้วยซ้ำไป อาจจะมีบ้างที่
หงุดหงิด คนที่เป็นมารดาจะไม่มีจิตเกลียดเกิดขึ้น

ในใจเลย เพราะฉะนั้น กรณีที่ดำเนินไปบนหลัก
อหิงสา ในภาษาโบราณของชาวอินเดียที่อยู่ใน
คัมภีร์ทางศาสนา จะมีอุปมาว่าต้องดำเนินไปบน
วิถีนี้ ประดุจดั่งมารดาที่ปฏิบัติต่อบุตร มารดาไม่
เห็นด้วยที่จะให้บุตรไปทำชั่ว นึกถึงภาพแม่คน
หนึ่งมีลูกไปเสเพลเสเพลติด มารดารู้สึกเป็นห่วง
รัก แล้วก็ทำอะไรบางอย่างที่รังเกียจการเสพยา
แต่มารดาไม่เคยรังเกียจบุตรของตัวเอง ตรงนี้
เราอาจจะบอกว่ามากไปไหม ถ้าจะให้เรารักใคร
สักคนหนึ่ง ประดุจดั่งมารดารักบุตร แต่อันนั้น
เป็นอุดมการณ์ เป็นเป้าหมายที่เราต้องมอง
ภาพให้เห็น เราจะทำได้ขนาดไหนถ้าเรามีจิต
ปรารถนาที่จะทำ แม้จะไม่เต็มร้อย แต่ถ้าทำได้บ้าง
ก็เป็นหนทางที่ถูกต้อง

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร ขณะที่เราเกลียดคน
ที่มีความโลภมาก แต่ตัวเราก็มองมีความโลภมาก
อยู่เหมือนกัน

ดร.ประมวล อันนี้เป็นประเด็นที่สำคัญ
ขณะที่เราเกลียดการกระทำของคนอื่น แต่เรา
ไม่รังเกียจการกระทำของตนเอง ความหมายที่เกิด
ขึ้นในใจ ถ้าเรามีมโนกรรมที่สุจริต ที่ถูกต้องแล้ว

ทันทีที่เราตั้งใจการกระทำไม่ดี นั่นหมายความว่า เราจะไม่ทำกิจกรรมนั้น ถ้าเราเกลียดคนที่เขาคอร์รัปชั่น แล้วเราก็รังเกียจคนนั้น แต่ไม่รังเกียจการกระทำคอร์รัปชั่นของตนเอง นั่นไม่ใช่วิถีที่ถูกต้อง การที่เราพูดถึงการกำกับทางมโนกรรม จึงหมายความว่าเรามามองที่ใจเป็นสำคัญ สิ่งที่เราทำร่วมกันอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่มานั่งประท้วงธรรมดา ๆ แต่เรากำลังมาบำเพ็ญบารมี กำลังมาบำเพ็ญคุณธรรม คือการปฏิบัติธรรม เพราะขณะที่เราทำเช่นนี้นั้น เป้าหมายที่สำคัญไม่ใช่เอาชนะคู่แข่ง แต่หมายความว่า เรากำลังจะเอาชนะตัวของเราเองด้วย เพราะเป็นธรรมชาติ เมื่อมีใครมาทำให้เราไม่พอใจ เราก็จะโกรธและเกลียด แต่ขณะที่เรามาที่นั่งที่นี่ มาประกาศสิ่งที่ เป็นความจริงให้ปรากฏ และความจริงที่ปรากฏ ที่เรารู้สัมผัสเห็นได้แล้ว เป็นการกระทำที่ไม่ดี ก่อให้เกิดโทษ เกิดอันตรายต่อชีวิตทั้งส่วนตัวและสังคม และนี่คือความจริง เราก็มาเปิดเผยความจริงนั้น โดยใช้ตัวเราเป็นเครื่องมือที่เปิดเผยความจริงนั้น นั่นคือสิ่งที่เราต้องประจักษ์ รู้ก่อนว่าความจริงใน ส่วนที่เป็นสุจริตกับทุจริตต่างกันอย่างไร แล้วเราดำเนินอยู่บนหลักของสุจริต ประกาศความ ทุจริตนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร พ่อครูเคยบอกพวก

เราว่า การที่ท่านพากองทัพธรรมออกมาต่อต้าน ระบอบทักษิณ เพราะเห็นว่าเป็นความชั่วร้ายที่ เกิดขึ้นในประเทศไทย จริง ๆ พ่อครูบอกว่า เรา สงสารที่เขาทำบาป เรามาร่วมต่อต้านเพื่อไม่ให้ เขาทำบาป ไม่ได้มาคิดร้ายต่อเขาเลย เรา พยายามประกาศให้รู้ว่าที่เขาทำเป็นความเลวร้าย เป็นความละโมภโลกมากที่ทำร้ายประเทศไทย ถามว่า เกลียดเขาไหม ไม่ได้เกลียด แต่กรรม อันนี้มันเป็นกรรมที่เลว เราจึงอยากให้เขาหยุดทำ

ดร.ประมวล ผมเคยพบกับสถานการณ์จริง แม้รู้ว่าลูกเสพยา ก็ไม่รู้ว่าแก้ปัญหาอย่างไร จึงไป แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ให้มาจับบุตรของตัวเอง การไปแจ้งให้ตำรวจมาจับนั้น มีเป้าหมายเกลียด- ชัง รังเกียจ หรือต้องการให้บุตรฉิบหายไหม ไม่ใช่เลย เป็นเพราะความรักบุตรเป็นล้นพ้น เมื่อ แม่ไม่สามารถจะแก้ไขได้ด้วยตัวเอง จึงขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ ลูกจะได้ปลอดภัย ผม เข้าใจว่า ขณะที่เรามา นั่งอยู่ในที่นี่ กำลังปฏิบัติ คล้าย ๆ อย่างนั้น อาจทำให้เขากลับตัวกลับใจได้ เราจึงยอมเสียสละความสะดวกความสบาย ยอมเสียเวลา ซึ่งแทนที่เราจะได้ไปทำประโยชน์ อย่างอื่น แต่เราก็เสียสละเพื่อช่วยเขา

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร ประเด็นนี้ชัดเจน แยก ให้ออก เกลียดบาป แต่อย่าไปเกลียดคนทำบาป เพราะเราเองก็อาจจะมีส่วนเชื่อบาปนั้นด้วย เรา จะเห็นได้ว่า เหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๑๖ วิวชนเกิด มากมาย แต่พอปี ๓๗ วิวชนที่เคยขับไล่ทรราช เหล่านั้น ทุกวันนี้ก็กลายเป็นเวรชนกันหมดแล้ว เป็นรัฐมนตรี กลับมารับใช้ทรราชเผด็จการ อย่างเก่า เพราะอะไร เพราะว่าเขาเกลียดคน แต่ เขาไม่ได้เกลียดพฤติกรรมของคน เขาไม่ได้เกลียด ตัวบาปที่เขาขับไล่ เมื่อมีโอกาส เขาก็กลับมาทำ อย่างเก่า เพราะว่าเขาไม่เห็นโทษภัยจริง ๆ ปัญหา กวณอยู่อย่างนี้ไม่จบสิ้น トラบใดที่ยังไม่เข้าใจ เกลียดแต่คน แต่ไม่ได้เกลียดตัวโลก ตัวโกรธ ตัวหลง ซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งความชั่วที่ควรกำจัด

อยู่ที่เรา เพื่อจะบอกคนไทยทั่วประเทศว่าเรายอมที่จะลำบาก

ตอนที่ผมไปอยู่สวนลุมฯ ยังจำภาพหลังเวทีผมนั่งคุยกับคุณสุทิน ธาราทิน ตอนที่ผมรู้ว่าเขาเสียชีวิต เป็นความรู้สึกยากที่จะพูด มีความรู้สึกว่าคุณสุทินกำลังอุทิศชีวิต สละชีพ ทำให้การต่อสู้ครั้งนี้มีความหมายที่กระจ่างชัดยิ่งขึ้นว่า **แม้เราจะต้องจบสิ้นไปชีวิตแล้วชีวิตเล่า พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะดำเนินกันต่อไปบนหลักสันตือหิงสา** แม้ไม่ต้องการให้ใครต้องมาตายแม้แต่คนเดียวเราก็จะพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะแบกรับความเจ็บปวด จะไม่ปล่อยให้จิตใจโกรธแค้นถึงกับต้องหยิบอาวุธขึ้นมาประหารประหารกันหรือดำเนินประณามกัน ซึ่งเป็นการละเมิดหลักอหิงสา ซึ่งผมเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นและปรากฏอยู่ทุกวันนี้ พิสูจน์ใจของเราได้ ว่าเราสามารถทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และสิ่งนี้คือคำตอบ คือสิ่งที่ทุกท่าน กำลังทำอยู่ทุกวันนี้ มันยืนยันคำว่า สันติ อหิงสา ไม่มีคำว่าช้า เราสามารถที่จะทำสิ่งนี้ได้ ประดุจดั่งประโพิธัสต์ว์ บำเพ็ญบารมี เพื่อจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ภพก็ชาติก็สามารถบำเพ็ญบารมีจนเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พวกเราก็เช่นเดียวกัน เราจะบำเพ็ญกิจอันนี้ด้วยความมุ่งมั่น

สิ่งที่เราเรียกกันว่า เวทีแห่งการเมือง ไม่ใช่เวทีต่อสู้เพื่อความรุนแรงในความหมายแบบเดิม ๆ

อีกแล้ว ต่อสู้กับธรรม เพื่อปลูกฝังธรรมะให้เกิดขึ้นในใจของเรา ในเพื่อนร่วมสังคมของเรา เป็นสิ่งที่ไม่มีประเด็นว่าช้าหรือเร็ว ขอเพียงแต่ว่าเราจะทำสิ่งนี้ตลอดไป เหมือนอย่างนางมณีเมขลาถามพระมหาชนทที่กำลังแหวกว่ายในมหาสมุทรว่าจะแหวกว่ายไปทำไมกันเพราะอยู่ห่างฝั่งตั้งเยอะ พระมหาชนทตอบว่า ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ เราก็จะแหวกว่ายต่อไป นี่เป็นหน้าที่ของเรา พวกเราเช่นเดียวกัน จะนานเท่าไรเราก็จะทำให้เพื่อเปิดเผยความเป็นจริงในสังคม เพื่อให้คนได้รับรู้ จะได้เปลี่ยนแปลงปฏิรูปประเทศไทย ให้เกิดสิ่งที่ดี

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร อีกเรื่องหนึ่ง อาตมาไม่มั่นใจ เรากำลังไล่ทุนสามานย์ ซึ่งคือค่านิยมที่อยากมีเงินมาก อยากมีอำนาจมาก เขายังไม่เห็นอันตรายของเงิน ถ้าเขามีเงินมาก ๆ เขาก็พร้อมที่จะเป็นทุนสามานย์ทั้งนั้นแหละ

ดร.ประมวล ทุนสามานย์ คือทุนที่เขาเคารพค่าของเงิน แล้วให้เงินมามีอำนาจเหนือความเป็นมนุษย์ หมายความว่า เราเห็นค่าของเงินตรา มากกว่าเห็นค่าของเพื่อนมนุษย์ และในกรณีเช่นที่ว่านี้ ไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไร คักดีศรีแห่งงาน คักดีศรีแห่งหน้าที่จะเสื่อมไปทันที ถ้าเราทำสิ่งนั้นเพื่อเงิน เพราะจริง ๆ แล้วหน้าที่มีคักดีศรี มีความหมาย เช่น ชาวนาเป็นบุคคลที่มีเกียรติ มีคักดีศรีมาก เป็นบุคคลที่คนทั้งประเทศควรจะเคารพ เพราะเขาเป็นคนที่ผลิตอาหารให้เรากิน แต่เราเอาเงินมาเป็นตัวตั้ง ชาวนาเองก็ไม่ตระหนักถึงคักดีศรีของตัวเอง พ่อแม่ก็ไม่ปรารถนาจะให้ลูกเป็นชาวนา เพราะคิดว่าลูกมีความรู้สูง ทำไมต้องกลับมาตกต่ำอีก ไม่ได้มองว่าการกลับมาเป็นเกษตรกรเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าคิดมาก เป็นอันตรายมาก เพราะอะไร เพราะเรากำลังจะทำให้ชีวิตของเราสูญเสียคุณค่าของมนุษย์

พอเราบูชาเงินตราเป็นที่ตั้ง ชาวนาจึงมุ่งที่จะปลูกข้าวเพียงเพื่อจะหาเงิน ข้าวที่ปลูกมา

สารปนเปื้อน จะมีสารเคมี ไม่คิด คิดเพียงว่า ทำอย่างไรจะได้ข้าวมาขายให้ได้เงินเยอะ ๆ ประเด็นเหล่านี้มีขึ้นในทุกวงการ เพราะทุกคน ต่างก็ทำกิจอันเป็นหน้าที่นั้นเพื่อเงิน อันตราย ของทุนก็คือการทำลายคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ทำลายแม้กระทั่งคุณค่าของตนเอง

ผมเข้าใจว่าสิ่งที่เป็นความสามานย์ ในความหมายลึก ๆ เป็นอย่างนี้ ปัจจุบันเวลาพูดถึงทุนสามานย์ ก็คือทุนที่เข้ามาทำร้ายคุณธรรม เข้ามาทำลายระบบโครงสร้างของสังคม ที่มีกฎหมายที่มีมาตรฐานทั้งทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม

แต่ประเด็นสำคัญที่จะกล่าวต่อก็คือ เป็นเรื่องที่เราเห็นใจคนที่อยู่ในสังคม เขาเติบโตขึ้นมาในกระแสที่เป็นแบบนี้ทุกคน ผมเข้าใจว่า ในสมัยที่พ่อครูได้เริ่มชี้ชวนชักชวนสานุศิษย์ของท่านให้มาทำแบบนี้ คนทั่ว ๆ ไปก็อาจจะมองด้วยสายตา บางคนก็เฉย ๆ บางคนก็หัวเราะเยาะหรือแม้กระทั่งสิ่งที่ท่านสมณะปฏิบัติ

วันนี้สังคมไทยมองมาที่กลุ่มสมณะ แล้วก็มีความรู้สึกชื่นชม คำถามก็คือ แล้วเมื่อ ๑๐ ปีก่อนมองกันอย่างไร มองว่าเป็นจำเลยของสังคม มีคดีความ ทำผิดเพราะไปแต่งการเลียนแบบสงฆ์ แต่สงฆ์ที่แท้จริงเป็นอย่างไร

ผมยังจำได้ สมัยที่พ่อครูยังไม่ได้ออกจากคณะสงฆ์ไทย หลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาฯ มีการจัดนิทรรศการที่ธรรมศาสตร์ พูดถึงการที่พระเจ้าเงินจะเป็นปัญหาที่จะทำลายความเป็นสมณะในทางทฤษฎีทุกคนก็รู้อยู่แล้ว แต่ในภาคปฏิบัติจริงไม่มีใครมองว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ เพราะฉะนั้น เมื่อพ่อครูสมณะโพธิรักษ์มีวัตรปฏิบัติที่จะไม่ยอมตกเป็นทาสของเงินตรา ท่านก็พยายามสร้างข้อวัตรปฏิบัติ วิธีชีวิตที่พูดกันตรง ๆ ว่า ผมไม่เชื่อมั่นว่ากลุ่มบุคคลที่เป็นนักบวชทำเช่นนี้จะมีได้จริง แต่วันนี้เวลาที่ผ่านไปได้พิสูจน์ให้เห็นว่ามีได้จริง ทำได้จริง และมีผลให้ล้มผีสรบรู้ได้

ผมเข้าใจว่า นี่คือสิ่งที่เรากำลังพูดกลับไปทีประเด็นของวิถีสันติ อหิงสา ที่เราจะใช้ในทาง

การเมือง ผมเข้าใจว่ามีคนอีกจำนวนมากที่บอกว่าเป็นเรื่องเพื่อฝัน ทำไม่ได้ และเขาก็มองพวกเราว่าเป็นกลุ่มคนเพื่อฝัน แต่พอมาถึงวันนี้ ผมเข้าใจว่าเสียงที่ว่าเราเพื่อฝันเบาแล้ว และเริ่มจะมีความรู้สึกเชื่อมั่นว่าเป็นไปได้ และเห็นว่าสิ่งที่เรากำลังต่อสู้ทางการเมืองโดยไม่นิยมความรุนแรง ไม่ต้องการเอาชนะคู่ปรปักษ์ทางการเมือง หรือเห็นเขาเป็นศัตรูที่ต้องทำลาย แต่เห็นเขาเป็นแค่ผู้มีข้อคิดเห็นไม่ตรงกับเราเรายินยอมที่จะคิดแบบนี้ และเชิญชวนเขามาพิสูจน์ความคิดแบบนี้ของเราว่าจะเป็นคุณประโยชน์ต่อตัวเขาและสังคมอย่างไร

กรณีเงินตราที่เช่นกัน สมณะอโศกได้พิสูจน์ให้เห็นว่า การไม่ใช้เงินและไม่สนใจเก็บสะสมเงิน แต่มุ่งปฏิบัติทำชีวิตให้ง่าย ๆ นั้นสามารถใช้ชีวิตอย่างสูงส่ง เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นกลุ่มสมณะที่มีอยู่ในสังคมจริง ไม่ได้โทษว่าเป็นเช่นนี้เพราะสังคม แต่เราสามารถอยู่เหนือกระแสสังคมได้ กรณีเงินทุน ผมเข้าใจว่ามีทุนสามานย์จำนวนมากที่เอามาใช้แสวงหาอำนาจทางการเมือง และใช้อำนาจนั้นไปแสวงหาทุนต่อ กลายเป็นวงจรเลวร้ายที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ดังนั้น ถ้าต้องการออกจากวงจรนี้ เราต้องออกก่อน แล้วชี้ชวนให้คนอื่นมองเห็นหายนภัย และเราสามารถทำได้ทันทีในตอนี้ ผมเชื่อว่าการปฏิรูปการเมืองที่กำลังจะมีขึ้น จะเป็นการ

ภาพ www.news.cn

●●
มีมือไม่รู้กี่ร้อยก็พันมือของประชาชน
ที่ท่านกำนันสุเทพล้มผัส และได้สัมผัสใจ
ประชาชนต่างประเทศต่างวัย
เข้ามาโอบกอดท่าน ล้มผัสมือท่าน
นี่คือสิ่งวิเศษที่สุด เมื่อใครมีโอกาสทำเช่นนี้
จะสัมผัสใจของมวลมหาประชาชน
และเมื่อสัมผัสใจของประชาชนได้
ทุกคนสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้
●●

ปฏิรูปเพื่อให้สิ่งที่เรียกว่าทุน ต้องมีกฎเกณฑ์ที่
ทำให้ไม่สามารถถูกนำไปใช้ในการแสวงหาอำนาจ
เพื่อทุนสามัญจะได้ไม่มีอิทธิพลทางการเมือง
เหมือนสิบปีที่ผ่านมา ผมถือว่าเป็นความวิบัติจาก
การใช้ทุนสามัญ นี่ไม่ใช่เชิงปัจเจกที่มองเห็น
อันตรายของเงินทุน หรือแม้แต่การบำเพ็ญ
สมณธรรมถ้าให้เงินเข้ามาครอบครอง สมณ-
ธรรมก็ต้องเจือจาง เมื่อใดที่นักบวชสั่งสมเงิน
ไว้มาก ความเป็นสมณะก็ลดน้อยลง ยิ่งเงินมาก
เท่าไรความเป็นสมณะก็เจือจางมากเท่านั้น
สุดท้ายก็จะไม่เหลือความเป็นสมณะอยู่เลย
เพราะความเป็นสมณะนั้นอยู่ที่ความเชื่อมั่นใน
ความเป็นมนุษย์ที่จะบำเพ็ญตนให้เกิดจิตรู้แจ้งได้
วันใดไม่มีความเชื่อมั่นอย่างนี้ เอาแต่สะสมเงิน ก็
แสดงว่าไม่เชื่อมั่นในการบำเพ็ญจิตให้รู้แจ้งแล้ว

สมณะเดินดิน ดิกขวิโร เรื่องสันติ อหิงสา
กำนันสุเทพ เท่าที่ดูตามสายการเมืองมานั้นน่าจะ
อยู่สายดำมากกว่า แต่ไม่รู้เขาพลิกมาอย่างไร ดู
เหมือนจะยึดมั่นสันติ อหิงสา อย่างเข้าใจชัดเจน
รวดเร็ว ไม่น่าเชื่อว่าจะสร้างภาพ เพราะวันแล้ว
วันเล่ากำนันสุเทพก็ยังยืนหยัดยืนย่นอย่างเข้าใจ
เรื่องนี้จริง

ดร.ประมวล ความจริงท่านกำนันสุเทพตอบ
เองแล้วว่า มีมือไม่รู้กี่ร้อยก็พันมือของประชาชน
ที่ท่านล้มผัส และได้สัมผัสใจ การโอบกอดที่
ประชาชนจำนวนมากต่างประเทศต่างวัยเข้ามาโอบ

กอดท่าน ล้มผัสมือท่าน นี่คือสิ่งวิเศษที่สุดเมื่อ
ใครสามารถมีโอกาสทำเช่นนี้ได้ มันจะสัมผัสใจของ
มวลมหาประชาชน และเมื่อเราสัมผัสใจของ
ประชาชนได้ ผมเข้าใจว่าทุกคนสามารถที่จะ
เปลี่ยนแปลงได้

ผมเชื่อว่านี่คือสิ่งมหัศจรรย์ในสังคมไทย ที่
นักการเมืองหรือใครก็ตามที่สนใจปัญหาของ
ประชาชนจะต้องเรียนรู้ เพราะทันทีที่เราไป
สัมผัสกับประชาชนอย่างแท้จริง เราารู้เลย ตอนที่
ผมเดินจากเหนือลงใต้ ผมเรียนรู้ถึงความ
เปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดจากการที่เราได้สัมผัส
ขอทานผู้พิการริมถนน เมื่อเห็นผมนำทุเรศ นำ
สงสารยิ่งกว่าตัวเขา จึงให้ผมไปนอนกับเขาได้ ที่
ใต้ศาลาวัด มีกลิ่นเหม็นของน้ำคร่ำ แต่เขามีน้ำใจ
แบ่งปันให้ผมผู้มีบ้านที่อาศัยอย่างสะดวกสบายมี
ความสุข แต่คืนที่ผมไปนอนกับขอทานที่มีน้ำใจ
กลับให้ความหมายที่ยิ่งใหญ่

ในวันที่คนเก็บขยะริมถนนรู้ว่าผมไม่มีเงิน
ผมยังไม่ได้ทานอาหาร เขาซื้ออาหารให้ผม
อาหารได้จากคนเก็บขยะริมทางกลายเป็นเสมือน
อาหารทิพย์ที่ทำให้ผมสัมผัสรู้ได้ถึงความหมาย
ของการมีชีวิตอยู่

ผมพบคนเพียงแค่ ๑๑๖ คน ในเส้นทาง
เดินทาง ท่านกำนันสุเทพพบคนในสถานการณื
พิเศษจำนวนนับแสนนับล้าน ผมรู้ว่าเป็น
ปรากฏการณ์ที่วิเศษมหัศจรรย์ และสามารถ
ก่อให้เกิดความเป็นมนุษย์ผู้มีใจสูงให้เกิดในจิตใจ

● มวลมหาประชาชนรอต้อนรับกำนันสุเทพ

ของนักการเมืองคนหนึ่งได้ พลังพิเศษอันนี้ ทำให้เราทำสิ่งมหัศจรรย์เพื่อเพื่อนมนุษย์ได้

คนที่สูญเสียความเคารพในความเป็นมนุษย์จะหมดกำลังและท้อถอย จนสุดท้ายบุคคลนั้น ไม่ว่าจะมียอำนาจอื่นสักเพียงใด เช่น อำนาจทางการเมือง เราเห็นอยู่ระหว่างท่านกำนันสุเทพกับท่านนายกฯ ใครมียอำนาจที่แท้จริงมากกว่า ไม่ใช่ อำนาจตามกฎหมาย อำนาจที่แท้จริงเกิดจากความไว้นือเชื่อใจ ความรักความเข้าใจที่มนุษย์มีให้แก่กัน เราไม่สามารถออกกฎหมายให้ใครคนใดคนหนึ่งมียอำนาจแท้จริงได้ เขาอาจมียอำนาจสั่งการบางอย่างได้ แต่นั่นไม่ใช่ อำนาจที่แท้จริง เพราะฉะนั้น เวลาที่พูดถึงผู้มีอำนาจที่ไม่มีอำนาจทางการเมืองเลย เช่น มหาตมะ คานธี ที่เป็นเพียงผู้ชายแก่ ๆ นุ่งผ้าฝ้ายทอมือไม่ยอมสืบนหนึ่ง ที่ในสายตาคนอังกฤษว่าเป็นคนสกปรก แต่สุดท้ายคนที่ไม่มียอะไรเลยแม้ทางทรัพย์สิน กลับมียอำนาจในการเปลี่ยนแปลงจิตใจของประชาชน

ที่ท้อท้อไม่กล้าต่อสู้ให้ลุกขึ้นมาเป็นผู้หาญพร้อมต่อสู้ได้

ผมเชื่อว่าคนไทยขณะนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราเห็นความกล้าหาญของคนคนหนึ่ง ความกล้า นั้นจะเกิดในเราด้วย เหมือนมีใครสักคนหนึ่งทำ ความดีที่เราชื่นชม ความดีนั้นก็เกิดในใจเราด้วย กรณีท่านกำนันสุเทพ ผมจึงเชื่อว่าเป็นประสบการณ์ที่วิเศษสำหรับสังคมไทย ที่นักการเมือง คนหนึ่งสามารถมาเป็นเช่นนี้ได้ นักการเมืองที่ไม่ต้องการอำนาจและตำแหน่งทางการเมืองอีกแล้วต่างหากแล้วจึงจะเป็นนักการเมืองที่แท้จริง แต่นักการเมืองที่ยังกระหายอำนาจ ต้องการให้คนอื่นมายกย่องตนเอง ก็ยังไม่ใช่นักการเมืองที่มีอำนาจ

นักการเมืองที่ไม่ต้องการอำนาจแล้วเท่านั้น จึงจะเป็นผู้มีอำนาจ เหมือนพวกเราที่ไม่ต้องการ ความร่ำรวยอีกแล้วจึงกลายเป็นคนรวย

๒

**จนแต่มีเกียรติ (สุจริต)
 ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)**

สภามัชฌิม

๑. ศาสนาบุญนิยม ๒. ชุมชนบุญนิยม ๓. การศึกษาบุญนิยม ๔. บริโภคบุญนิยม ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม ๖. ศิลปกรรมบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม ๘. การเมืองบุญนิยม ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม ๑๐. สื่อสารบุญนิยม ๑๑. สุขภาพบุญนิยม ๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ
--	---

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาจมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

คอลัมน์นี้บอกว่า **“เปิดคุณบุญนิยม”**

ทำไมต้อง“เปิด”ด้วยล่ะ?

อ้าว..อ้าว... ก็“ไม่ปิด”ไง!

ขอภัย พุดหวัดไปนิด ไม่ได้ยียวนนะ

“ไม่ปิด”ก็หมายความว่า ตั้งใจแถม

ออกมาแล้ว เผยออกไปแล้ว ไม่ปกปิดไว้ในที่จำเพาะหรือในกรอบขอบบออย่างเก่าเท่านั้นแล้ว เริ่มเผยตัวออกมาแล้ว

ผู้เปิดเผยเขาตั้งใจเจตนาใหม่แล้ว เขามุ่งหมายตั้งใจไม่สงวนความเป็น“บุญนิยม”ไว้ในหมู่ หรือสงวนไว้ในขอบเขตจำกัดเหมือนแต่ก่อนแล้ว ไม่สงวนตัวอย่างเก่าแล้ว

เขาทั้งออกตัว ทั้งสื่อสาธารณะทั่วไป

ทุกวันนี้เผยแพร่ให้เห็น ได้รู้ ได้ยินได้ฟัง

ได้สัมผัสกันอยู่โต้งๆ แต่คนยังไม่รู้ค่า

แต่ก่อนนั้นยังไม่ได้เปิด ยังไม่ยอมเผย

เพราะเขายังไม่พร้อมพอ เขาปฏิบัติตนเอง

ในกลุ่มหมู่ของตนเองอยู่เท่านั้น ยังพุ่มพัก

กันและกัน ช่วยกันก่อร่างสร้างตัวอยู่

ความมีสภาพของ“บุญนิยม”ที่เกิดจริง

เป็นจริงได้ในตัวของบุคคลากรแต่ละคนก็ดี

ทั้งที่เกิดจริงเป็นจริงได้ในหมู่มวลแสดง

ภาวะองค์กรวมจนพนักเป็นปีกแผ่นก็ดี

ทั้งคุณสมบัติหรือคุณวุฒิในความเป็น

“บุญแบบพุทธ”อย่างสัมมาทิฐิก็ดี หรือ

อื่นๆอีกนั้น เขาต้องมีภาวะแห่งคุณธรรมที่

ถึงขั้นคุณวิเศษ

และจะต้องมีคุณนิธิ(ผู้มีคลังแห่งความดี)

เพียงพอ กระทั่งมีคุณราศี(คุณธรรมที่มีนั้นๆต้องมีมากจนแผ่พลังออกไปให้ผู้อื่นสัมผัสได้)พอสมควร

เมื่อคนได้สัมผัสแล้ว จึงจะพอรับได้รู้ได้บ้าง จะต้องมี“คุณ”นั้น ก่อนจะเปิดตัว

และขอย้ำกำชับนะว่า คุณสมบัติ หรือคุณวุฒิของบุญนิยมนั้น ต้องเป็นคุณธรรมขั้นคุณวิเศษ

ดังนั้น“บุญนิยม”แบบพุทธที่สัมมาทิฐิ จึงเป็นอุตริมนุสสรธรรม คือเป็นคุณวิเศษ

เพราะคุณประโยชน์ที่ว่ามีทาน-ศีล-ภาวนาชั้นโลกุตระ มีใช้แค่โลกียะเท่านั้น

แต่เป็นคุณประโยชน์อันมีคุณค่าเข้าขั้นคุณธรรมต้องสำเร็จผลถึงจิตใจได้สะ

กิเลสจางคลายหรือหมด(ดับ)ไปจริง ที่เรียกว่า คุณวิเศษ(อุตริมนุสสรธรรม)ปานนั้นทีเดียว

ซึ่งคุณวิเศษนั้นมีใช้คุณธรรมแค่สามัญธรรมดา แต่เป็นคุณธรรมที่สามารถชำระ

กิเลสได้สำเร็จจริง แล้วตกผลึกผนึกอยู่ในจิต ต้องมีคุณประโยชน์ถึงขั้นนี้เป็นตัวชี้บ่ง

คุณค่าแห่งคุณประโยชน์ และต้องเป็นชนิดที่สัมผัสแตะถูก“ตัวตน”(อัตตา)จริงๆแท้ๆของ

กิเลสสันดานนั้นๆด้วย แล้วชำระสันดานนั้นได้ จึงจะนับว่าเข้าขั้นที่เราหมายถึง

นี่คือ“บุญ” ผู้ได้“บุญ” ต้องได้คุณธรรมขั้นนี้

ในความเป็น“บุญนิยม” เรามีเนื้อหาเหมือนกันตามที่ว่านี้

ที่จริง“บุญนิยม”นี้ เป็นระบบที่เก่ามาก

มีตั้งแต่พระพุทธเจ้าอุบัติตรัสรู้ขึ้นในโลก
กว่า ๒,๖๐๐ ปีมาแล้ว ก็ต้อง“เก่าสมัย”แน่

แต่เป็นระบบเก่าที่ไม่เคยเก่าเลย แม้
จะเป็นระบบเก่ามานานสมัย ก็ยังล้าหน้า
สมัยใหม่ที่ใหม่ที่สุดเอาด้วย จึง“ใหม่เสมอ”

เพราะเป็นระบบที่มีคุณค่า แม้แต่คน
สมัยนี้ในจิตลึกๆ ก็ถวิลหาพยายามแสวงหา
ค้นหาระบบที่จะทำให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุข
ปลอดภัย ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ไม่แก่งแย่งใคร
มีแต่ความเป็นอยู่ที่มีน้ำใจเอื้อเพื่อเกื้อกูล
เสียสละแก่กันและกัน ไม่รุนแรงโทดร้ายต่อ
กัน จะมีน้อยมีมากก็แบ่งกันอยู่กันกินจริง

“บุญนิยม”เป็นระบบสังคมที่อยู่เย็น
เป็นสุข ชนิดที่คนไม่วิปริตไปด้วยกิเลส
จัดจ้าน หรือมีกิเลสวิตถาร จะต่างถวิลหา
ความลึกล้ำวิเศษล้นของสังคมแบบนี้

และผู้มีสุขชนิดนี้(วุฒิสมาชิก,ปรมาจารย์)
นั้น คือคนที่ต่างก็มีชีวิตทำประโยชน์ให้แก่
มวลชนเป็นอันมาก(พุทธชนหลายะ) เป็นผู้สร้าง
“สุข”อันพิเศษ สร้างสวรรค์อันแสนสุขใน
เมืองคนให้แก่มวลชนเป็นอันมาก(พุทธชนหลายะ)
เพราะเป็นคนที่รับใช้โลก(โลกานุกัมปายะ) ยิ่งกว่า
ระบบที่คนยุคทุนนิยมมีกันอยู่ เป็นกันอยู่

ดังนั้น จึงเป็นระบบที่ใหม่อยู่เสมอ
ไม่เคยเก่าเลยสักเสี้ยววินาทีแห่งสังขารธรรม

ถ้าใครศึกษาจากพุทธศาสตร์ได้อย่าง
สัมมาทิฐิ และปฏิบัติเป็นสัมมาปฏิบัติก็
จะเข้าสู่ความเป็นคนระบบ“บุญนิยม”ได้จริง

แต่ที่ในศาสนาพุทธทุกวันนี้ ไม่ค่อย
จะมีคนปฏิบัติแล้วเกิดผลเป็น“บุญนิยม”
กันได้นั้น ก็เพราะการศึกษาพุทธศาสตร์
ในยุคนี้เพี้ยนผิดเป็นมิจฉาทิฐิกันไปไกล
จนแทบจะไม่เหลือเชื่อพุทธที่เป็นบุญนิยม
อย่างสัมมาทิฐิกันแล้ว ปานนั้นทีเดียว

จนกระทั่งแม้แต่พุทธศาสนาส่วนใหญ่
ก็เข้าสู่ระบบทุนนิยมแก่งแย่งลาภยศไม่อาຍ

เช่น เอา“บุญ”มาเป็นสินค้าหน้าตาเฉย
คำ“บุญ”เป็นทุนนิยมเลย ในกิจการงานต่างๆ

เพราะคำว่า “บุญ”หรือ“ได้บุญ” ก็พากัน
เข้าใจผิดจนแทบจะพูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว

มิจฉาทิฐิกันจนเกือบจะหาสัมมาทิฐิ
ในวงการศาสนาพุทธจะไม่ได้แล้ว

เพราะยึด“บุญ”เป็นภาพเป็นชาติ แม้ชาว
พุทธบางผู้บางคนจะไม่ค้าลาภยศชื่อเสียง
กามสุขัลลิกะเป็น“ทุนนิยม” แต่ก็ยังค้า
อัตตาเป็น“ทุนนิยม” แสวง“บุญ”คืออัตตา
กันอยู่จึงกิเลส(ความลำบาก,ความเหน็ดเหนื่อย)

เพราะเข้าใจคำว่า“บุญ”ยังไม่สัมมาทิฐิ
หรือยังมีมิจฉาทิฐิ(ความเห็นผิด)

นั่นคือ ยังเข้าใจผิดกันว่า “บุญ”นั้นเป็น
“การได้” ได้ความร่ำรวยคือลาภยศสรรเสริญ
โลกียสุข นี่คือกามคุณ ๕ ส่วนการได้ตาม
ใจอยากทุกสิ่งอย่าง บาเรอตน นี่คืออัตตา ๓

ซึ่งผิดไปจากความหมายที่แท้จริงของ
คำว่า“บุญ” คนทิศคนละทางเลย

“บุญ”นั้นตามสังขารธรรมที่แท้จริงแล้ว

หมายถึง การชำระกาม-ชำระอัตตาออกไป

“บุญ”จึงเป็นการเอาออกไปจากตน ซึ่ง มีใช่แค่สละวัตถุ แต่บุญคือชำระกิเลสออกไป จึงไม่ใช่ให้หรือสละออกไปแค่วัตถุ แต่ จิตใจกลับเอา กล่าวคือ กรรมหรือกิริยาของ จิตยังอยากได้มาให้ตนอยู่ จึงตั้งจิตขอเอามา ให้ตนอยู่ ยังตั้งจิตอยากได้อีกเอาอยู่

ถ้าเป็นดังว่านั้น ก็ยังไม่ใช่“บุญ”เลย เพราะยังชำระกิเลสภายในจิตใจที่ผืนนี้ก็เป็น สันดานอันสืบต่อกันอยู่ในจิตใจ ไม่ได้จริง

“บุญ”ซึ่งมาจากบาลีว่า ปุญญ บาลี อธิบายว่า สันดานัง ปุณาติ วิโสเชติ อันแปล ว่า ชำระสันดานให้หมดจด (พจนานุกรมบาลี-ไทย-อังกฤษ ฉบับภูมิพลโลกิกขุ ๒๕๓๑ หน้า ๒๔๑๖)

ถ้ายังไม่มีผลสำเร็จปานดังที่กล่าวมา นี้ ก็ยังไม่มีคุณสมบัติจนเป็นคุณภาพถึง ขั้นปรมาตม จึงเรียกว่า “บุญ”ไม่ได้ เพราะยัง ไม่ได้เกิดการ “ชำระกิเลสขึ้นในจิตใจ”

จิตใจยังมีอาการของ “การเอา-การได้” อยู่ จิตใจยังไม่เป็นอาการ “ให้” ที่ถูกต้อง

เพราะยังไม่มีแม้แต่กิริยาอาการของ จิตใจที่เรียกว่าผลิ คือ ผลิส่วนแรกของบุญ

เมื่อภาวะจิตใจยังไม่ออกหรือผลิอาการ บุญ จิตใจก็ไม่หวังจะได้ผลิผลที่เป็นบุญ เพราะจิตยังไม่ถึงผลิ ก็เป็นผลไม่ได้

และถ้าผลิผลยังไม่มืองค์ประชุม(กาย) จนกระทั่งเห็นสภาพแห่งองค์ประชุม(กาย)ที่ ประกอบวิเศษแล้ว(วิปยุตต)ของรูปและนาม

เพียงพอให้สัมผัสรู้คุณภาวะแห่งความเป็น “บุญ”กันได้ ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะแสดงตัว

ในช่วงบ่มเพาะความเป็น “บุญนิยม” ให้ มีผลผลิตกันอยู่ ชาวอโศกจึงยังไม่เปิดตัว จนกระทั่งพอมีความเป็น “บุญนิยม” อันมีพฤติกรรมที่พอสัมผัสแล้วรู้ได้ พอจะ เผย จะเปิดเพื่อให้คนได้รู้ได้เห็น พอจะมอง ออก สัมผัสแล้วพอรู้ได้แน่ จึงได้เปิดเผยตัว

เมื่อกลุ่มสังคมชาวอโศกประมาณตน ว่ามีสภาวะธรรมความเป็น “บุญนิยม” ของเขา พอเพียง เขาจึงเปิดตัวซึ่งแน่นอนว่าย่อม มาพร้อม “บุญนิยม” ออกมาสู่สังคมภายนอก ตามเหมาะสมตามควร ประชาชนในโลกจึงได้ สัมผัส ได้รู้จัก ได้เห็น “คุณ” แห่งความเป็น “บุญนิยม” ปราภฏขึ้นในโลก

สังคมโลกจึงได้รู้จัก ได้เห็นคุณธรรมที่ แปลกใหม่เกิดขึ้นในยุคนี้ อันมีทั้งลักษณะ- ทั้งสมบัติของความเป็น “คุณ” ใน “บุญนิยม”

ผู้เขียนก็ได้สัมผัสร่วมรู้ร่วมเห็นภาวะ ที่เป็น “บุญนิยม” ตามที่พอรู้ได้แล้ว ประชาชนท่านใดที่ได้สัมผัสก็คงจะได้รู้ได้เห็น เช่นเดียวกับผู้เขียนได้รู้ได้เห็น

คุณลักษณะ-คุณสมบัติของบุญนิยม เป็นไฉน ต่างก็รู้จักกันไปจริง ตามภูมิแต่ละคน

ผู้เขียนก็พอรู้ตามภูมิของผู้เขียน ก็จะ ขอนำเอาความเป็น “บุญนิยม” เท่าที่ผู้เขียน จะสามารถรู้ สามารถเข้าใจ นำมาถ่ายทอด ได้ ด้วยนิรุตติปฏิภาณ ขยายผลต่อ เพราะ

มันน่าเผยแพร่ให้ได้รับรู้กันมากๆ อย่างยิ่งจริงๆ

คอลัมน์ **“เปิดยุคบุญนิยม”** จึงปรากฏขึ้น ณ ที่นี้ ด้วยประการฉะนี้

เอละ ทีนี้เราก็กมาสาธยายกัน

ตามทฤษฎีที่เราได้มาจากพระพุทธเจ้า และที่ผู้เขียนเชื่อมั่นว่า **“อย่างนี้ๆคือทฤษฎีที่ถูกต้อง”** (สัมมาทิฏฐิ) ตามภูมิของผู้เขียน

ขอถามก่อนว่า ยุคปัจจุบันนี้ที่สังคมทั่วไปเกือบทั้งโลก เป็นกันมีกันอยู่จริงๆ อย่างเป็นสามัญนั้น มันคือยุคอะไร?

ยุค“ทุนนิยม” ไหม้? ที่เป็นอยู่จริง คนทั้งหลายในโลกก็คงจะยอมรับว่า ใช่ แล้ว“บุญนิยม” ละ..มันแตกต่างกันไหม แน่ยิ่งกว่าแน่ว่า **แตกต่างกัน**

ทีนี้แหละที่เราจะได้ใช้คอลัมน์นี้แจกแจงความแตกต่าง ให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง

“บุญนิยม” นี้ เป็นภาษาไทยที่บัญญัติขึ้นใหม่ ซึ่งเจตนากำหนดหมายให้เป็นภาษาไทยที่ใกล้เคียงกับคำว่า “ทุนนิยม”

เพื่อจะได้ใช้เปรียบเทียบ ใช้เทียบกันระหว่าง “ทุนนิยมกับบุญนิยม” ให้ได้เห็น ได้ศึกษาว่า ๒ แบบนี้ แบบไหนที่เราน่าจะทุ่มชีวิตให้

ภาษานั้นใกล้เคียงกัน จนถ้าฟังไม่ตีระวัง! จะเปลอเฟินเป็นคำเดียวกันได้ง่ายๆ

แต่นัยสำคัญของเนื้อแท้ ๒ คำนี้นั้น กลับแตกต่างกันไปคนละทิศคนละทาง ถึงที่สุดตรงข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลยทีเดียว

สำหรับ“บุญนิยม” นั้นผู้ปฏิบัติต้องมี

ปัญญา โดยเฉพาะ**“ความยินดี”** (ฉันทะ) เป็นสิ่งแรกสำคัญ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **“มูลสูตร ๑๐”** ก็ดี (พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ใน **“แสงอรุณ ๗”** ก็ดี (พตปฎ. เล่ม ๑๙ สุริยเปยยาลสูตร ข้อ ๕๘) เป็นต้น ซึ่งถ้าไม่มี**“ความยินดี”** ในจิต นำหน้าขบวนการปฏิบัติธรรม อิทธิบาท ๔ **“พลังแห่งมนุษย์”** ก็เกิดบริบูรณ์ทั้ง ๔ ได้ยาก การปฏิบัติที่จะเกิดผลหรือ**“ได้บุญ”** สูงถึงที่สุดก็เป็นไปไม่ได้

“บุญ” ที่ได้ถึงขั้นสูงสุด ก็คือ ในใจได้ชำระกิเลสหมด ในใจไม่มีกิเลสเกลี้ยง จึงเป็นผู้สิ้นบาป ไม่มีบาปที่จะต้องชำระอีก แล้ว ซึ่งบาปก็คือกิเลสนั่นเอง เมื่อกิเลสหมดเกลี้ยงจากจิตใจ ก็ไม่ต้องชำระกิเลสกันอีก

จึงไม่ต้องทำบุญกันอีก นั่นคือไม่ต้อง**“ได้บุญ”** ได้อีกแล้ว ไม่ต้องชำระบาป นั่นแล

ชื่อว่า **ผู้หมดบาปหมดบุญ** เพราะปฏิบัติสำเร็จถึงขั้นเป็นจริงเต็มที่และสมบูรณ์แล้ว

ผู้หมดบาปหมดบุญนี้ แต่ยังมีขั้น ๕ หรือยังมีชีวิตอยู่ คนนี้แหละคือผู้**“ไม่ทำบาปทั้งปวง”** (สัพพปาปัสสะ อकरण) เป็นผู้**“ทำแต่ดี”** (กุสลัสสุบสัมปทา) เพราะได้**“ทำใจของตนให้สะอาดบริสุทธิ์”** (สจิตตปริโยทปนัง) เสร็จสิ้นแล้ว

“บุญนิยม” จึงได้แก่ ระบบ**“บุญ”** ที่เจริญเข้าขั้นปรมาตถสัจจะ (ความจริงตามนัยที่สูงพิเศษชั้นอาริยะหรือโลกุตระ) ซึ่งการ**“ได้บุญ”** ดังกล่าวนี้เป็น**“บุญ”** แบบโลกุตระ

● เก้าสมัย ใหม่เสมอ

เสียงข่อยข้างน้อยผอยด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

สันติปฏิวัติโดยมวลมหาชน ด้วยผลรัฐาธิปัตย์

นางโจรแฝงฤทธิ์อำมหิตรังสี

ปรากฏการณ์การเมืองสามัญใกล้วสาน
เต็มทน ออย่าเพิ่งเบื่อเมื่อยังเป็นประเด็นร้อนแข่ง
กับลมร้อนหน้าเมฆาสาหัส

ใครจะคิด นายกหญิงคนแรกถึงวันนี้กลายเป็น
ตัวแสบสุดด้านโง่โดนสาปส่งทั้งแผ่นดิน จน
หมดคำดำประจาน หล่อนไม่รู้สึกสะเทือนซาง ยัง
ดันทุรังจะยอมตายคาสนามรบประชาธิปไตย...

ดิฉันมาจากการเลือกตั้ง คือคาถากันเหนียว
พวกมองโลกสวยช่วยหน่อยสิ ก็เลือกตั้งใหม่เถอะ
คนไทยคงหายใจเอง รอรวันนั้นประเทศไทยเปลี่ยน
เป็นประเทศชินเรียบไร้ย

แคว้นนี้ไม่น่าเชื่อ นางฟ้าหุ่นเซ็ด ปีศาจจำแลง
มาสามารถทำพิษฉิบหายใหญ่ น้ำท่วมไซ้กินกำลัง
เอาอยู่ ก็เอาไม่อยู่ เพื่อกู้สามแสนล้านกะมาผลาญ
หลังบ้านเรือนพัง โรงงานล่มจม ลังเวศพหลายร้อย

เศรษฐกิจพินาศกว่าล้านล้าน

คนตั้ง ๖๕ ล้าน อุตุส่าห์เลือกผู้นำทั้งที่ ได้
สตรี บ้องตันไม่เต็มบาท ขึ้นมาเป็นนายก ทำ
อะไรเป็นนอกจากเที่ยวเรด ๆ กว่า ๕๐ ประเทศ
ถลุงเงินเป็นว่าเล่นนั้นยังจิบ ๆ...เชิญชมผลงาน
โม่ด่าสำคัญสองสามชิ้น เช่น

ใคร ๆ ต่างว่าอโง่ มีอย่างรี จะกู้ ๒ ล้าน ๆ มา
ทำรถไฟเร็วจี๋ชนผัก ที่รถไฟธรรมดาัยกกระฉีก-
กระฉัก ๖๐ กม.เท่าร้อยปีก่อน ช้ำร้ายใช้สองหน้า
กระดาษขออำนาจกั้นอกงบประมาณไม่ผ่าน
ระบบการคลัง ทีโกงฉลาดนัก ดีทีศาลตีตกขัด
รัฐธรรมนูญ

เรื่องทำประชานิยมจ่านำข้าว ผลาญงบ
ประมาณเจ็ดแสนล้านไม่พอ ค้างค่าข้าวชาวนา
อีกแสนล้านจนถึงแตก ต้องรอรัฐบาลหน้าหาเงิน
กู้ใช้หนี้ข้าว เวรกรรมทำชาวนาฆ่าตัวตายลืบกกว่า

ศพเข้าให้ ยิ่งลักษณะไม่มีพุดถึง ทำเหมือนช่วยไม่ได้ ไม่ยอมรับผิดชอบ ทั้งใจดำ ยังจะเอาไว้ทำไม้ หนักแผ่นดิน !

ประเด็นออกกฎหมายนิรโทษกรรม ย้อนหลัง เหมาะแข่ง อ้างหวังปรองดอง ทันทึที่ผ่านสภา ประชาชนฮือตื่นด้านทันควัน ยิ่งแตกหักใหญ่

ยังไม่เข็ด ออกกฎหมายแก้รัฐธรรมนูญให้มี แต่ ส.ว.เลือกตั้ง ฐานเสี่ยงจะเหมือนเลือก ส.ส. เช่นเลือก ส.ว.ที่เพิ่งผ่านไป เมียแกนนำเสื้อแดง เผลอปล้นห้าง โดนคดีขโมยของแพง ได้คะแนนนำ ลิวเฉยเลย กกต.จัดเลือกตั้งโปร่งใส ยุติธรรม อีท่าไหน ถึงได้คนโหลยโหลปานนี้เข้าสภา !

รัฐธรรมนูญแก้ไขได้ สำคัญจะแก้หลักใหญ่ เปลี่ยนโครงสร้างอธิปไตยประชาชนปานนั้น มัน ต้องผ่านประชามติเสียก่อน ศาลรัฐธรรมนูญชี้ ทางสวรรคให้ทำตามขั้นตอน พวกยิ่งลักษณ์ ทักษิณโดนก้างขวางคอเท่านั้นแหละ โดดใส่ร้ายว่า ศาลสองมาตรฐาน พาลไม่ยอมรับฟังคำตัดสินไปโน่น

ใครอวดชี้เท่อนอกคอกก็ช่างปะไร ในเมื่อ พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญผูกพันทุกองค์กรนะจ๊ะ !

รัฐบาลเสไฟฟ้า...

ตกลงที่ทักษิณคิด ยิ่งลักษณ์ทำ สารเลว สารพัดเกินยกอ้าง มันคือผลพวงประชาธิปไตย ฉบับเสื้อแดง เปิดฉากจัดเลือกตั้งสามานย์ ซื่อเสียด เลี้ยงหัวคะแนนอิทธิพล หว่านประชานิยมผีเปรต รวมสายเป็นต้นน้ำประชาธิปไตยโลโครก ดังที่ เห็นเป็นอยู่คือ

เราถึงได้สภาว้าวควาย ขาดหัวคิด ไร้ปากเสียง อย่างมาโม้ว่าสภาห้าร้อยเป็นตัวแทนประชาชนผ่าน กฎหมายกระทั่งสั่งคนเอาหัวเดินต่างตีน สภามี สิทธิโอเคเต็ม ๆ ปานนั้น ศาลรัฐธรรมนูญเพียง ๙ คน จะมาชี้ชะตาคนทั้งแผ่นดินได้ไหน !

แล้วที่ทักษิณคิดคนเดียว เพื่อไทยยิ่งลักษณ์ ขึ้นใจมวลมหาชนมาตลอด อำนาจเผด็จการ รัฐสภา รัฐบาล ล้วนในอุ้งตีนทักษิณ แล้วยังมีหน้า ต่อแหลบชญาประชาธิปไตย โธ่ถึง พวกกินหญ้า เท่านั้นถึงจะมีดบอดตามนางง้ออีด้านเน้อ...

ฉะนั้น แม้นเลือกตั้งทุเรศสงเดชก็หน เลย เสรีจทักษิณกินชาติทุกที เหมือนอย่างที่เขาคูย ส่ง เสไฟฟ้าลงแข่งก็ชนะ

แม้แต่พ่อครูยังเข้าใจชม โศครเก่งวิชาमार เลือกตั้งทำนองว่า มันนำพาให้เราได้รับรัฐบาล เสไฟฟ้า คิดดีอียังก็บ่ เป็นเช่นนั้นเอง !

ทว่ารัฐบาลนางดอกจิว ฐ เสไฟฟ้า แม้ ฐานะหุ่นเชิด สามารถสานต่อขยายงานโคตรโกง ก้าวกระโดด เพื่อชินวัตรพรรคพวกกรวยล้น คนจน ชาวนาตายก่อน ของแพงทั้งแผ่นดิน เตือดร้อน ลูกเป็นไฟทุกหัวระแหง

ตั้งแต่นางยิ่งและสะเออะขึ้นมานั่งแทนนายก ทำประโยชน์อะไรได้บ้าง นอกจากตีสองหน้า ปากปราศรัย น้ำใจเชือดคอ ให้ทุกฝ่ายเลิกรุนแรง ในขณะที่มันมีอยู่แค่สองฝ่ายเท่านั้นที่ประจันหน้า กันอยู่ มีแต่ฝ่ายด้านทักษิณเท่านั้น ตายเปล่ากว่า ยี่สิบ เจ็บกว่าเจ็ดร้อย ช้ำร้ายตำรวจไม่เคยจับ สุนัขได้ลักตัว !

ต้องยกนิ้วให้กำนันสุเทพ สามารถยืนหยัด โคนล้มระบอบทักษิณโดยสันติ อหิงสา ปราศจาก อาวุธตลอดมา และต่อเนื่องไม่มีวันถอย

น้ำใจมวลมหาประชาชนช่างประเสริฐ วิเศษ เหลือล้ำในความอดทน อภัย ไม่จองเวร ไม่แข่ง ทำถ้อยเถื่อนเหมือนพวกเสื้อแดง

กบปส.ถึงชุมนุมผู้ยื่นหยัดรดหน้าได้ ตรงข้าม กับ นปช.เสื้อแดงนับวันฝอลง ถึงแกนนำตุ้ จตุพร จะอวดโม้ ทำดวลมวลงชนข้างไหนจะมากกว่า เชื่อหะ หลอกไปเช่นนั้นแหละ เพื่อผลลู้แล้ว รวยจำ !

เป็นอันว่าระบบเลือกตั้งหมดหวังที่จะเปิด ทางส่งคนดีให้มีอำนาจ ทักษิณทำลายประชา-ธิปไตยที่อ่อนแออยู่แล้ว ให้พินาศสิ้นดี ด้วยทุน สามานย์ สภาห้าร้อยเลยกลายเป็นช่องโจรไปฉิบ เมื่อได้คนดีกะจิริดเพียงไม้ประดับ มันจะแบก หามยังงៃไหว

สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นหาใช่สภาไม่ พระพุทธพจน์แจ้งชัด ควรรู้ทันฉะนี้แหละ

ดังนั้น ประเทศเดินหน้าไม่ได้เลย กกต.อย่า

งมึงจัดเลือกตั้ง เอาใจรัฐบาลโมฆะแล้ว มันจะฟังข้าสอง จนกว่าจะปฏิบัติเพื่อปฏิรูปประเทศเสียก่อนเท่านั้นแหละ

สามก๊กประเทศไทย เป้าชนะใกล้เอื้อมถึง

ปัญหาเฉพาะหน้า ณ ลมหายใจเฮือกนี้ ทำไฉนจะตะเพิดจระเข้วางคลองให้พ้นทาง นางโจรยิ่งลักษณ์ คงเลิกสะแหล่น ท่องคาถา อิฉันทมาจากเลือกตั้งค่า เอ็งได้เลือกตั้งมาสามานย์ยังงัยยกไว้เสร็จแล้วทำอภัยรัญจัญไรจนคนฮือโลโลหัวไปเป็นปรากฏการณ์กว่าห้าหกล้านคน

นั่นคือประชาชนไม่ว่ากี่มากน้อย มีสิทธิ์เต็ม ๆ รวมหัวล้มรัฐบาลที่ทำทรมานได้เสมอ ด้วยสันติวิธี ดังที่ศาลรัฐธรรมนูญและศาลแพ่งต่างรับรองสิทธิ์ประท้วงของ กปปส. เป็นต้น

น่าเห็นใจฝ่ายหัวหมอกหลายคน ช่างฟ้องหาว่าพวกจ้องล้มรัฐบาลจากเลือกตั้งเป็นขบถ โทษอาญาแสดงว่ายังอ่อนหัด อ่านกฎหมายแล้วไม่รู้จริงซะเลย

แม้กระทั่ง คอรัล ซึ่งโดนใคร ๆ กวาดทิ้งว่าเป็นศูนย์รวมสัตว์ เป็นศูนย์เถื่อน ยังสะเหว่จะเอาผิดพวกประท้วงไล่รัฐบาล เช่นก้านันสุเทพโดนข้อหาขบถ

การเป็นกบฏล้มล้างรัฐบาล โดยรุนแรงใช้กำลังเป็นต้นนั้น มันคนละประเด็นกับการต่อสู้ประท้วงไล่ลงรัฐบาล ด้วยสันติ ไม่มีอาวุธ นอกจากนกหวีด มีอดบ เป็นต้น

นั่นคือสิทธิมนุษยชนในการประท้วง ต่อต้านโดยสงบ นับเป็นประชาธิปไตยทางตรงชั้นหนึ่งดังพ่อครูชี้ชัด

น่าทึ่งดีเหมือนกัน เมื่อพ่อครูต้องมาชี้้นำสังคมให้รู้จักประชาธิปไตยละเอียดลึกซึ้ง กลายเป็นกูรูทางรัฐศาสตร์การเมือง ท่ามกลางภูมิรัฐลับสนวิปริต เหล่านักวิชาการครูอาจารย์นานา

แค่ตัวอย่างความเป็นกลางยังเข้าใจผิด ๆ ถูก ๆ กันไม่ใช่บ่อย เช่น ทหารใหญ่ บ้างออกจะเป็นก๊ว ไม่กล้าเข้าข้างไหนเลย อ้างบอกไม่ถูกว่าฝ่ายไหนดีชั่วกันแน่กระนั้นหรือ แล้วกัน

การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง พุดเหมือน

ไม่ผิด คือ มันต้องตัดเชือกเสียงข้างมากข้างน้อย ไม่ปล่อยให้เกิดการใช้กำลังติดอาวุธถล่มกันอยู่ทุกวันคืน

หลายฝ่ายกระเดียดไปข้างมองโลกสวย ด้วยการเจรจา ตกลงประนีประนอมกันให้ได้ ค่อยเป็นค่อยดีขึ้นน่าพึงพอใจ

ถ้ามันพอตกลงได้ทั้งสองฝ่ายยอมดีแหละ มโนไปลม ๆ แล้ง ๆ จะยอมแพ้ออกกรี

แต่ปรากฏการณ์ขณะนี้ ประเทศแตกแยกเป็นสามก๊กใหญ่ ๆ

คือ ฝ่ายรักทักษิณ มีเพื่อไทยเสื้อแดง นปช. ตำรวจ ทหารบางส่วน นี้ฝ่ายหนึ่ง

อีกฝ่ายหนึ่ง พวกต่อต้านโค่นล้มทักษิณ คือ กปปส. และเครือข่ายรวมพันธมิตร

ก๊กที่สาม คือ ฝ่ายกลาง ๆ ทั้งข้าราชการ ธุรกิจที่ยังไม่ยอม ไม่กล้าเลือกข้างไหนให้มันรู้แพ้ชนะ ผิดถูกไปข้างหนึ่งเลย

ปัญหาพอสรุปได้ว่า ฝ่ายรักทักษิณรังแต่จะเสื่อมถอยกรุดช้าหรือเร็ว คือ ยากที่จะเพิ่มหุ้มมวลชน พร้อมกันนั้นสันดานไม่วายใช้กำลังติดอาวุธ เชื่อว่าคงเอาชนะไม่ได้ แต่เมื่อทักษิณอยู่เป็นสุขไม่ได้ อย่าหวังว่าสังคมไทยจะสงบสุขทักษิณอยู่

อนึ่ง จุดที่อันตรายอีก คือ เงินทักษิณมหาศาล อาจทุ่มจ้างเทวดาล้างล้างได้ตั้งพ่อครูอุปมาทักษิณถนัดใช้เงินฟาดหัวตัวใหญ่เบ้งในขุมกำลังต่าง ๆ

ฉะนั้น ความหวังของฝ่ายโค่นล้มทักษิณอยู่ที่ใ้มน้ำวพวกกลาง ๆ ได้แก่ ข้าราชการทุกฝ่าย ให้มาผนึกพลังสามัคคี ดังเช่นก้านันสุเทพริบเร่งเดินสายกระชับไมตรีก่อนระดมพลวันเผด็จศึกแตกหัก

สถานการณ์มันเลยจุดต่อรองเจรจาใด ๆ ซึ่งทักษิณจ้องยื้อ ตามที่แบะท่าว่าจะยอมถอย ถ้าก้านันสุเทพต้องยุติชุมนุมด้วย ก้านันไม่เง่าหลงกลทักษิณเด็ดขาด เรื่องอะไรจะฉลาดน้อยปานนั้น

ด้วยเหตุนี้ ประเด็นลงเอยตรงจุดแตกหัก

โดดเดี่ยวพวกข้าข้าทักษิณให้เหลือน้อยสุด จน
จำนวนแพ้วพ่ายหมดรูปสิ้นทำเอง

ไหน ๆ ก็ไหน ๆ กำนันสุเทพพึงนำ กบปส.
ลุยโลด พึ่งตัวเองไปเรื่อย ๆ ลื้ออดสู้ทนจนกระทั่ง
ตาบอดเห็นตำตาประมาณนั้น บรรดาเสาหลัก
วงการต่าง ๆ หวังว่าจะหนุนเนื่องตามวิสัย
พร้งพร้อมของเขาเอง เมื่อไรวรก็เมื่อนั้น

กรณีตัวอย่าง ปลัดกระทรวง อธิบดีกรม อาทิต
นพ.ณรงค์ สหเมธาพัฒน์ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข
นายกิตติพงษ์ กิตยารักษ์ ปลัดกระทรวงยุติธรรม
จัดเป็นผู้กล้าหาญแบบฉบับข้าราชการของ
แผ่นดิน เกิดตามอย่างมากหน้า งานสถาปนา
รัฐาธิปัตย์ยอมใกล้เอื้อมถึงปานนั้นเชียว

ไม่ยากฝันถึงคณะรัฐบุคคผล เหล่าทหารใหญ่
จักช่วยสานฝันอันใดบ้างไหมเอ๋ย ก็แล้วแต่
อหยาตย์ของบรรดาท่านผู้ใหญ่ รู้สำคัญในความ
สำคัญ ถึงวาระอันควรแห่งงานพลิกแผ่นดิน
โอกาสทองพึงพลาดไฉน

จากมาตรา ๗ ถึงมทปทส ๔

ฟังพ่อครูชี้ชัด กว่าจะบรรจุเป้าหมายภาระ
พันธกิจสันติปฏิวัติประชาชน จักสัมฤทธิ์ผลเบ็ด-
เสร็จ ขึ้นอยู่กับบทบาทกระบวนการขับเคลื่อน
ตั้งแต่ประชาวิวัฒน์ตลอดตุลาการวิวัฒน์ พร้อม
ทั้งกรรมาวิวัฒน์ เป็นเหตุปัจจัยสอดรับประสาน
บันดลผลจนลงตัว เมื่อเอ๋ยเมื่อนั้น เมื่อไรวรก็
พ้นธง เดาส่งได้ยากยิ่ง...

จะไปทำอย่างไรได้กับสิทธิมนุษยชน ของใคร
ก็ของใคร ต่างมีอดีตนานา ภูมิปัญญาฐานะอุปมา
บัวสี่เหล่า จำเป็นอยู่เองต้องร้องเพลงรอเพื่อน
พ้องน้องพี่ ชินล้ำหน้าผิดกาลเทศะ ประมาณเหตุ
ผลตนประชุมชนยังไม่ทันพร้อมพริกสามัคคีธรรม
อันลงตัวทั่วถึง เกิดพลาดท่ากลายเป็นตัวตลก
เสียของทำนองนั้น

จริงอย่างที่กำนันสุเทพใจเย็น อุตสาหะเดิน
สายประสานลิปทิส นำรักเหลือ ดูทำงานกู้ชาติ
คราวนี้ กำนันช่างมีปัญญาบารมีเหมือนบัวปริ่มน้ำ
พินน้ำ รอแสงอาทิตย์อุทัยสาดส่อง ผ่องบาน

โดยพลัน ยินพ่อครูชมดั่งองค์ลีมาลยุคดีจิตตอล
ประมาณนั้น

ครั้นหันมาดูปรากฏการณ์คู่ต่อสู้ ทักษิณกับ
กบปส.มันสวนทางต่างชั้นกัน ไกลดจฟ้ากับเหวใน
ทุก ๆ มิติ ข้างทักษิณสารเลวชาติชั่ว มัวเมา
อำนาจ บ้าวยไม่เสร็จ ด้วยเคล็ดวิชาमारยักษ์
เห็นประจักษ์ทั่วแผ่นดินสิ้นสงสัยในทัศนนะมหาชน
ลิป ๆ ล้าน

ฝ่ายมวลมหาประชาชนนับล้าน ๆ ต่าง
เสียดสละ อดทน รอคอย ให้อภัย ฐานะผู้ใหญ่
ไม่อาฆาตเด็กโง่อันธพาล หวังกอบกู้แผ่นดินให้
พื้นมือมหาโจรโคตรโกง

สงครามคู่ต่อสู้ฝ่ายธรรมะกับอธรรม น่าจะ
ปรากฏตัวขัดแย้งอันแตกต่าง แยกดำแยกขาว
ผิดอันถูกอัน คนถือหางทักษิณจะยกโคตรโกง
มหาโจรเป็นโคตรเก่งเทวดา คนถือหาง กบปส.
ยอมตั้งหน้าล้างบางระบอบทักษิณให้สิ้นซากจาก
แผ่นดิน

การปล่อยให้คู่ขัดแย้งค้างคาปัญหาไหน ๆ
มันต้องยุติ ไม่จบที่ศาลก็ที่ประชาชนใช้ประชา-
ธิปไตยทางตรงเสียงข้างมากตัดสินกันไป

หรือจะเป็นดังคณะรัฐบุคคผลกำลังเสนอ
ทูลเกล้าในหลวงเพื่อทรงใช้พระวินิจฉัยเป็นสิทธิ์
ขาดในฐานะพระประมุขสูงสุดของประเทศ

คณะรัฐบุคคผลไม่ใช่มาตรา ๗ แต่ให้เปรียบ
ประเทศสากลที่มีประธานาธิบดี ประมุขเขา
สามารถออกกฎหมายแก้ปัญหาวิกฤติได้ทันที ฟัง
ว่าประมาณนั้น

ทางออกตามที่คณะรัฐบุคคผลดำริ คูมิน้ำหนัก
นำเชื่อถือ ชวนเชื่อฟังถือปฏิบัติอย่างยิง ทั้งเทียบ
เคียงอิงหลักประเพณีปฏิบัติของประมุขอารยะ
ประเทศ พระมหากษัตริย์ของเรา ฐานะองค์
ประมุขสูงสุดของประเทศ ย่อมทรงศักดิ์และสิทธิ์
แห่งพระราชอำนาจเพียงพอเพื่อแก้ไขสถานการณ์
จำเป็นคับขันทำนองเดียวกัน อันควรแก่กรณี

อย่างไรก็ดี ในทัศนะผู้น้อย เชื่อมั่นตามภูมิว่า
มันจะอ้างถือปฏิบัติตามมาตรา ๗ ด้วย ยิงจะ
เสริมหนุนข้อเสนอของคณะรัฐบุคคผล สมบูรณ์

เต็มเปี่ยมเพิ่มขึ้นเป็นแน่แท้หรือหาไม่ ข้อขัดข้อง
เสียผล ไม่เชื่อว่าจะเกิดขึ้น

โดยเฉพาะสถานการณ์ เมื่อยังลักษณะรักษา-
การนายกรัฐมนตรีก่อเกิดมหันตอำนาจนิตินัย
สิ้นเชิง การเมืองเข้าสู่ภาวะสุญญากาศ น่าจะ
เป็นจังหวะบัวไม่ใ้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่นของ กปปส.สามารถ
ประกาศสถาปนารัฐาธิปไตยตามมาตรา ๗ ได้
เพียงใดหรือไม่

ปรากฏว่า นายชัยเกษม นิตสิริ รักษาการ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมโตดมาดั้น
แก้เกมกำนันสุเทพ คือ จะยื้อแย่งใช้รัฐธรรมนูญ
มาตรา ๗ ด้วยคนเช่นกัน ถึงกับจะเสนอ ครม.
มีมติให้นำความกราบบังคมทูล ให้ทรงมีพระ
มหาบรมราชวินิจฉัยว่าคณะรัฐมนตรีทั้งคณะ
ต้องอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป ตลอด
ช่วงระหว่างรอพระบรมราชวินิจฉัยด้วยอีกต่างหาก

การเมืองโลโครกของโจรช่างบังอาจเหิมเกริม
เพื่อยื้ออำนาจตัวเองต่อ ถือด้านได้อายุอด มันนำ
ลุยใส่จริง ๆ พวกเขี้ยวลากดินพรรคนี้ !

ประเด็นกฎหมายกลายเป็นปัญหายุ่งเหยิง
ต่อสู้อองเจ้าถ้อยหมอลความแบบครีธนญชยจน
ต้องฟ้องร้องขึ้นโรงศาล ตีความอตุลตุ่นววย
มันขึ้นอยู่กับผู้ใช้เจตนาประสงค์ตี จำนงร้าย
เบียดเบียนทำลาย หรือเอื้ออวยเมตตาเสียสละ

มาตรา ๗ เป็นตัวอย่างเปิดทางการใช้วิจารณ์-
ญาณแก้ปัญหาคติกรณีต่าง ๆ อย่างไรควรมิควร
กล่าวคือ

ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้
บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตาม
ประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ตัวอย่างโหนโหนดำดาชณะนี้คือ กปปส.กำลัง
เดินหน้าสันติปฏิวัติโดยประชาชนมือเปล่าเพื่อ
เอาธิปไตยกลับคืนจากรัฐบาลยังลักษณะ
รักษาการผู้ถือครองธิปไตยอยู่ ซึ่งหมดความ
ชอบธรรม โทษฐานเป็นขบถต่ออำนาจตุลาการ
ศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งทรยศต่อแผ่นดิน ก่อกรรม
ยุคเข็ญ เป็นมหันตภัยอเนกประการ มติมวล

มหชนนับล้านต่างหมดความเชื่อถือ เกลียดชง
หวังให้พ้นไปจากรัฐบาลาธิปไตย ดังนี้เป็นต้น

สันติวิธีปฏิวัติโดยประชาชนนัยนี้ เมื่อไม่เคย
เกิดขึ้นมาก่อนหน้าเลย มีแต่ปฏิวัติรัฐประหารก็
ครั้ง ๆ ผู้ทำการสำเร็จสามารถยึดถือธิปไตย
เปลี่ยนรัฐบาลสังคมยอมรับได้เป็นปกติ

ปฏิวัติรัฐประหารในสถานการณ์จำเป็น
เหมาะสม นับเป็นประเพณีปฏิบัติกันมาหลายหน

สำหรับสันติประชาธิปไตย อันกำลังก่อการ
อยู่อย่างสวยงาม ถูกต้องทำนองคลองธรรม
อย่างวิเศษเช่นนี้ สังคมพึงยินดีรับได้เหนือชั้น
ยิ่งกว่ากรณีปฏิวัติรัฐประหารเป็นไหน ๆ

เพราะฉะนั้น เมื่อยึดหลักมาตรา ๗ กระบวน
สันติปฏิวัติโดยประชาชนย่อมชอบธรรม การ
สถาปนารัฐาธิปไตยย่อมปรากฏชอบธรรมโดย
นิตินัยทำนองเดียวกัน

อนึ่ง หลักการสำคัญอันช่วยให้ตัดสินปัญหา
ข้อควรมิควรได้กระจ่าง แม่นประเด็นเป็นอย่างดี
ดีเลิศ คือ **มหาปเทศ ๔** ได้แก่

๑. สิ่งใดไม่ห้ามว่า ไม่ควร
แต่สิ่งนั้น เข้ากับสิ่งไม่ควร ชัดกับสิ่งควร
สิ่งนั้นจึงไม่ควร
๒. สิ่งใดไม่ห้ามว่า ไม่ควร
แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร ชัดกับสิ่งไม่ควร
สิ่งนั้นจึงควร
๓. สิ่งใดไม่อนุญาตว่า ควร
แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งไม่ควร ชัดกับสิ่งควร
สิ่งนั้นจึงไม่ควร
๔. สิ่งใดไม่อนุญาตว่า ควร
แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร ชัดกับสิ่งไม่ควร
สิ่งนั้นจึงควร (พระไตรปิฎก ๕/๙๒)

ดังนั้น เมื่อรัฐประหารตะเพิดรัฐบาลได้ โอ-
ละพอกันเฉยเลย ทั้งพฤตินัย นิตินัย...

หนนี้ มวลมหาประชาชนนับล้านๆลุยเอง ทำ
ปฏิวัติประชาชนถูกกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๗
ทั้งเข้าหลักมหาปเทศ ๔ โดยชอบครบเต็มๆ เสีย
ข้างน้อย มีสิทธิ์หือ อย่าถือป็นมา คาลมให้พอง
ถูกต้องไหมเพื่อน...จริงไหมวิญญูชนผู้เจริญ ! **☞**

- force เป็นลักษณะพลังอำนาจเผด็จการ ช่มชี่ บังคับ ยัดเยียด ครอบงำให้จำนน ในไทยเป็นอำนาจแบบนี้ในตอนนี ที่เขาเรียกว่าประชาธิปไตย

- Authority เป็นอำนาจแห่งคุณงามความดี เป็นอำนาจโดยธรรมชาติของผู้ที่ประพฤติตนดี มีธรรม เหมือนอย่างเรายกย่องในหลวง ประชาชนยกให้ท่าน ท่านไม่ได้กดขี่ด้วยอำนาจโลกีย์ อำนาจเงินทองหรือทุจริตใด ๆ

เพราะไม่รู้เรื่องของ “๒ อำนาจ” จึงพากันพินาศ

“..... วันนี้เศรษฐกิจพังพินาศปีนี้ เพราะการทำศึกยึดเยื้อของ สุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการ กปปส. ที่จนถึงตอนนี้ยังไม่รู้จุดหมายปลายทาง ชุมนุมใหญ่มาหลายรอบก็ยังไม่โค่นรัฐบาลไม่ได้ เหมือนจะหมดพลังรอมร่อ

.....กระแสตอบรับที่ได้กลับมาจากเชิงบวกกลายเป็นลบไปแล้ว.....ความเสียหายที่ กปปส. สร้างขึ้นนับวันยิ่งเยอะๆ ตามเวลาที่ยึดเยื้อออกไปแบบไร้เป้าหมาย.....จำเป็นที่สุเทพต้องบอกแผนการมาให้ชัด จะทะเลาะทวงลงยังงี้ ที่สำคัญต้องสู้แตกหัก แพ้เป็นแพ้ไม่ชนะยอมตาย ไม่กลับบ้าน” (โดย สะเก็ดไฟ ASTV ผู้จัดการออนไลน์ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๗)

บทระบายนความไม่ชอบใจในแนวทางการต่อสู้ที่ดูหม่อมหมั่นของกำนันสุเทพ คงเป็นที่ถูกใจของพวกสายฮาร์ดคอร์ ที่อยากเห็นการแตกหัก การได้เสียแบบรู้แล้วรู้รอดกันไปเลย แต่ในมุมมองของพ่อครู **สมณะโพธิรักษ์** กลับมองแนวทางการต่อสู้ของกำนันสุเทพฯ ที่นำพามวลมหาประชาชนในครั้งนี้ว่า

...นี่คือ การแสดงอำนาจความเป็น
ประชาธิปไตยอย่างสง่างาม สดสวย สงบวิเศษ
เลอเลิศยิ่งในความเป็นสังคมประชาธิปไตย เท่าที่
เกิดปรากฏการณ์จริงขึ้นในโลกนี้

ซึ่งเป็นการชนอย่างสดสวย สง่างาม สงบ
วิเศษ เลอเลิศยิ่ง หาที่เปรียบมิได้แล้ว

แต่ด้วยความไม่รู้ว่าจะนี้ ๆ แหละคือ “ตัวตน”
โด้ง ๆ โทนโทของประชาธิปไตย

ภาวะเช่นนี้มันเป็นปรากฏการณ์ใหม่มาก
ยังไม่เคยมีความเป็นประชาธิปไตยที่สวยสดงดงาม
ปานฉะนี้มาก่อนเลยในโลก

ความเป็นปรากฏการณ์ใหม่นี้ จึงทำให้คน
ทั้งหลายยังไม่เห็นความพิเศษนี้ได้

เพราะเข้าใจกันไม่ได้ว่านี่คือลักษณะของ
“อำนาจอธิปไตย” แท้ ๆ ของประชาชนที่แสดง
ทั้งมวลปริมาณ ทั้งคุณภาพของความเป็น
ประชาธิปไตยอันชอบธรรมยิ่ง สงบ สันติ อหิงสา
งดงามวิเศษวิสุทธีวิจิตร

หากไม่รู้ ไม่เข้าใจ เรื่องของอำนาจ ๒ แบบ
ก็จะไม่เห็นปรากฏการณ์ที่เป็นประชาธิปไตยนี้ได้

๑. อำนาจที่ปฏิบัติกันอย่างไม่ชอบธรรม ไม่
เป็นอาริยะ (ยังอนาริยะอยู่) และไม่เป็นไปตาม
วิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ (force)

๒. อำนาจที่ปฏิบัติกันอย่างชอบธรรม
เป็นอาริยะ และเป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้
ในรัฐธรรมนูญนี้ (authority)

(เช่น กลุ่มพวกขี้ข้าในระบบบทักษิณ ต่าง
มุ่งหมายกระทำเพื่อคุณพ่อทักษิณ (เพื่อคนคนเดียว)
ใครเข้ามาขัดขวาง ล้มล้าง ก็จะถูกอำนาจอัน
ไม่ชอบธรรม (force) เล่นงานให้มีอันเป็นไป แต่
ถ้าใครมาเสียแข้งเสียขา สนับสนุน ส่งเสริม ก็
จะได้ดีเพราะพี่ให้ มีอำนาจวาสนาไปตาม ๆ กัน
จึงทำให้ใคร ๆ ก็พากันเกรงกลัวที่จะเสียลาภเสีย
ยศของตัวเองไปเพราะอำนาจอันไม่ชอบธรรม (force)
ในระบบบทักษิณ พร้อมทั้งจะใช้ความรุนแรงทุก

รูปแบบเล่นงานผู้ที่เข้ามาขัดขวางเส้นทางอำนาจ
ทางฝ่ายตนได้ตลอดเวลา

ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มฝ่ายของมวลมหา-
ประชาชน ที่ไม่ได้มุ่งหมายกระทำเพื่อประโยชน์
ให้กับตัวเองหรือเพื่อคนใดคนหนึ่ง แต่เพื่อพิทักษ์
รักษาไว้ซึ่งชาติ-ศาสนา-กษัตริย์ และระบอบ
ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ โดยมีการชุมนุม
ต่อต้านรัฐบาลทหารราชนี้ อย่างสงบ สันติ อหิงสา
และปราศจากอาวุธตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๓
และ ๖๙ จึงเป็นการประพฤติปฏิบัติชอบธรรม
และเป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ
นี้ (authority)

แต่เพราะแยกระหว่างอำนาจอันไม่ชอบธรรม
(force) กับอำนาจอันชอบธรรม (authority)
นี้ไม่ได้ จึงไม่พากันยืนดีร่วมมืออย่างชื่นชม แล้ว
ระดมแรงร่วมกันให้เต็มที่ ผลสำเร็จในการจัดการ
กับวิกฤติการเมืองจึงเกิดไม่ได้

**ที่สำคัญคือ เป็นเรื่องที่คุณคิดไม่ออกว่า
ความสงบ ความไม่รุนแรง ใช้แต่ความดีงาม
ถูกต้องเป็นธรรมอาวุธเข้าต่อสู้ แล้วจะไปชนะเป็น
ชนะความชั่วหรือไปชนะคนที่รุนแรงได้อย่างไร?**

จะเป็นไปได้หรือที่ความสงบสุภาพจะมาไล่ความ
ดื้อด้านดั่งดัน คนที่เป็นอาริยะนั้นจะรู้ความชั่ว-ดี
ถูก ผิด แล้วยอมรับความดีเป็นผู้นำ เป็นผู้ชนะ ถ้า
สังคมเป็นเช่นนั้นก็จะ ถึงอย่างไรโดยสามัญสำนึก
สังคมก็พอรู้ว่าความดีควรชนะอย่างที่เราทำนี่ชนะ
รายการมาเรื่อยๆ (ทั้งกฎหมายนิรโทษกรรมแบบ
สุดซอย กฎหมายลี้บหนอดสภามัวร์-เมีย รัฐบาล
ยอมยุบสภา ยกเลิกเงินกู้ข้ามชาติ ๒.๒ ล้าน ๆ
โมฆะการเลือกตั้ง และทุกฝ่ายยอมรับ“การปฏิรูป”)

มวลมหาประชาชนต่างพากันอดสาหะวิริยะ
พากเพียร ไม่ไปทำร้าย กดขี่ บังคับใคร ใช้ปัญญา
คุณธรรม ความดีงาม เป็นอำนาจที่ปฏิบัติกัน
อย่างชอบธรรม เป็นอาริยะ และเป็นไปตามวิถี
ทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ (authority) ซึ่ง
คนไทยก็ทำได้อย่างวิเศษ วิสุทธิ์ วิศิษฐ์ จนกระทั่ง

ตุลาการก็ให้การรับรอง คุ่มครอง ไม่ให้รัฐบาล
เข้ามากลั่นแกล้ง หรือลิดรอนสิทธิใด ๆ ได้

เกี่ยวกับ “ความสงบ-ไม่รุนแรง” นี้
มหาตมะ คานธี นั่งยัน นอนยัน ด้วยความเชื่อมั่น
ในระบอบ “สันติ-อหิงสา” เอาไว้ว่า....

...ท่านอาจจะแย้งว่าการขบถที่ไม่ใช้กำลัง
นั้นเป็นไปไม่ได้ และในประวัติศาสตร์ไม่เคยมี
การขบถที่ไม่ใช้กำลัง ข้าพเจ้าขอตอบว่า

**เป็นความทะเยอทะยานของข้าพเจ้าที่จะแสดง
การขบถที่ไม่ใช้กำลังให้เห็นเป็นตัวอย่าง
ข้าพเจ้ามีความฝันว่า อินเดียจะต้องได้รับ
เอกราชและเสรีภาพโดยไม่ใช้กำลัง ข้าพเจ้า
ขออภัยโดยนับจำนวนครั้งไม่ถ้วนว่า ข้าพเจ้าจะ
ไม่ยอมสละอหิงสาเพื่อเสรีภาพของอินเดีย
ข้าพเจ้ากับอหิงสานั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
โดยเด็ดขาด ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเด็ดชีวิตตน
เองมาตราว่าจะต้องถูกบังคับให้ละทิ้งอหิงสา
ในที่นี้ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยถึงลัทธิ เพราะลัทธิ
นั้นจะแสดงออกโดยไม่ประพฤติปฏิบัติอหิงสา**

นั้นไม่ได้

ประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้รับในรอบ ๓๐ ปีที่ผ่านมา ซึ่งในจำนวนนี้ ๘ ปีแรกเกิดขึ้นในประเทศแอฟริกาใต้ ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่า อหิงสาเท่านั้นที่จะช่วยอินเดียและโลกได้อหิงสาเป็นมรรควิธีที่ปราศจากอันตรายที่สุด

...อหิงสาเป็นอำนาจที่ทุกคนสามารถนำไปใช้ได้โดยมีผลเท่ากัน ไม่ว่าผู้ใช้จะเป็นเด็ก เป็นชาย เป็นหญิง หรือผู้สูงอายุก็ตาม ขออย่างเดียวคือให้ผู้ที่มีศรัทธาในพระเจ้าแห่งความเมตตากรุณา และขอให้รักมนุษยทุกรูปทุกนามเท่ากัน ผู้ที่รับเอาอหิงสาเป็นกฎประจำชีวิตจะต้องมีอหิงสาซึมซาบอยู่ในตัวเขาทุกขุมชน มิใช่จะแสดงอหิงสาออกมาด้วยการกระทำเพียงบางครั้งบางคราวเท่านั้น

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวถึงอำนาจภายในอันยิ่งใหญ่ (authority) ของ มหาตมะ คานธี ว่า “เป็นผู้นำของประชาชนโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจจากสิ่งภายนอก เป็นนักการเมืองซึ่งประสพชัยชนะที่มีใช้ด้วยรถถัง หรือความมหัสจรรย์ หรือเครื่องมือใด ๆ แต่ด้วยจิตใจอันกล้าแข็ง

เป็นนักสู้ผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทำให้กองกำลังที่เกรียงไกรหมดความหมาย

เป็นบุคคลผู้เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและความอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อมนุษยชน

เป็นผู้นำกองกำลังศานติที่เด็ดเดี่ยวและเสมอต้นเสมอปลายอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

เป็นบุคคลที่อุทิศกำลังทั้งหมดเพื่อยกระดับจิตใจและความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

เป็นบุรุษที่ท้าทายอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุโรป ด้วยศักดิ์ศรีความเป็นคนอันเรียบง่ายซึ่งทุกครั้งก็สามารถอยู่เหนือกว่า

อนุชนรุ่นหลังอาจจะไม่เชื่อว่า มีผู้ยิ่งใหญ่ที่มีเนื้อหนังเช่นนี้ มาเดินอยู่ในโลกใบนี้

แนวทางของมหาตมาคานธีคือปัญญาญาณที่นักการเมืองทุกคนควรเรียนรู้

เราควรใช้การสร้างสรรค์และการต่อสู้ที่สันติ มิใช่ความรุนแรง ที่เรารู้้อยู่แก่ใจว่าเลวร้าย โลกต้องการวีรชนแห่งสันติภาพ มิใช่วีรชนแห่งสงคราม” (จากหนังสือ ปัญญาญาณ ของ ไอน์สไตน์)

ไอน์สไตน์ต่อต้านการใช้อำนาจที่บีบบังคับ (force) ทุกรูปแบบ โดยยืนยันเอาไว้ว่า

“ระบบเผด็จการใช้ใช้อำนาจบีบบังคับในความคิดของข้าพเจ้าในไม่ช้าก็จะเสื่อมสลายไป เพราะการใช้กำลังบังคับมักจะก่อให้เกิดคนซึ่งมีระดับศีลธรรมต่ำ เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงสิ่งเลวร้ายที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหันและรุนแรงที่ผ่านพบในชีวิตคือ ระบอบการปกครองทหารที่ข้าพเจ้ารังเกียจและชิงชัง ความเป็นผู้กล้าหาญที่ชอบใช้อำนาจความรุนแรงโดยขาดสติ และทำในสิ่งที่เหลวไหลน่ารังเกียจ โดยอ้างแต่ความรักชาติบังหน้านั้น ข้าพเจ้ารังเกียจคนเหล่านั้นมากฯ (จาก แกะรอยไอน์สไตน์ โดย ศ.ศักดิ์ดา คิริพันธ์)

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ไม่เคยมีมือบิด ทำร้ายพระมาก่อน!

๑) ปัจจุบัน เสียงตะเบ็งเซ็งแซ่ “ยิ่งลักษณ์ ออกไป” ดังกระหึ่มกึกก้องกัมปนาท สลับกับเสียงเรียกร้อง “ทหาร-ออกมา” ดังไม่ขาดสาย

๒) อดีต ยุคเลือดเหลือง-เลือดแดง ต่อสู้กันมาเป็นปี ๆ เพื่อโค่นล้มระบอบทักษิณ

สุดท้ายทหารก็แค้นอกออกมาปฏิวัติ ยึดอำนาจเบ็ดเสร็จ

ด้วยเหตุผล ทักษิณจะปลด ผบ.ทบ. เป็นเสียอย่างนั้น !

จะให้เป็นที่โรจิงกลายเป็นฮีโร่มายืน ด้วยประการฉะนี้

เจตนาเป็นเครื่องชี้กรรม

นึกว่าปฏิวัติเพื่อประชาชน แต่สุดท้ายก็มีใช้

แถมคนปฏิวัติ ยังกลับมาขายข้างช่วยระบอบทักษิณให้ยืนยง !

เหตุใดสยามประเทศ หน่วยประชาชน ตื่นตัวต่อสู้ แต่หน่วยทหาร กลับซิมเศร้า ?

๓) ณ ตอนนี หนังสือนิยายเปลี่ยนพระเอกตัวใหม่ เป็น สุเทพกับเลือดแดง

กำนันสุเทพประกาศชัดเจน “โค่นระบอบทักษิณ !”

บางคนกลับหมั่นไส้ ตั้งคำถาม ทำจริงรี ไรใจได้รี เป็นเสียอย่างนั้น

๔) ทิว ทิว ทิว คลื่นมวลชนนับล้านตะโกน กึกก้อง “ออกไปๆๆๆ”

ขณะเดียวกันก็มีความหวังลึก ๆ “ออกมาๆๆ”

ใครออกไป ใครออกมา ก็รู้ ๆ กันอยู่

คนไม่ออกไปเพราะหน้าด้าน

คนไม่ออกมาเพราะซี้ซลาดตาขาวกระนั้นหรือ ?

๕) พุดเวิร์คครบพุดเวิร์ค ให้ตะโกนเสียงแหบแห้ง คอหอยแตกตาย ก็คงรู้กันแล้ว

“ไม่ออกมา” อย่างแน่นอน

ด้วยวาทกรรมยอดเยี่ยม “การเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง”

คำสุดเท่ แต่เอาตัวรอดได้เจ็บแสบ !

รัฐบาลกับประชาชนตีกันหัวร้างข้างแตก ทหารบอกไม่เกี่ยว ทหารมีวินัย

บางคนแอบกระซิบ ทหารจะออกเมื่อมีการหลังเลือดมากกว่านี้ !

๖) ปรับปรุง-Upgrade

องค์กรใดที่ย้ายยืนยันแต่ “เลือกตั้ง ๆ ” โดยไม่สนใจเบื้องหน้าเบื้องหลัง

ย้ายแต่ประชาธิปไตยต้องมาจากเลือกตั้งเท่านั้น ๆ

ทำให้คิดถึงการเมือง ๒ แบบ ระหว่างสายตากับสายตาไส้เดือน!

นกไม่เห็นฟ้า - ปลาไม่เห็นน้ำ คนโกงไม่รู้สิกรู้สา

มาแบบถูกกฎหมาย แต่กลับปล้นสะดมประเทศชาติ

สายตาไส้เดือนกลับปกป้อง “เขามาจากการเลือกตั้ง!”

ว่าแล้วก็บังคับให้ทุกคนกราบไหว้ !

๗) แนวทางเปลี่ยนไส้เดือนให้เป็นนก !

เป็นเรื่องว่ากันไม่ได้ ไม่รู้ก็คือไม่รู้ ไม่เห็นก็คือไม่เห็น โง่ก็คือโง่!

ข้อที่ ๑ มีความแจ่มชัด ในข้อมูลข่าวสาร

องค์กรที่ยังนอนหลับไม่รู้ นอนคู้ไม่เห็น สันนิษฐานประการที่ ๑ ก็คือ

ไม่แจ่มชัดในข้อมูล ตามข้อมูลไม่ทัน หรือบางทีก็ไม่ยอมเปิดหูเปิดตา

บางคนเพราะดี๊ แต่บางคนเพราะโง่!

ประชาชนนับล้าน ข้อมูลความร้ายกาจระบอบทักษิณ เขาแจ่มชัด

แต่บางหน่วยงานที่ดูแลระดับประเทศ ดูแลความมั่นคงกลับเฉยเมย

“เรามีวินัย ๆ ” เป็นคำสวดที่ป้อนกันตัวได้สุดยอดๆ

ข้อที่ ๒ มีจิตใจเสียสละ การเสียสละต้อง

ฝึกฝน อยู่ดี ๆ เป็นคนเสียสละ เป็นไปไม่ได้

เสียสละที่แข็งแรงย่อมมีรากแก้วที่หยั่งลึก

หากชีวิตประจำวันไม่เคยฝึกฝน ลังสมบารมีอยู่ดี ๆ จะให้เสียสละใหญ่ๆ ย่อมเป็นไปไม่ได้

ข้อที่ ๓ มีความกล้าหาญ หากข้อมูลแน่น เรา

ก็จะอยากเสียสละ และยิ่งกล้าหาญ ไม่เกรงใจคนผิด

เสียสละต้องกล้าหาญ จึงจะเป็นของแท้

หากเสียสละแต่ไม่กล้าหาญ นั่นยังมีใช่เสียสละตัวจริง แค่ของเลียนแบบ !

เสียสละ+กล้าหาญ ย่อมไม่หวังผลประโยชน์ตัวเอง

ยอมกล้าเปลืองตัว!

กล้ารับเคราะห์กรรม !

ประโยชน์ส่วนรวม ย่อมเหนือกว่าประโยชน์ส่วนตัว

ข้อที่ ๔ มีปัญญา มีปฏิภาณไหวพริบในการ

แก้ปัญหา แก้โจทย์ที่ยุ่งยาก

รัฐบาลกับกองทัพเขาเป็นมวยคนละชั้น

รัฐบาลนั้นเขาใช้ “จ่านอง” แทนการซื้อขायข้าวจาวนา

แต่ทหารกลับไม่มีไหวพริบในเรื่อง “ปฏิวัติ”

ปฏิวัติแบบรถถัง รถกระป๋อง โลกเขาต่อต้าน แต่ทหารก็มีอำนาจแฝงมากมาย เตะตัดขา- แอบหยิก - แอบข่มขู่ ฯลฯ

สารพัดรูปแบบที่จะกดดันให้รัฐบาลลาออกมีมากมาย

ทำไมไม่เป็น?

หรือไม่กล้าทำ?

หรือไม่รู้ดีชั่ว?

๘) ขอคนเก่ง ๆ เมื่อก่อนวงการครูสว่างไสว

เพราะเขาคัดแต่ที่ ๑ ของจังหวัด

คณะแพทย์ คนหัวดีแข่งกันทั้งนั้น

สอบแข่งขันยิ่งมาก คนฉลาด ๆ ก็ยิ่งได้เยอะ เป็นลัทธิธรรม

มาจูงใจให้ลูกหลานของเราสมัครเข้าเตรียมทหารให้มากขึ้น จะได้มีคนเก่ง ๆ เยอะ ๆ มาบริหารจัดการประเทศในอนาคต ! **☞**

**คนจะมีธรรมะ
ได้อย่างไร?**
• สมณะโพธิรักษ์ •

ในสังคมคนควรเป็นสังคมที่มีธรรมะ
จึงจะเป็นสังคมเจริญอยู่เย็นเป็นสุข
ปกติสามัญคนทุกคนก็อยากจะเป็น
คนมี“ธรรมะ”กันทั้งนั้นเป็นธรรมดา

ยกเว้นคนจิตวิปริต ที่จะไม่เอาธรรมะ
“ธรรมะ”ของศาสนาพุทธนั้น มีทฤษฎี
ที่สมบูรณ์ยิ่ง ผู้ศึกษาอย่างสัมมาทิฏฐิแล้ว
ปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติจนถึงขั้น“ทำใจในใจ
ของตน”ได้เองแท้ถูกต้องตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้า คือ“โยนิโสมนสิการ” ก็จะได้
“ธรรมะ”สมควรแก่ธรรม(ธัมมานุธัมมปฏิบัติ)

ถามกันมาก ว่า *สัมมาทิฏฐิคืออะไร?*
จะเริ่มปฏิบัติธรรมะอย่างไร? การปฏิบัติ
ธรรมะนั้นจะเริ่มต้นกันที่ตรงไหน?

จึงจะได้เป็นคนมี“ธรรมะ”กับเขาบ้าง
ตอบได้ทันทีก่อนอื่นว่า ศาสนาพุทธนั้น
เริ่มต้นปฏิบัติอยู่กับทุกอริยาบถของตนเอง
นี้แหละ ปฏิบัติได้ทุกเมื่อไม่ต้องหาสถานที่
พิเศษ เพื่อปฏิบัติธรรมะต่างหากที่ไหนเลย

“สมาธิ”แบบพุทธทำได้ในทุกขณะที่มี
กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมอยู่ ฌานแบบ
พุทธก็ทำได้ทุกเวลา トラบที่ยังมีลมหายใจเข้า-
ลมหายใจออกแล้วมีสติสังวร(อานาปานสติ)

ไม่ต้องหยุดอยู่นิ่งๆ ไม่ต้องพักการงาน
ใดๆเลย เหมือนอย่างที่เขาปฏิบัติ“ฌาน”

สาธณะแบบทั่วไป ที่รู้ที่ทำได้กันแพร่หลาย

ส่วนสมาธิตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
นั้น ทำการงานไปด้วย ปฏิบัติธรรมให้เกิด
“สัมมาสมาธิ”ไปได้ ตามมรรคอันมีองค์ ๘
แต่วิธีปฏิบัติที่เกิด“สัมมาสมาธิ”นั้น
พระพุทธเจ้าปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”(๗ องค์นะ)

ไม่ใช่วิธีหลับตาเข้าไปสู่ภาวะปฏิบัติ
มรรค ๗ องค์ก็คือ ปฏิบัติ..*สัมมาทิฏฐิ*

-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ
-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ ไป
ด้วยกันในขณะที่มีชีวิตประจำวันสามัญนั่นเอง

ผู้สนใจดูหลักฐานจากพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ มหัจฉตารีสกสูตร
จะเห็นแล การทำ“สมาธิ”ที่ปฏิบัติแบบ
พุทธ เพื่อได้“ธรรมะ”ไปถึงที่สุดนิพพาน

ซึ่งปฏิบัติในขณะที่มีชีวิตเคลื่อนไหวทำ
กรรมกริยาอยู่ปกติธรรมดาตัวเอง ด้วยการ
สมาทานศีลตามฐานะแต่ละคน แล้วปฏิบัติ
สติปัญญา ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔

ดำเนินมรรคก่อเกิดผลสั่งสมตกผลลึก
ลงเป็น*อินทรีย์ ๕ -พละ ๕* อยู่บนฐานปฏิบัติ
โพชฌงค์ ๗ -มรรค ๘ นี้แหละหลักปฏิบัติ

ครอบงำรวมของ*โพธิปักขิยธรรม ๓๗*
ซึ่งไม่แตกต่างไปจากการปฏิบัติ“*จรณะ ๑๕*
วิชา ๘” หรือ*ไตรสิกขา* เป็นต้น แม้แต่ปฏิบัติ
ทาน-ศีล-ภาวนา ก็การปฏิบัติเฝ้ายงเดียวกัน
ถ้าเข้าใจการปฏิบัติแบบพุทธอย่าง*สัมมาทิฏฐิ*

อันเป็นการปฏิบัติได้ทั้งในการคิดก็คิด

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ได้พิจารณาให้เป็น*สัมมาสังกัปปะ* จะพูดก็พูดได้ แต่ต้องทำ*สัมมาวาจา*ให้เป็นผล จะทำงานทำการใตๆก็กระทำไป แต่ต้องทำให้เป็นผล *สัมมากัมมันตะ* จะทำอาชีพก็ทำไปแต่ต้องทำให้*สัมมาอาชีพะ*เจริญสู่ผลถึงขั้นสูงสุดให้ได้

ด้วยการมี*สัมมาวายามะ* และ*สัมมาสติ* เป็นองค์รวมช่วยงานกันไปกับ*สัมมาทิวฐิ*ที่เป็นประธานในการปฏิบัติ*มรรค ๘*

จึงจะสะสมผลเป็น“เอกัคคตาจิต” ที่มีผลของสมาธิแบบพุทธร แน่นหนว่า ผลจิตย่อมแตกต่างจาก“เอกัคคตาจิต”ที่มีผลของสมาธิสามัญทั่วไป ซึ่งแพร่หลายกันอยู่ทั่วโลก

“สมาธิ”สามัญนั้นมีมาเก่าแก่นานกาล และมีอยู่ประจำโลก เป็นสมาธิสาธารณะ

“สมาธิ” หมายถึงอะไร

สมาธิ หมายถึง ภาวะจิตนั้นแข็งแรง ตั้งมั่น จากการปฏิบัติ“ฌาน”แล้วจิตสะอาดจากนิวรณ์ ๕ จึงสะสมจิตชนิดนี้ตกผลึกลงเป็น“จิตตั้งมั่น” ที่ศัพท์เรียกว่า“สมาธิ”

ซึ่งความเป็น“ฌาน”ก็มี ๒ แบบ

แบบสามัญแพร่หลายทั่วไป ก็ปฏิบัติแบบหลับตาเพ่งกลีณเป็นต้น นี่ก็แบบหนึ่ง

ส่วนของพระพุทธรเจ้านั้นก็ปฏิบัติอีกแบบหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่แบบหลับตาปฏิบัติ แต่ลืมตาปฏิบัติ มีสัมผัสเป็นปัจจัยนี้เอง ตามหลักจรรยา ๑๕ วิชา ๘ กิติ ที่พระพุทธรเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ทุกสูตรแม้แต่พรหมชาลสูตรก็เถอะ ก็เริ่มแนะนำให้รู้จัก

ทิวฐิทั้งหลายนั้น ก็มีอยู่ ๖๒ ทิวฐิเท่านั้น

จากสูตรนี้ไปจนถึงสูตรสุดท้ายอีก ๑๒ สูตร ล้วนคือหลักปฏิบัติ*ไตรสิกขา* หรือ*เสขปฏิบัติ* อันมีจรรยา ๑๕ วิชา ๘ หรือ*โพธิปักขิยธรรม ๓๗* ที่เกิด“ฌาน” แล้วเกิด“สมาธิ” เกิด“ปัญญา” ตามแบบพุทธรทั้งสิ้น

“สัมมาสมาธิ”ของพุทธรจึงเป็นทิวฐิเฉพาะหนึ่งเดียวในโลก แบบพุทธรศาสนาเท่านั้น ไม่มีในลัทธิอื่น จึงเรียกว่า “*สัมมาสมาธิ*” เป็นชื่อเฉพาะของ“สมาธิ”แบบพุทธร

เป็นการทำ“สัมมาสมาธิ”ทั้งในขณะที่คิดก็ยังคงคิดอยู่ ทั้งในขณะที่พูดก็ยังคงพูดอยู่ ทั้งขณะกระทำการงานใดๆทั้งหลายก็ทำอยู่ แม้ที่สุดการทำอาชีพก็ทำอยู่ในชีวิตปกติตนเอง

จึงเป็นการทำ“สมาธิ”ที่ปฏิบัติอยู่ทุกขณะ ทุกสถานที่ ทุกกรรมกิริยาได้ตลอดเวลา จนกว่าจะบรรลุธรรม มี“สัมมาสมาธิ”สูงสุด จิตเป็น“สมาธิจิต”(จิตตั้งมั่นแล้ว)

ก็จบกิจ เป็นจิตนิพพาน จิตอรหนต์ คนนั้นก็เป็นผู้มี“ธรรมะ”เต็ม อย่าง

เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดไป(สัสตัง)ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุပ္ปัง) จึงจบกิจจริง ไม่ต้องปฏิบัติธรรมให้ตนอีก

นี่คือ มี“ธรรมะ”เต็มอย่างสมบูรณ์แท้ ไม่มีเสื่อมอีกแล้ว ไม่มีพร่องอีกเลย

เหอะเออ..ธรรมะ มีพร่อง มีเต็มด้วยมีซี! อย่างนั้นจริงๆ มีเสื่อมได้ มีเต็มได้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ใครมี“ธรรมะ”เต็ม ชื่อว่า“อรหันต์” เป็นคนมีดีสูงสุด เป็นผู้ประเสริฐอยู่ในโลก อรหันต์นั้นมีดีพิเศษ ๒ อย่าง ชัดๆที่เป็นทั้งแก่นแกนแก่นท้าน(ที่จริงมีดีมากกว่านี้) ได้แก่

๑. ตนเองสิ้นทุกข์ หมดความลำบาก

๒. เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์แก่คนทั้งหลาย ช่วยเหลือผู้อื่นอยู่ด้วยความเมตตา เอ็นดูเสมอ(โลกานุกัมปะยะ) ไม่ใจดำ ไม่ดูตาย

เพราะคนเป็นอรหันต์ ความซี้เกียจก็หมดไปจากตัวท่านสิ้นแล้ว จึงเป็นผู้ที่มีประโยชน์แก่ชนเป็นอันมาก(พหุชนทิตายะ)แท้ๆ

และประโยชน์ที่ท่านทำให้แก่มวลชนเป็นอันมากก็เป็นการทำให้มวลหมู่ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข(พหุชนสุขายะ)อย่างประเสริฐอีกด้วยนะ ซึ่งเป็นความสุขชนิดที่สงบอบอุ่นเต็มไปด้วยการเกื้อกูลเอื้ออาทรกัน แม้จะไม่รวยไปด้วยลาภยศสรรเสริญ โดยเฉพาะ“สุข”ที่ประกอบไปด้วยกาม และหรืออัตตา

อรหันต์จึงไม่ใช่ผู้ปลีกหนีอยู่แต่ผู้เดียว แต่เป็นผู้อยู่กับสังคม ช่วยสังคมอยู่จริง ชีวิตจึงมีแต่รับใช้ผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจจริงๆ

เพราะท่านเป็นสัตบุรุษตัวจริง ย่อมมีสัพบุริสธรรม ๗ จึงทำงานรับใช้สังคมอยู่ด้วยมहाปเทศ ๔ ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ใจจริงๆ

“รับใช้”นี้ ไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่เป็นเรื่องเห็นแก่ผู้อื่นแท้ๆ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น แล้วมันไม่ดีหรือไหน มันเป็นเรื่องที่ใครๆก็ควรทำอย่างยิ่ง มีใช้หรือ

ดังนั้น การทำงานอันเป็นประโยชน์ เป็นคุณค่าแก่ความมีชีวิตของคนที่จะได้อยู่เย็นเป็นสุข ปลอดภัย ไม่มีทุกข์ ย่อมดี

ศิลาบางชื่อว่า *เว้นขาดจากการประกอบ ทูตกรรมและการรับใช้* เว้นขาด“การรับใช้”นี้ ก็ไม่ได้หมายความว่า ไม่ให้ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้คนหรืออย่าอนุเคราะห์ผู้คนชนทั้งหลาย

แต่ถ้าการช่วยเหลือเกื้อกูลนั้น เป็นการช่วยให้คนมีกิเลสเพิ่มขึ้น เออ..อย่างนี้ไม่ควรช่วย อย่าทำ อย่ารับใช้ นั่นก็ถูกแล้ว

หรือชัดเจนๆ ก็คือ ช่วยให้คนหลง หรือช่วยให้คนติดยึด อดอยากได้เงิน ได้ลาภยศสรรเสริญโลกียสุขเพิ่มขึ้น ...อย่าช่วย

ถ้าอย่างนี้ แน่หนอนว่าไม่ควรรับใช้ แต่ถ้าช่วยให้คนลดกิเลส ลดหลงเงินหลงลาภยศสรรเสริญสุข คือ หลงโลกธรรม

โดยทำงานช่วยผู้คนทำให้เขารู้เท่าทัน แล้วสร้างสรรอย่างดีอย่างควร

ถ้าช่วยคนเช่นนั้นไม่ใช่“รับใช้”อันไม่ควร แต่ควร“รับใช้” ใช่มั้ย?

เพราะธรรมดาปุถุชนหรือคนสามัญ อวิชชาอยู่ทั่วไปนั่นคือ ผู้ทำกิเลสใส่ตน ผู้ล่าโลกธรรมอยู่ตลอดเวลา

กิเลสจึง“ปุถุ” หมายความว่า กิเลสจึงหนา กิเลสจึงอ้วน กิเลสจึงมากขึ้นอยู่เสมอ ปุถุ แปลว่า หนา อ้วน มาก ใหญ่ โต

คนผู้วิเศษไม่รู้ตัวหรือกว่า ตนเองสร้างกิเลสใส่ตนอยู่ตลอดเวลา และทำอย่าง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไม่วรรคเว้น ก่อกิเลสเกือบทุกวินาที

เพราะปุถุชนไม่รู้วาทกตินั้นความรู้สึกของตน ถ้าถูกใจ กิเลสก็โตขึ้น ไม่ถูกใจ กิเลสก็โตขึ้น ทั้งขึ้นทั้งสองกิเลสมันโต มันหนา มันอ้วน มันใหญ่ มันมากขึ้นทั้งนั้น

ปุถุชน ก็คือ คนโง่ ขออภัยที่พูดนี้ไม่ได้ด่านะ แต่พูดตรงๆชื่อๆจากความจริงซึ่งตั้งใจให้หมายถึง คนผู้ยัง“อวิชชา” ดังนั้นคนอวิชชาจริงจะทำกิเลสใส่ตนไม่เคยหยุด โดยความไม่รู้ เพราะอวิชชา(โง่,ไม่รู้)

ผู้บำเรอ“กาม”อยู่ ก็กิเลสโตขึ้น กิเลสหนาขึ้น ผู้บำเรอ“อัตตา”อยู่ ก็กิเลสโตขึ้น กิเลสหนาขึ้น ล้วนคือ คนผู้ชื่อว่า “ปุถุชน”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดยิ่งใน*ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร* อันเป็นคำสอนบทแรกของศาสนาพุทธว่า คนที่ไม่ใช่อรหันต์นั้น คือผู้ยังลุ่มลึกลงกับ“กาม” ยังลุ่มลึกลงกับ“อัตตา”

ซึ่งภาวะ ๒ อย่างนี้แหละคือ กิเลสที่ต้องกำจัดให้หมดสิ้นจึงจะเรียกว่าผู้มีธรรมะ

พ้นปุถุชน ขึ้นเป็นอารยชนแล้วก็ตามหากยังเหลือ“กาม” ก็เป็นผู้มี“ธรรมะ”ที่ยังไม่เต็ม ยังไม่ถึงขั้นมี“ธรรมะ”สูงสุด

“กาม”หมดไปแล้วแม้จะเป็นอนาคามีบุคคลแล้ว ก็ยังมี“อัตตา”อีกที่เหลืออยู่ ยังจะต้องกำจัด“อัตตา”ที่เหลืออยู่นั้นให้สิ้นเกลี้ยง จึงจะมี“ธรรมะ”สูงสุด เป็นอรหันต์

ปุถุชนนั้นปกติก็เป็นผู้ทำกิเลสใส่ตนให้โตขึ้น ให้หนาขึ้น ให้มากขึ้นเสมอๆอยู่แล้ว

เพราะฉะนั้น ภิภษุจึงไม่ควรทำตนเป็นผู้เพิ่มกิเลสให้ปุถุชนเขาเข้าไปอีก มันทำร้ายเขา

หมายความว่า ปุถุชนนั้น ก็คือ คนที่ต้องการกิเลสด้วยความไม่รู้แท้ๆอยู่นั่นเอง ต้องสงสารเมตตาเขา เพราะเขายังมีกิเลส

ถ้าภิภษุไปทำให้กิเลสเขาเพิ่มขึ้นอีก โดยเสริมให้ปุถุชนกิเลสหนาขึ้น โตขึ้น มากขึ้น ภิภษุก็เลยไม่ใช่ช่วยเขา แต่ทำร้ายเขาเพิ่มหนักขึ้น นี่ต่างหาก“การรับใช้”ที่ควรเว้น

“รับใช้”อย่างนี้เองที่ผิดศีลเพราะไม่ใช่ช่วยเขา รับใช้แบบนี้ที่ศีลให้เว้นขาด อย่าไปช่วยทำให้เขามีกิเลสเพิ่มขึ้นๆ มันไม่สมควร

ซึ่งกิเลส ก็คือ“กาม” และ“อัตตา”นี้เองรับใช้ก็คือช่วยเหลือ ช่วยในการทำงาน

เพื่อให้ประชาชนคนอื่นได้รับประโยชน์คุณค่า ถ้า मैंช่วยทำงานให้เขาได้สิ่งสุจริตที่สมควรแก่ชีวิตดำเนินไปด้วยดี แถมช่วยให้

เขาลดกิเลสไปพร้อมด้วย หากเช่นนี้ก็เป็นการช่วยเหลือคนให้เป็นอยู่ดี โลกานุกัมปายะ

จึงไม่ใช่การรับใช้ที่ผิดศีลเลย แต่ตรงกับธรรมคำสอนคือ โลกานุกัมปายะต่างหาก

แต่ถ้าทำงานช่วยให้เขาหลงลาภหลงยศหลงสรรเสริญหลงโลกียสุข อันเป็นโลกธรรม

จะนี้แหละคือ *ช่วยผิด* ก่อกิเลสแก่คน

ซึ่งทุกวันนี้ แม้ผู้ไม่รู้ลัทธิธรรมที่เป็นความจริงอันสำคัญนี้ ก็เห็นได้อยู่ทั่วไป ว่าภิภษุ“รับใช้”ผู้คน คือ ผู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้คนเขาหลงลาภ หลงยศ หลงสรรเสริญ หลงใน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

โลกียสุขที่เป็น“กาม”ที่เป็น“อัตตา”นั้น มี อยู่เต็มวงการศาสนาพุทธ

เพราะแม้แต่ภิกษุเองแท้ๆ ก็“*ทำคุณอันสมควรก่อน แล้วสอนผู้อื่น จักไม่มัวหมอง*” ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ยังไม่ได้

การเป็นธรรมทูตหรือทูตกรรมและการรับใช้โลก แม้จะเต็มไปด้วยความเอ็นดูเมตตา(โลกานุกัมปายะ) แต่ยังไม่“*ทำคุณอันสมควรก่อน แล้วสอนผู้อื่น*” ก็ไม่มีคุณธรรมถึงขั้นบรรลุดุธรรม ไม่มีอารยธรรมที่จะสอน จึงทำให้ศาสนาหมัวหมอง จึงเกิดความเสื่อม

การประกอบทูตกรรมและการรับใช้ ผู้เป็นภิกษุต้องชัดเจนกันดีๆ แล้วสังวรกันเถิด

ภาษาที่ว่า “*การรับใช้*” จึงอย่าพาเชื่อเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นภิกษุจะไร้คุณค่า กลายเป็นผู้“รับใช้”หรือช่วยคนให้เขามีกิเลสเพิ่มขึ้นๆ ไม่มีประโยชน์อันควรต่อมวลมนุษยไปเสีย

เพราะวันชาติไม่ตรงตามความหมายที่ว่า “*ประกอบทูตกรรมและการรับใช้*”ดังที่ศีลมีเจตนารมณ์ ซึ่งการช่วยผู้คน หรือรับใช้ชาวโลกต้องเป็นคุณค่าดีงาม อย่าเพิ่มกิเลส

ทูตกรรม คือ ผู้ทำงานอันมีหน้าที่เชื่อมโยงสัมพันธ์ หรือผู้เป็นตัวแทนทำหน้าที่

รับใช้ชาวโลก หรือมีความเอ็นดูเมตตาช่วยชาวโลก ที่บาลีว่าโลกานุกัมปายะ ตลอดที่มีชีวิตอยู่ในโลก จึงเป็นการทำงานที่เป็นประโยชน์อันสมควรอย่างยิ่งช่วยกันให้ชาวโลกเป็นอยู่ดี มีใช้เรื่องเลวร้ายแต่อย่างใด

เพราะเรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในตน ว่า เรามีวิชา ๘ วิปัสสนาญาณหรือญาณทัสสนะ (ปัญญาที่สามารถหยั่งรู้จิต-เจตสิก-รูป-นิพพานของตน) เป็นต้น และมีมโนเมยิทธิ(ปัญญาที่สามารถหยั่งรู้ฤทธิ์แห่งวิชาของตน กำจัดกิเลสตนได้จริง) หรือวิชาข้ออื่นๆ เช่น มีเจโตปริยญาณ(ปัญญาที่สามารถหยั่งรู้ตัวตนกิเลสของตน และรู้ว่าตนทำให้กิเลสลดได้จริงไปตามลำดับ) จึงรู้ชัดเจนว่า เรามีธรรมะแล้วจริง สมควรแก่ธรรม ด้วย*อธิศีลสิกขา อธิจิตสิกขา และอธิปัญญาสิกขา*นี้แลแท้ๆ

ไม่ใช่ปฏิบัติไปอย่างมๆคล่าๆ ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ไม่เห็นความจริงตามความเป็นจริงของปรมาตถธรรมดังกล่าวมาคร่าวๆนี้

แต่มีญาณหยั่งรู้ทั้งความเจริญของ*ศีล-ความก้าวหน้าของจิต และความจริงของปัญญา*ที่สามารถหยั่งรู้จริงแม้แต่ความเป็นปรมาตถ์ขั้นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน(อภิธรรม)

ฉะนั้นแลคือ ผู้มี“ธรรมะ”แท้ มีธรรมะจริง แล้วจึงจะเป็น“*ผู้ให้ธรรมเป็นทาน*”อย่างถูกต้องชอบธรรม ซึ่งชนะการให้ทั้งปวงจริง ซึ่งจะเป็นธรรมทูต หรือผู้ทำทูตกรรมที่ไม่ทำให้ศาสนาหมัวหมอง ศาสนาจึงจะไม่เสื่อม

การเป็นผู้มี“ธรรมะ”จึงเป็นทรัพย์อันยิ่งใหญ่กว่าทรัพย์ใดๆในโลก เศรษฐี(รวย)แท้เมื่อมี“ธรรมะ”แล้ว ก็แจก“ธรรมะ”

ผู้มี“ธรรมะ”จริง จึงจะ“แจกธรรมะ”นั้นแก่ใครๆ หรือ“ให้ธรรมะ”แก่ใครๆได้จริง ถูกต้องจริง เป็นจริง ทำให้บรรลุดุตามได้จริง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

คนต้องมี“ธรรมะ” ต้อง“ได้ธรรมะ”เป็น
ทรัพย์ เป็น“สมบัติ”(สิ่งที่มีอยู่ในครอบครอง,
ทรัพย์สิน) เพราะ“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า
นั้น เสดียร และยืนนาน

“โลกุตระสมบัติ”จะเริ่มตั้งแต่มีคุณภาพ
เป็น“อารยธรรม” ซึ่งจะเป็นธาตุที่ตกผลึก
สั่งสมลงเป็น“สมบัติ”ที่ไร้รูปร่าง(อสุริยะ) แต่
มี“คุณ”(ประโยชน์,ส่วนที่ดี,ความดี,ผลดี)แท้จริงในจิต
และสามารถยืนยงคงทนอยู่ถึงขั้นนับ
ได้ว่า“แน่นอน”(นิยต) สั่งสมเป็น“วิบากจิต”
มั่นคงไปถึงในชาติหน้า หน้าที่ๆต่อๆไป

“ธรรมะ”ที่เป็นธาตุ“โลกุตระ”นี้ คือจิต
เป็น“อารยธาตุ”ที่มี“คุณสมบัติ”(สมบัติที่เป็น
ส่วนดี)“จริง”ยิ่งกว่าสมบัติที่เป็นธาตุ“โลกียะ”

เพราะคุณสมบัติของธาตุ“อารยจิต”นี้
เมื่อสั่งสมตกผลึกจนเข้าขีดสูงถึงขั้นสุด ก็
จะเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ไม่แปรเป็นอื่น
(อวิปริณามชัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง)
ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) ซึ่งเป็น“วิบากจิต”
ที่ยั่งยืนไปได้นานตลอดทุกชาติ ติดตัวเป็น
สมบัติไปจนกว่าจะปรินิพพาน เป็นปรีโยสถาน

จึงยิ่งกว่า“สมบัติ”ทางโลกใดๆทั้งหลาย
ทั้งสิ้น เพราะว่า“ธรรมะ”ที่เป็นธาตุ“โลกุตระ
สมบัติ”นี้ เป็น“สมบัติ”ที่ได้อาศัยพิเศษกว่า
ประเสริฐกว่า ทั้งดี ทั้งมีคุณค่าประโยชน์ ทั้ง
“จริง”ยิ่งกว่า“โลกียสมบัติ” และทั้งไม่ทุกข์

“โลกุตระธรรม”จึงเป็นสิ่งที่น่าได้น่ามีน่า
เป็น น่าอุทิศหาหะวิริยะ ยิ่งกว่า“โลกธรรม”ใดๆ

ผู้รู้แจ้งค่าอันวิเศษนี้ของ“ธรรมะ”โดย
เฉพาะที่เป็น“โลกุตระธรรม” ก็จะพากเพียร
เต็มกำลังให้ตนเองมี“ธรรมะ”ที่เป็นโลกุตระ
เพราะโลกุตระธรรมนี้ เป็นทรัพย์ที่สูง
ยิ่งเหนือกว่า“ธรรมะ”ที่เป็น“กุศลธรรม”แม้
จะมากจะสูงส่งด้วยโลกธรรมปานไหนเท่าใด

โลกุตระนี้ยิ่งกว่าได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
ความสุข หรือได้อัตตานั้น จึงแน่ยิ่งกว่าแน่

ขออย่างสำคัญที่สุดแห่งที่สุดนะว่า
สัตว์ตัวใดที่ได้เกิดเป็น“คน”กับเขาแล้ว สิ่ง
ที่ประเสริฐที่สุด ที่“คน”น่าได้น่ามี ยิ่งกว่าอื่น
ใด ในมหาเอกภพ นั่นคือ ต้องได้“ธรรมะ”

โดยเฉพาะ ธรรมะชั้นโลกุตระ
ถ้าได้เกิดมาเป็นคนกับเขาทั้งที่ แล้ว
อยู่ในโลกจนตายไปเปล่า ไม่ได้“ธรรมะ”

แม้แต่“ธรรมะ” คือ อะไร? ก็ไม่รู้
ไม่สนใจ มุ่งใช้ชีวิตอยู่แต่กับกิเลสให้มัน
ปั่นหัว เมาไปกับมันทุกวินาที ก็ได้แต่กิเลส

เพราะชีวิตจะมีแต่“รวยกิเลส”เป็น
สมบัติ มันมัวเมาเอาแต่หลงล่าโลกธรรม

ได้ลาภ ก็สุข หลงสุขจมอยู่กับลาภ
อย่างนี้ กิเลสก็โต(บุฎ)ขึ้น

เสื่อมลาภ ก็ทุกข์ หลงทุกข์อยู่กับ
ลาภ อย่างนี้ กิเลสก็โต(บุฎ)ขึ้น

หลงล่ายศ ทุกข์สุขอยู่กับยศ ก็นัย
เดียวกัน แม้อย่างนี้ กิเลสก็อ้วน(บุฎ)ขึ้น ทั้ง
ได้ยศ ทั้งเสื่อมยศ กิเลสเพิ่มทั้งขึ้นทั้งลง

หลงล่าสรรเสริญก็คล้ายกัน ทุกข์สุข

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

อยู่กับสรรเสริญ ไม่ต่างกัน จะทุกข์จะสุข
กิเลสก็ใหญ่(บุญ)ขึ้น เยี่ยงเดียวกัน

หลงล่าสุขด้วยกาม ทุกข์สุขอยู่กับ
กาม อย่างนี้ก็เลสก็มาก(บุญ)ขึ้น ฉนั้นเดียวกัน

และหลงล่าสุขเพราะอัตตา ทุกข์สุขก็
อยู่กับอัตตา อย่างนี้ก็เลส จึงหนา(บุญ)ขึ้นๆ

หลงล่ากันอยู่เช่นนี้เอง จนชีวิตตายไป
“สมบัติ” ก็มีแต่ “วิบากจิตที่รวกกิเลส”

เพราะแม้จะได้ “สุข” ที่อวิชชาที่สั่งสม
เป็น “กิเลส” บันทึกใส่จิตเป็นอนุสัย กิเลส

ก็โตขึ้น-อ้วนขึ้น-ใหญ่ขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น
และแม้จะได้ “ทุกข์” ที่อวิชชาที่สั่งสม

เป็น “กิเลส” บันทึกใส่จิตเป็นอนุสัย กิเลส
ก็โตขึ้น-อ้วนขึ้น-ใหญ่ขึ้น-มากขึ้น-หนาขึ้น

เหตุใหญ่แท้ๆจริงๆ ก็เพราะในใจหมิ่น
“ธรรมะ” ไม่ให้ค่า “ธรรมะ” ยิ่งกว่าโลกียสมบัติ

ตลอดชีวิตไม่ได้เข้าวัดเพื่อศึกษาและ
บำเพ็ญ “ธรรมะ” เลย จะเข้าไปก็แค่เพียงตาม

ประเพณีในสังคมตามประสาโลกๆ *ไม่ให้ค่า*
แม้แต่คนผู้ที่มีความเป็นภิกษุ แม้จำจะต้อง

เคารพภิกษุ ก็เพราะจารีตของสังคมเท่านั้น
เมื่อไม่ได้สนใจภิกษุ ก็จะเป็นคน “ขาด

การเยี่ยมเยียนภิกษุ” ฉะนั้นแม้จะพบภิกษุก็
ไม่ใช่เยี่ยมเยียน จึงไม่มีโอกาสจะได้ “ธรรมะ”

เพราะไม่ได้สนใจจะฟังธรรมะ จึงเป็น
คน “ละเลยการฟังธรรม”

นี่แหละ เหตุและปัจจัย ที่เป็นไปตาม
หลักอิทัปปัจจยตา เมื่อมีสิ่งนี้ จึงมีสิ่งนี้...

เมื่อ “ละเลยการฟังธรรม” ก็แน่นอน
ย่อม “ไม่ศึกษาในอริยศีล” (อาจจะพอรู้ศีลบางรูปลาๆ)

เมื่อ *ไม่ศึกษาศีล* ย่อมไม่ เจริญในอริยศีล
จึงไม่รู้คุณค่าของศีลของธรรม เห็น *ภิกษุผู้*

ศึกษาปฏิบัติมีศีลมีธรรมะ ก็ไม่ให้ค่า จึงเป็น
คน “ไม่มากด้วยความเลื่อมใสในภิกษุทั้งที่

เป็นเถระ(พระผู้ใหญ่) ที่เป็นผู้ใหม่(พระบวชใหม่)
และปานกลาง(พระทั่วไป) ความเลื่อมใสก็หนักขึ้น

เมื่อ *ไม่ศรัทธาเลื่อมใสภิกษุ* *ไม่นับถือ*
พระภิกษุบ้างเลย เอาแต่เจริญทางโลก มัว

เมาในลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขโลกีย์ มีแต่เก่ง
ในทางโลกธรรม มีสมรรถนะฉลาดเฉลียว

ดีไม่ดียิ่งเพราะศึกษาธรรมะเองอีกด้วย รู้
ธรรมะเอง ก็ถือดีในตัวเอง จิตจึงยิ่งผยอง

ถึงขั้นฟังภิกษุผู้รู้ธรรมะแสดงธรรม ก็ “ตั้งจิต
ติเตียน *คอยฟังโทษฟังธรรม*” ความเลื่อม

จึงยิ่งหนักมากขึ้นไปอีก ยิ่งต่ำลงๆ ต่ำยิ่งๆ
เมื่อเลื่อมใสได้ที่ จิตใจก็ถึงขั้น “แสวงหา

เขตบุญภายนอกศาสนานี้” เพราะเห็นพุทธ
ศาสนาไร้ค่า ไร้สาระแล้ว จึงมีทิฏฐิเป็นอื่น

มีความเข้าใจเป็นอื่น มีความเห็นเป็นอื่น
มีความรู้เป็นอื่นออกไปจาก “โลกุตระธรรม”

จิตใจผู้นี้ ชั้นนี้ เกือบขาดเชื่อพุทธแล้ว
นี่คือ *ออกนอกเขตบุญของศาสนานี้* ไป

เป็นศาสนาอื่น เป็นความรู้แนวอื่น อาจจะเป็น
เป็นศาสนาเงิน หรือเป็นศาสนาตัวเอง หรือ

เป็นความรู้ของศาสดาอื่น นับถือศรัทธาผู้รู้
อื่น คำว่า “บุญ” จึงเป็นแบบอื่น มีชีพุทธแห่ง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เป็นแบบอื่น เช่น ไม่เข้าใจคำว่า“บุญ” แปลว่า “การชำระออกจากใจ” โพลไปเข้าใจว่า “บุญ”คือ “ตั้งใจให้ตนได้มามากๆ” จึงกลายเป็น “ทำใจเอามาให้ตน”แล้วถือว่า“ได้บุญ”

นี่คือ นอกขอบเขตพุทธไปแล้ว เป็นภาวะ“แสวงหาเขตบุญภายนอกศาสนาพุทธ”

ความเลื่อมหนักหนาสาหัสลงมาถึงความเลื่อมขั้นที่ ๖ แล้วนี่ถือว่าเลื่อมต่ำหนัก

ความเลื่อมขั้นที่ ๗ คือ “ทำสักการะก่อนในเขตบุญภายนอกศาสนาพุทธ”

หมายความว่า คนที่มีความเลื่อม จนตกต่ำถึงขั้นนี้ ได้สิ้นความเคารพในศาสนาพุทธแล้ว จึงไม่เคารพสักการะพุทธก่อน

เช่น ถ้าเจอสิ่งที่เป็นพุทธ พร้อมกับเจอสิ่งที่คนผู้นี้ได้หันไปศรัทธาเลื่อมใสใหม่นั้นเข้า เขาก็จะสักการะสิ่งที่เขาได้ศรัทธาเลื่อมใสใหม่นั้นก่อนจะเคารพสิ่งที่ เป็นพุทธ หรืออาจจะไม่เคารพสักการะพุทธเลยก็ได้ ดังนี้ เป็นต้น

ความเลื่อม ๗ ขั้นนี้ เป็นการแสดงถึงความเป็นจริงของใจชาวพุทธทุกคน ตรวจสอบ

มันไม่ใช่แค่ความเลื่อมของลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข นะ แต่“ใจ”มันเลื่อมจากพุทธ

ซึ่งมันเป็นความเลื่อมที่ยิ่งใหญ่ของ “คน”ในศาสนาพุทธที่เดียว ที่ชาตินี้ได้เกิด

มา มีความเป็นคนกับเขาทั้งชาติ แต่แล้วก็สูญเปล่าจริงๆ ตายไปไม่ได้อะไรเลย(โหมชะ)

มีหน้าซำ หอบ“กิเลสเป็นสมบัติ”ที่ได้

เต็ม“วิบากจิต” สะสมใส่จิตไปแน่นอนุสัย จากที่ตนได้กระทำความแสวงหาโลภกรรม ไปทั้งชาติ ไม่ใส่ใจ“ธรรมะ” ตลอดที่มีชีวิต ในชาติที่ได้เกิดมา และตายจากไป

มันไม่ได้“ธรรมะ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” อันเป็น“สมบัติ”ที่จริงแท้กว่า เพราะวัตถุนั้น หลงหอบมันยังงี้เราก็ตายจากมัน ทิ้งมันไป

ตรวจดูตนเองดีๆเถอะ คนทุกคนหาก ตรวจสอบดูดีๆแล้ว จะรู้ตนเอง ว่า ตนเอง มีชีวิตเลื่อมตามคำตรัส จริงหรือไม่..?!!!!!!

เช่น ข้อ ๑ ในชีวิตตั้งแต่เกิดจนปานนี้ เราได้ไป *เยี่ยมเยียนภิกษุ* ซึ่งต้องเป็นการตั้งใจจะไปศึกษาธรรมะจริงๆ กี่ครั้ง..?

ไม่เอาที่เป็นการไปเยี่ยมเยียนภิกษุด้วย กิจอื่น อันไม่ใช่ตั้งใจไปพบพระฟังธรรมะนะ

ตรวจดูดีๆ ตรวจไปจนหมดทุกข้อ ทั้งข้อ ๑ ไปจนถึงข้อ ๗ ก็ให้เห็นจริงๆ เราคือ ผู้เลื่อมจากศาสนาพุทธแล้วหรือยัง???

๗ ข้อที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระ ไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๗ เนื้อความสรุป มาแต่หัวข้อสั้นๆ ๗ ข้อ นั้น คือ

อุบาสก(หรืออุบลิกา)ใด (ความเลื่อมที่ว่านี้ หมายความว่าทุกคนทั้งฆราวาส และนักบวชก็ภิกษุครู)

- ๑) ขาดการเยี่ยมเยียนภิกษุ
- ๒) ละเลยการฟังธรรม
- ๓) ไม่ศึกษาในอริศีล

๔) ไม่มากด้วยความเลื่อมใสในภิกษุ ทั้งที่เป็นเถระ ทั้งที่เป็นผู้ใหม่ ทั้งปานกลาง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

- ๕) ตั้งจิตติเตียนคอยฟังโทษฟังธรรม
- ๖) แสวงหาเขตบุญภายนอกศาสนา
- ๗) ทำสักการะก่อนในเขตบุญนอกศาสนา

ตั้งใจพิจารณาให้ชัดๆ เจนๆ นะ ที่ว่า ด้วย“ความเลื่อม”นี้ มันเป็น“ความเลื่อม”ของชีวิตคนจริงๆ แต่คนไม่รู้ว่ามันจริงยิ่งจริงและสำคัญขนาดไหนเท่านั้น

มันคือ “ธรรมะ”ไม่มีเพิ่มขึ้นในคนแต่ละคน ในแต่ละชาติที่ได้เกิดมาเป็นคน

ทว่ามันเลื่อมไปเรื่อยๆ อีกต่างหากในคนชาติแล้วชาติเล่า จนถึงชาติที่เรา กำลังมีชีวิตเป็นคนอยู่ ที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้ นี่แหละ

ถ้าใครไม่เห็น ว่า ที่อาตมา กำลังพูดนี้เป็นเรื่อง ที่ควรสำเหนียก สำนึก และต้องตรวจตัวเองจริงๆ เพื่อรู้ความจริง และเพื่อแก้ไขตนเอง โดยตั้งใจชวนเขาเอา“ธรรมะ”กันให้ได้จริงๆ ไม่เช่นนั้น จะมีแต่เลื่อม แล้วก็เลื่อมต่อๆ ไปอีกนับชาติไม่ไหว

“ความเลื่อม”ที่ว่านี้ ไม่ใช่“ธรรมะ”เลื่อม แต่คนเลื่อม(คือคนที่เป็นพุทธศาสนิก) จึงทำให้ศาสนาเลื่อม

ศาสนาเลื่อม คืออะไร?

คือ ทฤษฎีหรือหลักการของศาสนานั้น ที่ศาสนิกปฏิบัติ มันได้ผิดเพี้ยนไป คนที่เป็นศาสนิกจึงปฏิบัติไม่เกิด“ธรรมะ”ตรงตามที่เป็นของศาสดาแห่งศาสนานั้นๆ

ศาสนานั้นเลื่อมเพราะคนที่เป็นศาสนิก

เลื่อม คนไม่ได้“ธรรมะ”ของศาสนานั้น

นี่คือ ศาสนาเลื่อม เพราะ“คน”ไม่มี“ธรรมะ”นั้นๆ หรือ“ธรรมะ”นั้นๆ ไม่มีในคน

ตัวของ“ธรรมะ”เองจริงๆ ไม่มีเลื่อมไม่ว่าเมื่อใด “ธรรมะ”เป็นของกลาง มีอยู่ตลอดกาลนาน จะมีศาสดาเกิดขึ้นมา แล้วค้นหา“ธรรมะ”จนเจอในตนของตนได้ แล้วตั้งศาสนาให้คนปฏิบัติ คนได้“ธรรมะ”ตามที่ศาสดานั้นๆประกาศ ซึ่งเป็นของแต่ละพระองค์ ก็มี“ศาสนา”นั้นๆอยู่ในสังคมโลก

เมื่อศาสดาลิ้นชีวิตไป “คน”หรือสาวกแต่ละศาสนา ก็เป็นผู้สืบทอดศาสนานั้นๆ

เมื่อคนหรือสาวกเลื่อมจาก“ธรรมะ”ก็ถือว่า ศาสนานั้นๆเลื่อมไปตาม

สรุป “ธรรมะ”ไม่มีเลื่อม มีแต่คนจะต้องเอาให้ได้ “ธรรมะ”มีอยู่ในโลกตลอดกาลนาน เพียงแต่ว่า คนผู้ใดจะได้“ธรรมะ”ตรงตาม“ธรรมะ”ที่ศาสดาทรงได้ทรงมี แล้วนำมาประกาศไว้ในโลกหรือไม่ เท่านั้น

ไม่เช่นนั้นก็คนผู้ใดจะได้“ธรรมะ”ตรงตาม“ธรรมะ”ของสาวกผู้ชื่อว่า “ปัจเจกภูมิ”ก็ดี หรือ“สังฆ ภูมิญา”ก็ดี แม้จะยังไม่ใช้“สังฆภูมิ”ก็ตาม แต่ก็เป็นผู้สืบทอด“ธรรมะ”ที่ตรงตามธรรมะของพระศาสดาอยู่แท้

จนเป็นลัทธิ หรือเป็นศาสนา แล้วมีสมาชิกหรือสาวกสืบทอดต่อไปอีก ก็ได้เท่าที่จะรักษาความถูกต้องของ“ธรรมะ”แห่งศาสดา แต่ละท่านนั้นๆ ไม่ให้เลื่อมไว้ได้นาน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ตามที่ได้ทำจริงเท่าใด ศาสนานั้นก็อยู่นานเท่านั้น

แต่ไม่มีศาสนาไหนที่จะไม่เสื่อม ต้องเสื่อมไปทุกศาสนา ตามปกติของไตรลักษณ์ ชื่อศาสนาอาจจะอยู่ แต่เนื้อแท้เสื่อมไปในวาระที่ศาสนาเจริญวัย(ของศาสนา) ก็จริง และเจริญก็เพราะ“คน” แล้วก็ตั้งอยู่ได้ก็เพราะ“คน” สุดท้ายเสื่อมไปก็เพราะ“คน” ศาสนาเองเจริญ-ตั้งอยู่-เสื่อมเพราะคนทั้งสิ้น

มีแต่“ธรรมะ”เองเท่านั้นที่ไม่มีวันเสื่อม ศาสนาเสื่อมเพราะ“คน”ที่เป็นสาวกเองนั่นเองทำให้เสื่อม ก็เพราะ“คน”อีกแหละ เพราะ“คน”ทั้งนั้นที่“เสื่อม”ได้เสื่อมดี คนทำให้“ศาสนา”เสื่อม คนทำให้“คน”เสื่อมไปจาก“ธรรมะ”เพราะ“คน”หมางเมินธรรมะ คนไม่เอาธรรมะ จนคนเอาธรรมะไม่ได้ จนกระทั่ง“คน”ไม่มี“ธรรมะ”(ของแต่ละศาสนา) ไม่ใช่“ธรรมะ”เสื่อม

“คน”นี้แหละตัวดี“เสื่อม”จาก“ธรรมะ”เสียเอง จนกลายเป็นทำให้“ศาสนาเสื่อม”

ความเสื่อมจึงมีแต่ตัว“คน”นี่เองเป็นตัวการใหญ่ ลำ(มะ)คัญที่สุด

จึงขอเตือนพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ใครก็เถอะที่ว่ามีชีวิตเจริญนักเจริญหนา นั้น ตรวจตัวเองดีๆ รู้ตัวเองให้ ได้

ผู้ที่ได้ตรวจสอบจริงๆจากคำตรัสของพระพุทธเจ้านี้แล้ว โดยตั้งใจไม่อคติ ก็จะมีสติจะความจริงของตนเอง จะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงหน้าตาของ“ความเสื่อม”ตัวแท้ชัดๆ

ถ้าชีวิตเป็นไปตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๗ นี้จริง ตั้งแต่“ความเสื่อม”ข้อที่ ๑ ไปเรื่อยๆ ใครมีชีวิตตรง ๗ ประการนั้น ก็ไม่เสียดายชีวิต ทั้งชาติที่ได้เกิดมาเป็นคนกับเขาทั้งที่

แม้ผู้นั้นจะรวยล้นฟ้า เจริญด้วยลาภ, ยศ, สรรเสริญ สุขในกาม สุขในอัตตา ปานใดขนาดไหน ก็เถอะ แต่ถ้าคุณมีชีวิตเป็นอยู่ตรงตามหลักแห่ง“ความเสื่อม ๗ ประการ”นี้

ต่อให้คุณรวยลาภ, ยศ, สรรเสริญ สุขในกาม สุขในอัตตภาพ เป็นอภิบรมมหาเศรษฐี เป็นผู้มีอภิบรมมหาอำนาจใหญ่ยิ่งในโลก มีสักการะสรรเสริญ ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกใบนี้ก็มีใช้ตรวชนิชีค่า“ความเจริญ”ที่แท้ของคนเลย หากคุณมีพฤติชีวิตตรงตามหลัก“ความเสื่อม ๗ ประการ”นี้ของพระพุทธเจ้า แม้คุณจะเป็นเจ้าโลกยิ่งใหญ่สุดใหญ่ยิ่งขนาดไหนก็ตาม

ถ้าคุณมีพฤติชีวิตตรงตามคำตรัส ตั้งแต่ข้อ ๑ เท่านั้นแหละ แล้วชีวิตคุณก็จะมีพัฒนาการของ“ความเสื่อม”เจริญไปเรื่อยๆ จากข้อ ๑ ต่อข้อ ๒ ไปถึงข้อ ๗ โดยไม่ยาก

เมื่อใดคุณมีพฤติชีวิตตรงตามคำตรัสครบถ้วน คุณก็ชื่อว่า คุณคือผู้ไม่มี“ศาสนา”แล้ว แม้คุณจะนึกว่าคุณสังกัดอยู่ในชื่อศาสนาใดก็ตาม แต่ความจริงคุณไม่ใช่คนในศาสนานั้นเลย เพราะคุณมี“ความเสื่อม ๗ ประการ”สมบูรณ์แบบแล้วจากศาสนานั้นๆ

เพราะคุณไม่มี“ธรรมะ”ของศาสนานั้นแล้ว เต็มลัจจะแห่งความแท้จริง ●●

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ประชาธิปไตยในระบอบทักษิณ

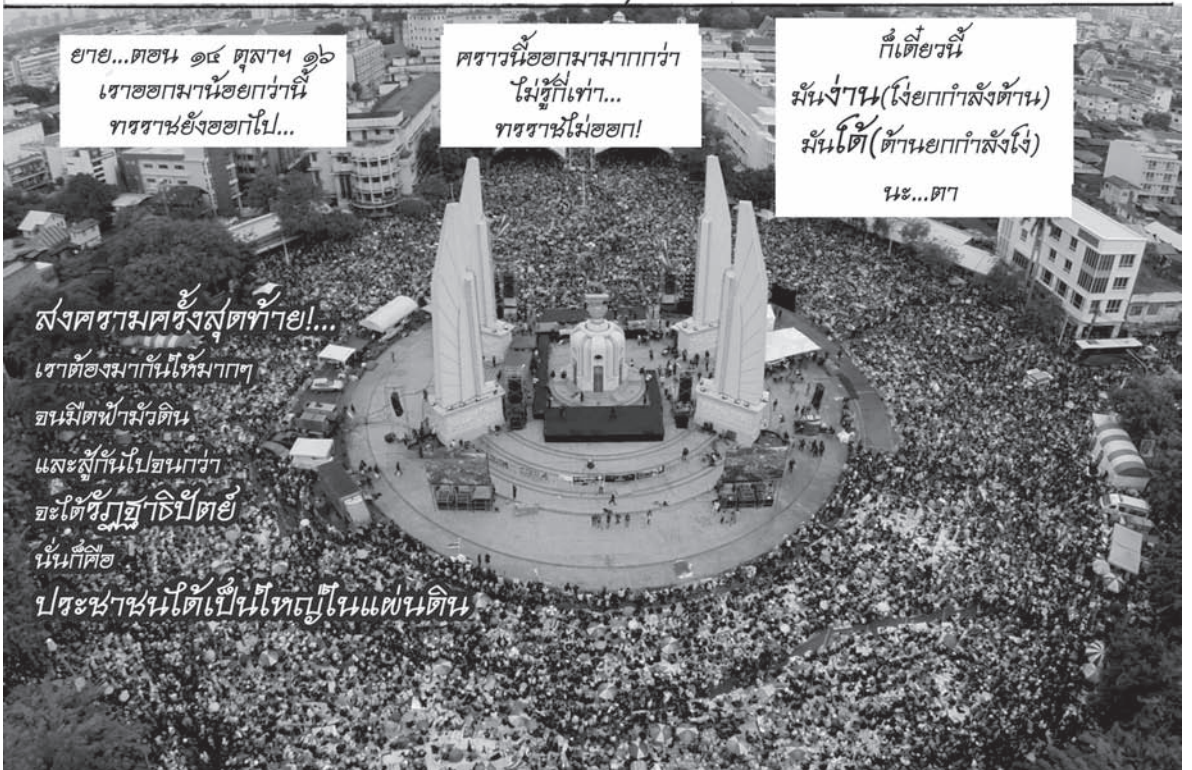
๑. โดยทักษิณ...ของทักษิณ...เพื่อทักษิณ

๒. ต้องเลือกตั้ง...ต้องเลือกตั้ง...และต้องเลือกตั้งอย่างเดียว จึงจะเป็นประชาธิปไตย

๓. ทำให้คนฆ่าตัวตาย และทำให้คนไทยลูกมาฆ่ากันตาย

๔. ทำให้ไทยเฉกกลายเป็นมวลมหาประชาชนออกมารวมตัวกันขับไล่ระบอบทักษิณ

● **อธรรมชักชวนทำชั่ว
ไม่กลัวก่อกรรมเวรไว้
ไม่เคยหลีกเลี่ยงทางให้ใคร
สุดท้ายแพ้ยัยตัวเอง.**

แพ้ยัยที่เหตุผล

(ธรรมเทวปุตตชาติก)

ที่ธรรมสภา เหล่าภิกษุกำลังพากันสนทนาถึง...
“พระเทวทัตนั้นชั่วร้าย ได้เรียกวรชาติใส่พระ
ผู้มีพระภาคเจ้า ได้รับวิบากกรรมถูกแผ่นดินสูบ
เสียแล้ว”

พอดิพระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัสถามเรื่องที่
ภิกษุสนทนากัน เหล่าภิกษุจึงกราบทูลให้ทรงทราบ
พระองค์ก็ได้ตรัสบอกกับภิกษุเหล่านั้นว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น
ที่พระเทวทัตหมายประทุษร้ายเรา แล้วถูก
แผ่นดินสูบ แม้ในกาลก่อน ก็เคยหมายทำลาย
ธรรมจักร (การหมุนกงล้อแห่งธรรม) ของเรา แล้ว
ถูกแผ่นดินสูบเข้าสู่เวจิมหานรกเช่นกัน”

ทรงนำอดีตชาติกันั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ กามาวจรเทวโลก (โลกของ เทวดาซึ่งท่องเที่ยวไปในกาม) มี**เทพบุตร**คนหนึ่ง นามว่า **ธรรม(ดี)** กับ**อีก**คนหนึ่งนามว่า **อธรรม (ชั่ว)** เทพบุตรทั้งสองมีอุปนิสัยตรงกันข้ามดุจฟ้า กับดิน

ธรรมเทพบุตร(คนจิตใจดี)นั้น ประดับด้วย เครื่องตกแต่งอันเป็นทิพย์ (วิเศษ) ทรงรถทิพย์ อันประเสริฐ แวดล้อมไปด้วย**หมู่เทวดา** (ชายที่มี ใจสูง) และ**นางฟ้า** (หญิงที่มีใจสูง) พอถึงวันเพ็ญ อันเป็นวันอุโบสถ(วันพระถือศีล ๘) ก็จะไปหา พวกมนุษย์ (ผู้มีใจประเสริฐ) ที่คามนิคม ชนบท และราชธานี ลอยตัวอยู่กลางอากาศ กล่าว ชักชวนหมู่ชนให้ถือนั่นใน**กุศลกรรมบถ (ทางแห่ง การทำดี)**ว่า

ท่านทั้งหลาย**จงงดเว้นจากอกุศลกรรมบถ (ทางแห่งการทำชั่ว) ๑๐ ประการ**คือ

๑. เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
๒. เว้นจากการลักขโมย
๓. เว้นจากการประพฤตินิโคตติในกาม
๔. เว้นจากการพูดปด
๕. เว้นจากการพูดส่อเสียด
๖. เว้นจากการพูดคำหยาบ
๗. เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ
๘. เว้นจากการโลภอยากได้ของเขา
๙. เว้นจากการคิดปองร้ายผู้อื่น
๑๐. เว้นจากความเห็นที่ผิดธรรม

แล้ว**จง**พากันบำเพ็ญ(เพิ่มพูน)ธรรม คือ การบำรุงบิดามารดา พร้อมทั้งประพฤตินุสจริต ธรรม ๓ ประการ คือ ประพฤติดีถูกต้องทั้งทาง กาย-วาจา-ใจ โดยทั่วหน้ากันเกิด

หากพวกท่านเพิ่มพูนบุญกุศลได้อย่างนี้ ก็จะมีสวรรค์ (สภาวะสุขสบาย) เป็นที่ไปในเรื่องหน้า ด้รับยศอันยิ่งใหญ่แล้ว”

กล่าวจบก็แสดงความเคารพด้วยการกระทำ ประทักษ์ณ โดยแล่นรถวนรอบไปทางขวาอยู่ บนอากาศ

ขณะนั่นเอง....**อธรรมเทพบุตร**(คนจิตใจชั่ว)

ก็ได้มาชักชวนผู้คนทั้งหลาย ให้**กระทำในอกุศล- กรรมบถ ๑๐ ประการ**นั้น คือ ๑. จงฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต.....๑๐. จงมีความเห็นผิดธรรม แล้วก็ลอย อยู่ในอากาศ แล่นรถวนรอบไปทางซ้าย

ด้วยเหตุนี้เอง รถของทั้งสองฝ่ายต่างก็มา เผชิญหน้ากันที่กลางอากาศ เหล่าบรวิวารพากัน ตะโกนร้องถามไปว่า

“พวกท่านเป็นฝ่ายไหน”

ต่างฝ่ายต่างก็ตะโกนบอกว่า

“**พวกเราเป็นฝ่ายธรรมเทพบุตร**”

“**พวกเราเป็นฝ่ายอธรรมเทพบุตร**”

ทั้งสองฝ่ายต่างก็ไม่มีใครหลีกเลี่ยงให้กัน อธรรมเทพบุตรจึงได้เอ่ยขึ้น

“ดูก่อนอธรรมเทพบุตร เราเป็นฝ่ายธรรมะ (ความดี) หนทางนี้สมควรแก่พวกเรา ท่านเป็น ฝ่ายอธรรม(ความชั่ว) จงขับรถของพวกท่านหลีก ทางไปเถิด

เพราะเราเองไม่ค้ายศ ไม่ค้ำบุญ เหล่า สมณะและพราหมณ์พากันสรรเสริญทุกเมื่อ เป็น ผู้มีธรรมอันเทวดาและมนุษย์บูชาแล้ว คู่ควรแก่ หนทาง ท่านจงหลีกให้ทางนี้แก่เราเถิด”

อธรรมเทพบุตรได้ยินอย่างนั้น ก็ประกาศ ตนบ้าง

“เราได้ชื่อว่า **อธรรม** ยืนอยู่บนรถแห่งอธรรม อันมั่นคง ไม่เคยกลัวใคร เรามีกำลังเข้มแข็ง ไม่เคยหลีกทางให้ใครเลย แล้วทำไมจะต้องหลีก ทางให้ท่านในวันนี้ด้วย”

“ก็เพราะ**ในโลกนี้ ธรรม**นั้นเกิดก่อน **อธรรม** เกิดขึ้นภายหลัง เราเป็นผู้เจริญกว่า **ประเสริฐ** กว่า **ทั้งอายุมากกว่า จงให้ทางแก่เราเถิด น้อยเอ๋ย**”

“เราจะไม่หลีกทางให้ เพียงเพราะท่านขอร้อง หรือเพราะท่านเป็นผู้สมควร ในวันนี้เราทั้งสอง ฝ่ายจงมารบกัน แล้วหนทางนี้ก็เป็นของผู้ชนะ ในการรบ”

“เราชื่อว่า**ธรรมะ** เป็นผู้ขึ้นชื่อลือชาไปทั่ว ทุกทิศ มีกำลังมาก มียศยิ่งใหญ่ประมาณไม่ได้

“ไม่มีผู้ใดเทียบเท่า มากด้วยคุณทั้งปวง อธรรม
เอ๋ย ท่านจะชนะเราได้อย่างไร”

อธรรมเทพบุตรได้ฟังเหตุผลเหล่านั้นแล้ว
อดไม่ได้ที่จะโต้เหตุผลกลับไป

“เรามีแต่ใช้ฆ้อนเหล็กตีทองคำเพียงอย่าง
เดียว ไม่มีใช้ฆ้อนทองคำมาตีเหล็ก ถ้าหาก
ว่าอธรรมอย่างเราฆ่าธรรมะของท่านในวันนี้ได้
เหล็กจะนำคุณาฆมเหนือทองคำแน่ๆ”

ธรรมเทพบุตรเห็นชัดเจนแล้วว่า อธรรม
เทพบุตรมีแต่ความก้าวร้าวรุนแรง มุ่งแต่จะให้
ชนฆ่ากัน ทำลายกัน ดังนั้นจึงตัดสินใจออกไปว่า

“แม้ท่านจะมีกำลังในการรบ แต่ในสนามรบ
นี้ผู้ใหญ่และครูของท่านล้วนไม่มี ท่านไม่อาจเอา
ชนะเราได้เลย น้องเอ๋ย เราไม่อาจได้ชื่อว่ารังแก
ท่าน ฉะนั้น เราจะยอมหลีกเลี่ยงให้ **อดโทษ**ต่อ
อาการอันไม่น่ารักของท่าน **อดทน**ต่อถ้อยคำ
ชั่วหยาบของท่าน”

ได้ฟังคำพูดนี้จบ อธรรมเทพบุตรถึงกับ
เจ็บใจยิ่งนัก แค้นใจใหญ่หลวง โกรธรุนแรงจน
หน้ามีด ชวนเซตกลางจากรถ ศีรษะหันลงดินเท้า
ชี้ฟ้า พร้อมกับรำพันเพื่อออกมา

“เราอยากจะรบ ก็ไม่ได้รบ”

อธรรมเทพบุตรตกลงถึงพื้นดิน แผ่นดินก็
แยกออกเป็นช่อง เปิดทางให้หล่นสู่เวจิมหานรก
แล้ว ฝ่ายธรรมเทพบุตรจึงได้หนทางขั้บรถกลับสู่
เทวโลก

.....

พระศาสดาตรัสเรื่องนี้แล้ว ทรงสรุปว่า

“อธรรมเทพบุตรเป็นผู้มีขันติเป็นกำลัง มีจิต
เที่ยงตรง มีกำลังมาก มีความบากบั่นอย่างแท้จริง
สามารถชนะในการรบได้แล้ว

ฉะนั้น บิดามารดาและสมณพราหมณ์ หาก
ไม่ได้รับความนับถือในเรือนของใคร คนนั้น
เมื่อทอดทิ้งกายไว้ในโลกนี้ ตายไปแล้วย่อม
พากันไปสู่นรก เหมือนอธรรมเทพบุตรผู้มีศีรษะ

ดิ่งลงสู่เวจิมหานรก

แต่ถ้าบิดามารดาและสมณพราหมณ์ ได้รับ
ความนับถือเป็นอย่างดีในเรือนของใคร คน
นั้นเมื่อทอดทิ้งกายไว้ในโลกนี้ ตายไปแล้วย่อม
พากันไปสู่สุคติ(ทางไปดี) เหมือนอธรรมเทพบุตร
ขั้บรถของตนไปสู่เทวโลก”

สุดท้ายพระศาสดาทรงเฉลยชาดกนั้น

“อธรรมเทพบุตรในกาลนั้น ได้มาเป็น
พระเทวทัตในบัดนี้ แม้พวกพ้องของอธรรม
เทพบุตรก็ได้มาเป็นพวกพ้องของพระเทวทัต
ส่วนอธรรมเทพบุตรได้มาเป็นเราตถาคต และพวก
พ้องของอธรรมเทพบุตร ก็ได้มาเป็นพุทธบริษัท
ของเรานี้เอง”

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๕๑๕ อรรถกถา
แปลเล่ม ๖๐ หน้า ๒๓)

“ความสำเร็จของการดูแลสุขภาพ คือ
สร้างพฤติกรรมสุขภาพที่ดี
ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง
จนเป็นปกติในวิถีชีวิต” ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

● เปลว สีเงิน

ไทยโพสต์ ๒๘ เม.ย. ๕๗

23-04-57

‘ตายเดียว’ หรือ ‘ตายทั้งคณะ’?

ถ้าชีวิตเหมือนไอติมแท่ง ผมก็คือไอติมที่
เหลือติดโคนไม้แล้ว เอาแน่นอนอะไรไม่ได้ ยิ่ง
ร้อนเผาโลกแบบนี้ มันละลายเร็วดีจัง!

แต่ก็นั่นแหละ....

บางทีมันก็อยู่จนละลายไปหมดแท่งเอง แต่
บางที ด้วยเนื้อไอติมเหลือติดโคนไม้ มันก็พร้อม
ร่วงหลดละลายหายไปกับพื้นดินได้ทุกเมื่อ

ด้วยเหตุนั้น....

ผมจึงไม่ตื่นเต้น ไม่ลุ้นว่า...เมื่อไหร่ทักษิณจะ
ให้สัญญาแก่แกนนำ นปช. เกณฑ์คนเสื้อแดงออก
มาทำ อย่างที่โหมปลุกระดมด้วยข้อมูลปั้นแต่ง
ตามทีวีแดงเสียที

รวมทั้งทางช่อง ๙ และช่อง ๑๑!

ที่ไม่ลุ้น ไม่ตื่นเต้น เพราะยุคนี้ เป็นยุค “ชาย
ตรง” แล้ว ผู้ซื้อกับผู้ขายเขาติดต่อซื้อขายตรง
ไม่ผ่านเอเยนต์ใหญ่-แกนนำ-หัวหน้าย่อยเหมือน
เดิม ซึ่งต้องถูกชักหัวคิว ถูกอม ถูกชักดาบ จน
เกิดเรื่อง “แดงกินแดง” ประจํา

ยังเวลานี้ ไม่เพียงคนทั่วไปที่รู้ว่าน้ำยา
ทักษิณใกล้หมด พวกโจกแดงด้วยกันก็รู้ จึง
เปลี่ยนตัวเองจากยี่ปัว ซาปัว ซี้ปัว โหงวปัว ของ
นปช. ไปเป็น

“พ่อค้า-แม่ค้าขายตรง”!

ไม่รับงาน-รับสินค้า-วางบิล-รับเงิน ผ่าน
ระดับแกน นปช. อีกแล้ว ทุกอย่าง “รับงาน-วาง
บิล-รับเงิน” ตรงกับทักษิณ รับเนื่อๆ เต็มๆ ไม่มี
หักหัวคิว ไม่มีอม

มาก-น้อย ขึ้นอยู่กับผลงาน!

อย่างขวัญชัย อย่างโกตี อย่างยอดรัก อย่าง
แรมโบ๊ เห็นมัย...ตอนนี้ประกาศอิสรภาพ เป็น
ผ้าเตี่ยวหุ้มไข่-กะไหล่หุ้มแคม “ขึ้นตรง-รับตรง”

ไปแล้ว

จากที่ต้องผลิตงานผ่านยี่ห้อ นปช.ซึ่งถูก ทั้งซัคเปอร์เซ็นต์และซิงผลงาน ไปสร้างแบรนด์ ตัวเองในระบบขายตรงกับทักษิณ หรือกับ ผู้ “เสมือนตัวทักษิณ”

นี่เท่าที่รู้จักกันไปตามท้องตลาดยังไม่นับพวก “ดั่งในภูธร” มีทั้งระดับจังหวัด ระดับอำเภอ ระดับหมู่บ้าน ระดับชุมชน

พวกนี้มีสถานีวิทย์ ทั้งเถื่อน-ไม่เถื่อน ตั้ง กลางดง-กลางป่า เป็นอุปกรณ์ มีมวลชน พร้อม ระดมไปตะโกน ไปชูป้าย ไปไล่ตี ไล่กระทืบ ทำ อะไรก็ได้ ที่มนุษย์ทั่วไปเขาไม่กล้าทำกัน ขอให้สู้ ราคา และสั่งมาเถอะ

ระดมครั้งละ ๑๐๐-๓๐๐ คนขึ้นไป สบายมาก! เพราะแตกตัวไปขายตรง-รับตรงกับทักษิณ กันส่วนใหญ่นี้แหละ ทำให้การระดมกำลังแดง ของแกนนำ นปช.หวังทาบมวลมหาประชาชน กำนันสุเทพ ๔ ครั้ง ๕ ครั้งที่ผ่านมา

ต้องเอาภาพมวลชนเก่าๆ เมื่อปี ๕๓ มา ตัดต่อออกจอก ออก fb ตบตาว่าถึงปี ๕๗ นี้ แดง ก็ยังมากันเนืองแน่น

ที่แท้ ขนาดให้ ส.ส.-พ่อค้าอิทธิพลถิ่นแต่ละ พื้นที่เกณฑ์ก็แล้ว จ้างรายหัว-รายวันก็แล้ว ได้มา แค่ประดับหน้าเวทีให้ทีวีโอบถ่ายเห็นแวบๆ ว่า “แน่นอนไม่มีที่ให้ตัด” แล้วรีบแพนกล้องหนี

กล้าแซ่กกล้องโชว์ว่า “มวลชนเลื้อยแดงมากัน หัวกายนะครับ..พี่น้อง” เหมือนตะกอนชะที่ไหลล่ะ!

แกนนำ นปช.ที่ประกาศเป็น “ผ้าเดียว-ตะปิ้ง” ระดมคนไปชุมนุมกดดันศาลรัฐธรรมนูญ ในวันที่ ๖ พ.ค.นี่ก็เหมือนกัน ที่ทำจะหะรวมหะแรมเหมือน ๔-๕ ครั้งที่แล้ว อีกนั่นแหละ

ที่น่าตื่นเต้นกว่า ผมว่าตรงประเด็น ยิ่งลักษณะกล้าไปชี้แจงต่อคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ในวันที่ ๖ พ.ค.ตามนัดหรือไม่

ตรงนี้ตะหาก ที่น่าตื่นเต้น น่าลุ้น!
และยังน่าลุ้นต่อไปด้วยว่า พวกที่มกกฎหมาย เพื่อไทยจะมาด้วยลูกไม้ไหนต่อ ใช้อ้างต่อศาล

“ยื้อเวลา” ไปเรื่อยๆ?

ผมว่ายืนได้ แต่มันเลยเวลา “พองาม”ไปแล้ว ศาลท่านคงไม่ยึด-ขยายเวลาให้อีก

อีกอย่าง คดีนี้ “ศาลปกครองสูงสุด” วินิจฉัย ในข้อเท็จจริงไปเสร็จสรรพว่า “ยิ่งลักษณ์ผิด”ไปแล้ว

ดังนั้น ไม่ต้องลุ้นประเด็น “ยิ่งลักษณ์ผิด-ไม่ผิด” ที่ศาลรัฐธรรมนูญอีก ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญท่านวินิจฉัยตามคำร้อง ส.ว.ไพบูลย์ นิติตะวันกับคณะ ที่ยื่นมาให้ตีความเฉพาะข้อกฎหมายเท่านั้น ว่า

“ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร จะสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบมาตรา ๒๖๘ หรือไม่?” ในกรณีใช้อำนาจหน้าที่ก้าวก่ายแทรกแซง ในการแต่งตั้ง-โยกย้ายนายถวิล เปลี่ยนศรี”

เข้าใจนะครับ ศาลจะวินิจฉัยเฉพาะที่เขา ยื่นให้วินิจฉัยเท่านั้นว่า “ความเป็นรัฐมนตรีของ ยิ่งลักษณ์สิ้นสุดลงหรือไม่ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรานั้น ๆๆๆ” เท่านั้น

คือความผิด “ชัดเจน” แล้ว!

ศาลจะดูตามข้อกฎหมายเท่านั้นว่า ผิดของ ยิ่งลักษณ์ ผิดคนเดียว หรือมีคนอื่นต้องผิดด้วย ตามข้อกฎหมาย และผิดนั้น ตามมาตรานั้นๆ กำหนดไว้ขนาดไหน อย่างไร?

ทักษิณตอนนี้อยู่นิวยอร์กไซม์ย เห็นโชว์รูป ยืนกับกุนชื้อหน้าซีรี่ชั่น ในยามขาลง และ ในตุลาการศาลรัฐธรรมนูญชุดที่ “ส่วนใหญ่” ท่านไม่ชอบรับประทานขนม ได้ยื่นข่าวล่ามาจาก นิวยอร์กว่า

“ทักษิณยอม”....!

ยอมให้น้องสาว “สิ้นสุดความเป็นนายกรัฐมนตรี” เฉพาะตัว ไม่ต้องปั้นลั้ม-ปั้นเจ้ออยู่ รักษาประชาธิปไตย

แต่ขออย่าให้ต้องไปทั้งคณะ เหลือ ครม.ไว้ ทำพันธู์ชั๊กหน่อ-สองหน่อ เป็นเชื้อให้เป็น “ครม.รักษาการ” ต่อจะได้มั๊ย?

ได้-ไม่ได้ ก็ไม่ทันได้ฟังจบกระแสความ พอดี คลื่นสุริยะแผ่รบกวนโทรจิต ถ้าอยากทราบเล่นๆ คำนวณตามหลักสถิติดูไม่ยากนี่ครับ

เกือบทุกคดีสำคัญๆ เกี่ยวกับระบอบทักษิณ เช่น เรื่องแก้รัฐธรรมนูญก็ดี เรื่องกฎหมายนิรโทษกรรมทักษิณก็ดี งบน้ำ ๓.๕ แสนล้านก็ดี งบรางวัล ๒.๒ ล้านล้านก็ดี กระทั่งล่าสุด เลือกตั้ง ๒ ก.พ.โมฆะ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ๙ ท่าน ผลวินิจฉัยจะออกมา ๖:๓ และ ๕:๔ ยืนยัน!

๖:๓ อันเป็น “เสียงข้างน้อย” ยืนยัน นั้น ๓ เสียงที่ยืนยันวินิจฉัยเป็นคุณกับระบอบทักษิณ ก็มี ท่านชัช ชลวร ท่านอุดมศักดิ์ นิติมนตรี ท่านเฉลิมพล เอกอรุ

ส่วนบางคดีที่ออกมา ๕:๔ คือจาก ๓ “เสียงข้างน้อย” ยืนยัน กลับมีเสียงจากฝั่ง ๖ มาบวกเพิ่มให้อีก ๑ เป็น ๕:๔

คือเสียงของท่านบุญส่ง กุลบุปผา!

ส่วน ๕ เสียง อันเป็น “เสียงข้างมาก” ก็มี ท่านจรูญ อินทจาร ประธานศาลรัฐธรรมนูญ, ท่านจรัญ ภัคดีธนากุล, ท่านนุรักษ์ มาประณีต, ท่านสุพจน์ ไข่มุกด์ และท่านทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ

เมื่อดูตามสถิติแล้ว การวินิจฉัยว่า ยิ่งลักษณ์ จะสิ้นสุดความเป็นนายกรัฐมนตรี ต้องไปคนเดียว หรือต้องไปทั้งคณะ หรือเหลือรัฐมนตรีบางคนไว้ เป็นกระสายยา ตามที่ ส.ว.โอบุญยืนให้ตีความ

สงสัยจะมี ๒-๓ ชัยกั!

คือชัยกัแรก “ยิ่งลักษณ์ไปแน่” เพราะดูเอกสารการประชุม ครม.แล้ว ต่อให้แก้ผ้าตีน เอาแค่ตัวรอด ก็ไม่รอด เปล่อย มติเอกฉันท์ ๙ เสียงด้วยซ้ำ

ผิดจากเอกฉันท์ จะออกมาแบบ ๖:๓ ใครอยากจะเล่น ก็เล่นได้แบบนักค้าทองที่จะเลือกชอร์ตหรือลอง ทำกำไรในช่วงขาลง

ที่ต้องลุ้นเป็นชัยกัที่ ๒ ก็ตรง “จะไปคนเดียว หรือไปยกคณะ” นี้แหละ ซึ่งตรงนี้จะ เป็น “หัวเลี้ยว-หัวต่อ” ในเส้นทางสายเปลี่ยน

ไปคนเดียว ทักษิณยอม แต่ไปทั้งคณะ ประเทศเกิดสุญญากาศทางอำนาจระบอบทักษิณกินเมือง

ทักษิณบอก...กูไม่ยอม!?

ไม่ยอมในเหตุผลว่า ไม่ถึงต้องไปทั้งคณะ เพราะดูตามเอกสารการประชุม ครม.และคำสั่งต่างๆ เกี่ยวกับการย้ายคุณถวิล ครม.ชุดที่ลงมติ บ้างก็ยังไม่ย้าย บ้างก็ออกไปแล้ว

นั่นคือ ที่ยังอยู่ มีโอกาสตามไปกะไหล่แคม ด้วยสูงมาก แต่ที่เข้ามาใหม่หลังเดือนกันยายน ๒๕๕๔ เรียกว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการย้ายคุณถวิล อาจบุญหล่นทับ

ได้อยู่เป็นเชื้อชั่วสิงชาติ!

บั้งก็ตี เฉลิมก็ตี ชัชชาติก็ตี พลอดประสพก็ตี เอ...ผมกลับคล้ายคลึงคลา เป็นรัฐมนตรี “ขาประจำ” ยืนยันมาตลอดกับยิ่งลักษณ์มิใช่หรือ?

ฉะนั้น สิ่งควรลุ้นคือ คำวินิจฉัยที่จะออกมายุกโคตรระบอบทักษิณไป หรือยกแต่ยิ่งลักษณ์กับรัฐมนตรีบางคนที่ยังร่วมลงมติครั้งนั้นไป?

จะออกมา ๖:๓ หรือ ๕:๔ ว่าอันไหนเถอะ!?

ถ้าอยากรู้ ต้องไปถาม “ท่านบุญส่ง กุลบุปผา” อดีตท่านไม่ใช่พระเจ้าแปร แต่ปัจจุบัน การวินิจฉัยของท่านเป็น

“ตัวแปร” ตลอด!

จะ ๖:๓ หรือ ๕:๔ ก็อยู่ที่เสียงท่านบุญส่งนี้แหละ ช่วยจับตาเป็นสักขีพยานให้พระเจ้ามูลเมืองกันหน่อยเน้อ

เอาละ....ร้อนจนแทบจะแก้ผ้าอยู่แล้ว จบแค่นี้ดีกว่า ไปเอาตุ๊ดแช่น้ำเปิดทีวีช่องแดงยุคดิจิทัลที่ยืดจ่อเรียงแถว ๕-๖ ช่อง ดูท่านตุ๋-ท่านเต็น และท่านกากทั้งหลายท่านันตรียกรรมประเทศไทยดีกว่า

คนไทย เปิดสถานีโทรทัศน์ “ถล่มล้มประเทศไทย” หาดูได้ง่ายๆ จากที่ประเทศไทย-เมืองไหนชะที่ไหนละ

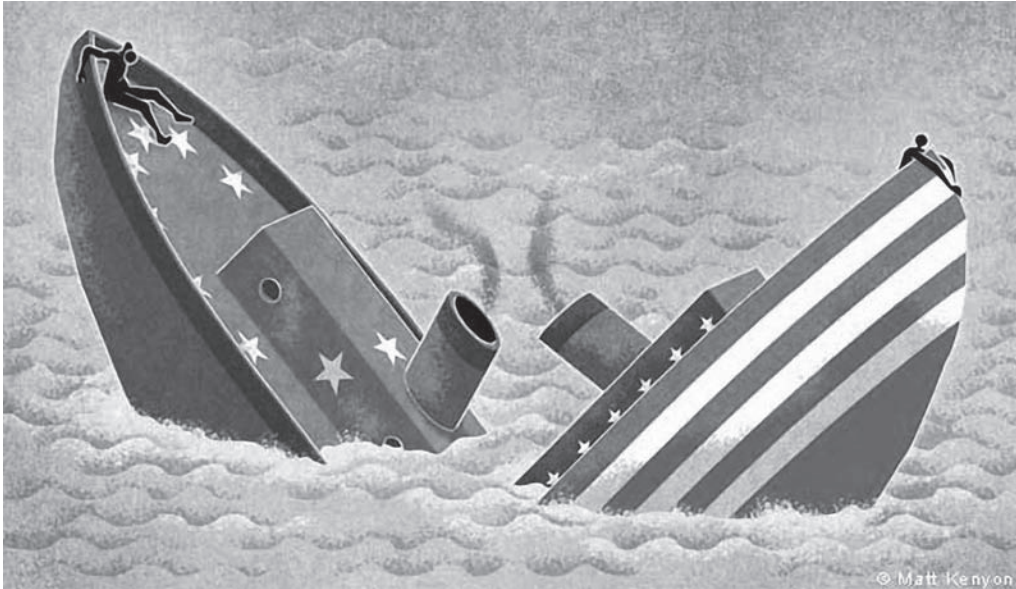
มีโอกาสดูต้องดูไว้ เป็นการส่งท้ายพวก “ใต้เถนเทวทัตมาเกิด”! **๒**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๕

คนไทยทั่วไปรู้จักสหรัฐฯในฐานะเศรษฐกิจอันดับหนึ่งของโลก และมีรายจ่ายด้านการทหารถึงร้อยละ ๑๙ ของงบประมาณ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วสหรัฐฯเป็นประเทศที่เป็นหนี้มากที่สุดในโลก และขาดดุลการค้าอีกกว่า ๘๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๙...

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

● กรณีที่ถูกตำรวจจับที่บ่อยที่สุดในสหรัฐฯ คือกรณี “เมาแล้วขับ” โดยมีจำนวนถึง ๑.๘ ล้าน ครั้งในแต่ละปี และผู้ที่ถูกจับส่วนใหญ่เป็นคนขาว การเมาแล้วขับได้ฆ่าคนไปปีละ ๒๒,๐๐๐ คน ในขณะที่การเสียชีวิตจากการใช้ยาเสพติดมากเกินขนาดมีเพียง ๒๑,๐๐๐ คนต่อปี แต่การครอบครองแค่กัญชาอาจติดคุกถึง ๕ ปี คนกลุ่มน้อยในสหรัฐฯถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ตัวอย่างเช่น จากจำนวนคนที่ใช้ทางหลวงหมายเลข ไอ-๙๕ ทั้งหมดมีคนผิวดำเพียงร้อยละ ๑๓ แต่จำนวนคน

ที่ถูกตำรวจเรียกเพื่อตรวจค้นมีคนผิวดำถึงร้อยละ ๗๓ หรือการค้นตัวเพื่อหายาเสพติดและอาวุธ ถิ่นในนิวยอร์กในปี ๑๙๙๗-๑๙๙๘ (๒๕๔๐-๒๕๔๑) ๒ ใน ๓ เป็นการค้นคนผิวดำและคนกลุ่มน้อย สำหรับหญิงผิวดำก็เช่นเดียวกัน จำนวนผู้ต้องขังหญิงในสหรัฐฯได้เพิ่มจาก ๑๒,๓๐๐ คน ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) เป็น ๙๖,๐๐๐ ในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) และร้อยละ ๔๓ เป็นหญิงผิวดำ

ยิ่งกว่านั้นก็คือการยกเลิกสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ๔๖ มลรัฐยกเลิกชั่วคราวและ ๑๐ มลรัฐ

ยกเล็กอย่างถาวรสำหรับผู้ต้องขัง ในปัจจุบัน คน
ดำ ๑.๔ ล้านคนหรือร้อยละ ๑๓ ของคนดำทั้งหมด
ถูกยกเล็กสิทธิเลือกตั้งเพราะถูกต้องขัง หรือเคย
ถูกต้องขัง ในรัฐอัลลาบามาและฟลอริดา ร้อยละ
๓๑ ของคนดำถูกยกเล็กสิทธิลงคะแนนเสียง
อย่างถาวร ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าการปฏิบัติอย่าง
ไม่เท่าเทียมและไร้ซึ่งจริยธรรม ระหว่างสีผิวยัง
ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในสังคมอเมริกัน???

● ในปัจจุบันผู้สูบบุหรี่ในโลกมีจำนวนมากกว่า
๑.๑ พันล้านคน และร้อยละ ๘๒ อาศัยอยู่ใน
ประเทศกำลังพัฒนา ในแต่ละปีมีคนตายจากโรค
ที่เกิดจากการสูบบุหรี่ เช่น มะเร็ง ถุงลมโป่งพอง
วัณโรค โรคหัวใจ ฯลฯ ถึงปีละเกือบ ๕
ล้านคน (อันดับหนึ่งของการตายทั้งหมด) และ
ส่วนใหญ่เป็นคนที่มียาได้ปานกลางและรายได้ต่ำ
ในประเทศจีนประเทศเดี่ยวมียูสูบบุหรี่มากถึง
๓๐๐ ล้านคน องค์การอนามัยโลกประเมินว่าเมื่อ
ถึงปี ๒๐๒๐ (๒๕๖๓)จำนวนคนที่ตายจากบุหรี่จะ
เพิ่มสูงขึ้นเป็นปีละ ๘.๔ ล้านคน และธนาคารโลก
ประมาณว่างบประมาณด้านสุขภาพของรัฐบาล
ประเทศกำลังพัฒนา ถูกใช้ในการบำบัดโรคที่
เกี่ยวกับบุหรี่ถึงร้อยละ ๑๕ ของทั้งหมด

ในหลายปีที่ผ่านมา สหรัฐฯประสบความสำเร็จ
ในการรณรงค์ให้คนอเมริกันเลิกสูบบุหรี่
โดยเห็นได้ชัดว่าในปี ๑๙๕๕ (๒๔๙๘) คนอเมริกัน
ร้อยละ ๕๖ ของทั้งหมดสูบบุหรี่แต่จำนวนได้ลด
ลงเหลือเพียงร้อยละ ๒๕.๒ ในปี ๒๐๐๑ (๒๕๔๔)
จำนวนผู้สูบบุหรี่ในประเทศตะวันตกส่วนใหญ่ก็
ลดลงเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม สหรัฐฯซึ่งมี
บริษัทบุหรี่ข้ามชาติขนาดใหญ่ที่ครองตลาดโลก
อยู่ถึง ๔ ใน ๖ บริษัท กลับใช้ข้อตกลงในเรื่อง
การค้าเสรีบีบประเทศในเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี
ไทย และได้หวั่น ให้เปิดตลาดภายในประเทศให้
บริษัทบุหรี่ของตน ก่อนการเปิดตลาดของไต้หวัน
ร้อยละ ๒๖ ของเด็กชายและร้อยละ ๑๕ ของเด็ก
หญิงในนครไทเปเท่านั้นที่สูบบุหรี่ แต่ในปี
๑๙๙๐ (๒๕๓๓) หรือ ๔ ปี หลังการเปิดตลาดให้

บริษัทบุหรี่ของสหรัฐฯ เด็กชายถึงร้อยละ ๔๘
และเด็กหญิงร้อยละ ๒๐ ในนครดังกล่าวสูบบุหรี่
องค์การอนามัยโลกรายงานว่าในทศวรรษ ๑๙๙๐
(๒๕๓๓) การโฆษณาบุหรี่เพิ่มสูงขึ้นถึง ๔๐๐
เปอร์เซ็นต์และในมาเลเซียบริษัทใช้เงินโฆษณา
ถึงร้อยละ ๒๐-๒๕ ของเงินโฆษณาทั้งหมดใน
ประเทศ ในศรีลังกา บริษัทบุหรี่ให้หญิงสาว
แต่งกายสวยงามนั่งรถแจกบุหรี่ไปทั่วเมืองต่าง ๆ
ในประเทศจีน บริษัทบุหรี่ย้ามชาติมุ่งเป้าไปที่
หนุ่มสาวชาวจีนจำนวน ๓๐๐ ล้านคน บริษัทข้าม
ชาติแห่งหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่ขึ้นหลายครั้ง และ
ฉายวิดีโอแสดงภาพหนุ่มสาวกำลังสนุกสนาน
รื่นรมย์ โดยมีป้ายตราบูหรี่ของบริษัทอยู่รอบ ๆ
รวมทั้งมีการโฆษณา โดยใช้คำกระตุ้น เช่น “แสง
สว่างแห่งความเท่าเทียม” หรือ “คนยุคใหม่” หรือ
“อิสระและเสรี” เป็นต้น

ศาสตราจารย์ น.พ.ประกิต วาทีสาอภิก
เลขามูลนิธิรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ และคณะ
แพทยศาสตร์ ร.พ.รามธิบดี เปิดเผยด้วยว่าบริษัท
บุหรี่ยายาผสมสารต่าง ๆ เข้าไปในบุหรี่ เพื่อให้
ติดง่ายและบางราย เช่น บริติชอเมริกันทอแบคโค
ของสหรัฐฯ มีแผนจะผสมซ็อกโกแลตเข้าไปเพื่อดึง
ดูดวัยรุ่นด้วย (มติชน ๕/๖/๔๓) นี่คือนครที่พรั้ง
สวดเรื่องจริยธรรมให้ชาวโลกฟังอยู่ตลอดเวลา???

● คนอเมริกันใช้จ่ายเงินสำหรับสื่อลามกปีละ
๑๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์และอุตสาหกรรมนี้กำลัง
ขยายตัวตลอดเวลา ภาพยนตร์ลามกถูกผลิตออก
สู่ตลาดกว่าสี่พันดะห์ละ ๒๐๐ เรื่อง และมีเว็บไซต์
ลามกอีก ๓๐๐,๐๐๐ เว็บไซต์ในสหรัฐฯ แหล่งเว็บไซต์
ลามกหกอันดับแรกในโลก มีดังนี้ :-

๑. ร้อยละ ๕๐.๐ อยู่ในสหรัฐฯ
๒. ร้อยละ ๑๕.๐ อยู่ในรัสเซีย
๓. ร้อยละ ๑๒.๐ อยู่ในญี่ปุ่น
๔. ร้อยละ ๙.๐ อยู่ในสเปน
๕. ร้อยละ ๓.๖ อยู่ในประเทศไทย
(เรื่องไม่ตีไทยติดอันดับด้วยเสมอ)
๖. ร้อยละ ๒.๐ อยู่ในอังกฤษ

ตลอดเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา เว็บไซต์ลามกใน สหรัฐฯสามารถเข้าถึงได้ง่าย การแสดงยั่วยุ กามารมณ์อย่างโจ่งแจ้ง และการแสดงร่วมเพศ ทั้งปกติและพิสดาร เป็นสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมาย แต่ ถ้าเอาเด็กไปเกี่ยวข้องถือว่าผิดกฎหมาย แต่ก็ยัง ทำกันอยู่เป็นปกติและมีสมาชิกเพิ่มขึ้นกว่าเดิมด้วย อินเทอร์เน็ตกลายเป็นช่องทางของภาพถ่ายการ ล่วงละเมิดทางเพศด้วย โดยมีเว็บภาพอนาจาร เด็กกว่า ๑๔๐,๐๐๐ ภาพในเวลาเพียง ๖ เดือน จากภาพถ่ายที่ตรวจพบในระหว่างปี ๒๕๔๓-๒๕๔๔ พบภาพถ่ายเด็กอายุ ๖-๑๒ ขวบ จำนวนร้อยละ ๔๕ อายุ ๓-๕ ขวบ ร้อยละ ๑๙ ภาพดังกล่าวเป็น ภาพเด็กพร้อมคำกระตุนเช่น “ร้อนแรง” หรือ “เอร็ดอรร้อย” นอกจากนี้ ยังมีภาพเด็กตั้งแต่ ทารกขึ้นไปกำลังถูกทารุณกรรม ที่น่าสังเกตคือ อายุของเด็กที่ตกเป็นเหยื่อมีแนวโน้มที่ลดลง อย่างต่อเนื่อง สำหรับการนำเที่ยวโสเภณีบนเว็บ มีตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ เป็นการให้บริการที่นอกเหนือ จากตามถนนร่นแคม ทางไปรษณีย์และทาง โทรศัพท์ (มติชนรายวัน ๒๒/๘/๔๙)

● คนไทยทั่วไปรู้จักสหรัฐฯในฐานะเศรษฐกิจ อันดับหนึ่งของโลก และมีรายจ่ายด้านการทหาร ถึงร้อยละ ๑๙ ของงบประมาณ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วสหรัฐฯเป็นประเทศที่เป็นหนี้มากที่สุดในโลก และยังขาดดุลการค้าอีกกว่า ๘๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๙ เฉพาะที่ขาดดุลการค้ากับ ประเทศจีนก็เป็นเงินกว่า ๒๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ในปี ๒๕๔๙ ยิ่งกว่านั้น เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) สหรัฐฯยังค้างชำระค่าสมาชิก ขององค์การสหประชาชาติเป็นเงิน ๑.๓ พันล้าน ดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินถึงร้อยละ ๕๐ ของเงินค้าง ชำระค่าสมาชิกที่องค์การมีทั้งหมด สหรัฐฯค้าง ชำระทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าฐานะทางเงินขององค์กรฯ กำลังอยู่ในฐานะง่อนแง่น และสหรัฐฯเองได้เป็นผู้ริเริ่มผลักดันให้มีการตั้งองค์กรนี้เองหลัง สงครามโลกครั้งที่ ๒ เพื่อให้ทำหน้าที่รักษาสันติภาพของโลก หลังจากมีสงครามโลกแล้วถึง ๒ ครั้ง

สหรัฐฯเปลี่ยนท่าทีกับองค์กรนี้ตั้งแต่สมัย ประธานาธิบดีโรนัล เรแกน ผู้ริเริ่มผลักดันระบบ ทุนนิยมเสรีอย่างจริงจังในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ทั้งนี้เพราะสหรัฐฯต้องการมีสิทธิมีเสียงตาม ลัดส่วนของเงินที่สหรัฐฯชำระเป็นค่าสมาชิก เหมือนกรณีธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟและองค์การ การค้าโลก เพื่อจะได้มีอิทธิพลชี้้นำได้ตามชอบใจ เมื่อไม่ได้ก็เลยไม่จ่ายค่าสมาชิก

● ในแต่ละชั่วโมงชาวอเมริกันทั้งชายที่เป็น ขวดพลาสติกถึง ๒.๕ ล้านขวด หรือปีละ ๒๑,๙๐๐ ล้านขวด ซึ่งจำนวนดังกล่าวเมื่อนำมาต่อกันจะ เป็นระยะทางจากโลกไปถึงดวงจันทร์ได้ในทุก ๆ ๓ ลับดาห์ คนอเมริกันทั้งชายจำนวนมากและ ๑ ใน ๓ ของชายเป็นบรรจุกัญท์ ทุก ๆ ปีสหรัฐฯผลิต พลาสติกสำหรับห่ออาหารมีขนาดกว้างเท่ากับ มลรัฐเท็กซัส (กว่า ๔ แสนตร.กม.) ในแต่ละ คริสต์มาสชาวอเมริกันผลิตขยะเพิ่มขึ้นอีก ๕ ล้านตัน โดย ๔ ล้านตันเป็นบรรจุกัญท์และถุง ส่วน จำนวนกระดาษที่ผลิตในแต่ละปี เป็นจำนวน เพียงพอที่จะสร้างกำแพงสูง ๑๓ ฟุตจาก ลอสแอนเจลิสข้ามฝั่งมหาสมุทรไปถึงนิวยอร์ก และในทุก ๆ ๓ เดือนคนอเมริกันโยนกระป๋อง อะลูมิเนียมทิ้งมากพอที่สร้างฝูงบินพาณิชย์ได้ เท่ากับที่มีอยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้ ตั้งแต่ปี ๒๐๐๕ (๒๕๔๘) เป็นต้นมา สหรัฐฯทิ้งคอมพิวเตอร์ และโทรศัพท์มือถือที่ใช้แล้วอีกปีละ ๒๕๐ ล้าน และ ๑๓๐ ล้านเครื่องตามลำดับ อย่างไรก็ตาม แม้จะ สร้างขยะมากแต่สหรัฐฯกลับรีไซเคิลน้อยมาก เมื่อเทียบกับประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ ดังนี้ :-

สหรัฐฯรีไซเคิลร้อยละ ๑๐ ของขยะทั้งหมด
อังกฤษรีไซเคิลร้อยละ ๑๑ ของขยะทั้งหมด
ออสเตรเลียและเยอรมันรีไซเคิลร้อยละ ๔๕ ของขยะทั้งหมด

สวีเดนรีไซเคิลร้อยละ ๕๖ ของขยะทั้งหมด
ส่วนประเทศในประชาคมยุโรปจะรีไซเคิลร้อยละ ๓๐ ตั้งแต่ปี ๒๐๑๐ (๒๕๕๓) เป็นต้นไป

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว...ว้

● นายชิง วินเทอร์

๑. กล่าวหาองค์การอิสระลำเอียง ยิ่งลักษณ์ทำชนปช.ขัดลำเอียง ๒ มาตรฐาน (ไทยโพสต์ ๒๙ มี.ค.๕๗)

๒. ประกวดมีอบ อั้ง “ผอ.ศอ.รล.” อ้าแขนชวนเลื้อยแดงชุมนุม ๕ เม.ย. ร้องหาแฟนคลับ “คนรักเกลิม” (ไทยโพสต์ ๑ เม.ย.๕๗)

๓. กองกำลังติดอาวุธ ก) ยิงถล่มบ้าน นอก.พจน ‘สามชุก’ ๓ เจ้าตัวขี้มขื่นเวที คปท. (มติชน ๕ เม.ย.๕๗)

ข) เป่านกหวีดไล่ “ปู” ทำพิษ ประกบยิงสลาทอมใจถึงหวัดดับ (เดลินิวส์ ๕ เม.ย.๕๗)

ค) รั้วยิงถล่มบ้านแม่ “ทยา” นับร้อยนัดเชื้อเหตุมาจากลูกสาวเป่านกหวีดไล่คุณหญิงพจมาน (มติชน ๒ มี.ค.๒๕๕๗)

๔. เตือนแล้ว ‘วิชา’ ชี้เหตุไทยตกต่ำเพราะการบริหารราชการแผ่นดิน กระทำโดยคนที่อยู่ในระบบอุปถัมภ์ ย้ำเคยเตือนรัฐบาลเรื่องรับจำนำข้าวแล้ว หากไม่หยุดมีปัญหาแน่ ปูตปี ’๕๕ ข้าวหายจากโกดัง ๒ ล้านตัน ช้างจรทุจริตคล้ายแชร์แม่หม้อย (ไทยโพสต์ ๖ เม.ย.๕๗)

๕. ความกล้าหาญ คลั่งเขี้ยทิ้งรถไฟความเร็วสูงวงเงิน ๘ แสนล้านบาท หลังยังไม่เห็นความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ (ไทยโพสต์ ๑ เม.ย.๕๗)

๖. น้ำลดตอผุด ก) ศาลรัฐธรรมนูญมีมติเอกฉันท์ ๙ ต่อ ๐ รับคำร้องวินิจฉัย “ปู” ปมย้ายถวิล ยื่นแจงข้อหาใน ๑๕ วัน (มติชน ๓ เม.ย.๕๗)

ข) มติ ๙:๐ ตลท.วินิจฉัย กม.กู้ ๒ ล้านล้านขัดรัฐธรรมนูญ (มติชน ๑๓ มี.ค.๕๗)

๗. ป้องกันตัวเอง ประธานศาลปกครองสูงสุด ร้องขอตั้งตำรวจศาลดูแลความปลอดภัยตัวเอง หลังพึ่งพาหน่วยงานอื่นไม่ได้ (ไทยโพสต์ ๑๑ มี.ค.๕๗)

๘. ใครคุมใคร ? ทักษิณให้สัมภาษณ์ “คนจริงใจกับผมมีน้อย วางยาผมเพราะตัวเองอยากจะอยู่นาน ๆ...เมื่อผมส่งคนเป็นการเมืองไป นายทักก็ไม่เอา...” (ไทยโพสต์ ๑๒ มี.ค.๕๗)

๙. ตะแบงจนเสียนงาน ศาลรัฐธรรมนูญ มติ ๖:๓ ๒ ก.พ. เลือกตั้งโมฆะ (มติชน ๒๒ มี.ค.๕๗)

● ใช้สันติวิธี
สู้ไม่หนีหน้าไหน
ปฏิบัติตนได้
ไม่ว่าใครก็ชนะ.

ปฏิบัติสันติวิธี

สมัยหนึ่ง ก่อนที่**ภิกษุ**ปุณณะจะไป
เข้าพรรษาที่ชนบทชื่อ **สุนาปรันตะ** ได้เข้าไป
เฝ้า**พระผู้มีพระภาคเจ้า**ถึงที่ประทับ
กราบทูลว่า

“ข้าแต่**พระองค์ผู้เจริญ** ขอประทาน
พระวโรกาส ขอ**พระผู้มีพระภาคเจ้า**โปรด
แสดงธรรมแก่**ข้าพระองค์**โดยย่อ ที่ทำให้
ข้าพระองค์แม้อยู่ผู้เดียว หลีกออกจากหมู่ ก็
ไม่ประมาท มีความเพียร มีใจเด็ดเดี่ยวเถิด”

พระผู้พระภาคเจ้าทรงแสดงข้อปฏิบัติ
โดยย่อให้ แล้วตรัสถาม

“ดูก่อน**ปุณณะ** เรากล่าวสอนด้วย
โอวาทอันย่อแก่เธอแล้ว เธอจะไปยัง
ชนบทใด”

“ชนบทชื่อ **สุนาปรันตะ** มีอยู่ **ข้าพระองค์**
จะอยู่ในชนบทนั้น **พระเจ้าข้า**”

“**ปุณณะ** ก็**พวกมนุษย์ชาวสุนาปรันตะ**-
ชนบทนั้น **ช่างดูร้ายนัก** ทหาบคายจัด
ถ้าพวกเขาตาว่า **กล่าวโทษเธอ** เธอจะคิด
อย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **พวกเขาตาว่า**
กล่าวโทษเรา **ยังดีนักหนาแล้วที่ไม่ได้ทุบตี**
เราด้วยมือ”

“ก็ถ้าพวกเขาทุบตีเธอด้วยมือเล่า เธอจะ
คิดอย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **พวกเขาทุบตีเรา**
ด้วยมือ **ยังดีนักหนาแล้วที่ไม่ขว้างปาเรา**
ด้วยก้อนดิน”

“ก็ถ้าพวกเขาใช้ก้อนดินขว้างปาเธอเล่า
เธอจะคิดอย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **พวกเขาขว้างปา**
เราด้วยก้อนดิน **ยังดีนักหนาแล้วที่ไม่**
ทำร้ายเราด้วยท่อนไม้”

“ก็ถ้าพวกเขาทำร้ายเธอด้วยท่อนไม้เล่า
เธอจะคิดอย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **พวกเขาทำร้าย**
เราด้วยท่อนไม้ **ยังดีนักหนาแล้วที่ไม่ใช้**

อาวุธฟันแทงเรา”

“ก็ถ้าพวกเขาฟันแทงเธอด้วยอาวุธเล่า
เธอจะคิดอย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **พวกเขาฟันแทง**
เราด้วยอาวุธ **ยังดีนักหนาแล้วที่ไม่ใช้**
อาวุธอันคมกริบฟันแทงเรา”

“ก็ถ้าพวกเขาฟันแทงเธอด้วยอาวุธ
อันคมกริบเล่า เธอจะคิดอย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **พวกเขาฟันแทง**
เราด้วยอาวุธอันคมกริบ **ยังดีนักหนา**
แล้วที่ไม่ฆ่าเราให้ตาย”

“ก็ถ้าพวกเขาเจตนาฆ่าเธอให้ตายเล่า
เธอจะคิดอย่างไร”

“**ข้าพระองค์**จะคิดว่า **ภิกษุ**บางรูปของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า ที่ถืออดระอาเกลียดชัง
ร่างกายและชีวิตนั้นมีอยู่ จึงแสวงหาอาวุธ
ฆ่าตัวตาย แต่เราไม่ต้องแสวงหาเลย
ก็ได้ตายแล้ว”

“ดีละ ! **ปุณณะ** เธอมี**ทมะ** (การฝึก
ข่มใจในกิเลสตน) และ**อุปสมะ** (ความสงบใจ
จากกิเลส) เช่นนี้ จะอยู่ใน**สุนาปรันตะ**ชนบท
ได้แน่”

หลังจากนั้น **ภิกษุ**ปุณณะก็เดินทางไป
จนกระทั่งถึง**สุนาปรันตะ**ชนบท อยู่จำพรรษา
ในที่นั้น

ในระหว่างพรรษา **ภิกษุ**ปุณณะสามารถ
ทำให้**ชาวสุนาปรันตะ**ชนบท แสดงตนเป็น
อุบาสก (ผู้ยึดถือพระพุทธรูปพระธรรม
พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง) ๕๐๐ คน และทำตนให้รู้
แจ้งใน**วิชา ๓** (คือ ๑. ปุพเพนิวาสานุสติ-
ญาณ=รู้ระลึกชาติของกิเลสได้ ๒. จตุปปาต-
ญาณ=รู้การเกิดและดับของกิเลสได้
๓. อาสวกขยญาณ=รู้ความสิ้นไปของกิเลสได้)
บรรลุนิพพานเป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง**แล้ว

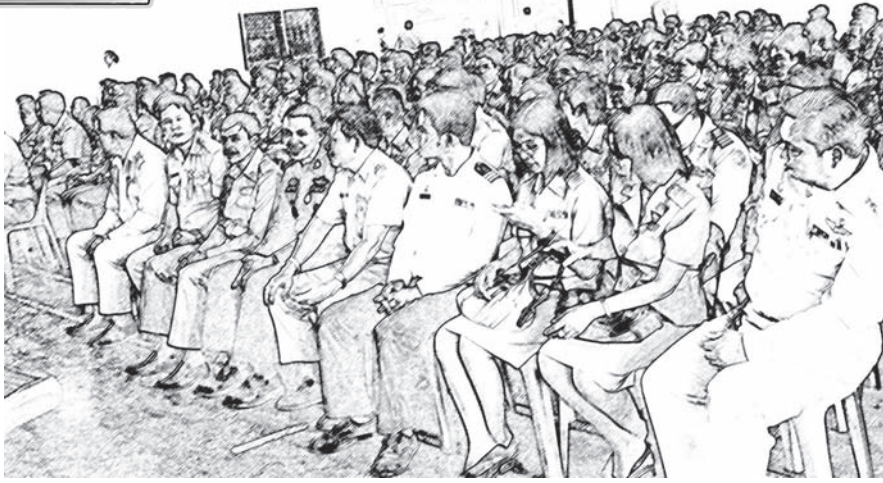
๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๘ “ปุณณสูตร” ข้อ ๑๑๒)

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

ภาคราชการกลับกลายเป็นผู้รับใช้
และเดินตามเกม
ที่นักการเมืองกำหนด...

คอร์รัปชันซากเนาที่เรื้อรัง

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๕

๔.ข้าราชการ....ทาสรับใช้นักการเมือง

การคอร์รัปชันหากไม่กล่าวถึงภาคราชการ เหมือนกินขนมจีนไม่ผสมน้ำยาน้ำพริกอย่างไรอย่างนั้น เพราะภาคราชการคือตัวแม่บทของการพัฒนาระบบการบริหารงานภาครัฐนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์ก่อนเสียกรุงศรีอยุธยา ก็เคยกล่าวถึงความแตกแยกของข้าราชการระดับผู้ใหญ่ในบ้านเมือง มีการกล่าวถึงการฉ้อฉล การโกงภาษีอากรบ่อนเบี้ย การเป็นไส้ศึกให้แก่พม่า ลามไปถึงการขายบ้านขายเมืองให้ต่างชาติ

ปัจจุบัน ต่างจากอดีต เพราะความแตกแยกภายในชาติ กลับไปอยู่ที่พรรคการเมืองและนักการเมือง ที่ขึ้นมาใช้อำนาจด้วยการปกครองในระบบประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้มีการเลือกตั้ง การอ้างภาคประชาชนให้ความไว้วางใจ พรรคการเมืองและนักการเมืองขึ้นมาใช้อำนาจแทนประชาชน แท้จริงคือการแสวงหาอำนาจผลประโยชน์ในกลุ่มพวกตนเองเป็นที่ตั้ง จึงเป็นที่มาของทฤษฎีที่ว่า การเมืองคือเรื่องผล

ประโยชน์และอำนาจ

ปัจจุบัน ภาคราชการกลับกลายเป็นผู้รับใช้และเดินตามเกมที่นักการเมืองกำหนด ไม่ว่าจะเป็นการเมืองในระดับท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปพิเศษเมืองพัทยา

ขณะเดียวกัน ในรูปการปกครองส่วนภูมิภาค ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอและหัวหน้าส่วนราชการ ก็รับใช้นักการเมืองในรูปคณะรัฐมนตรี นับแต่นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงแต่ละกระทรวงที่ปัจจุบันคิดโครงการระดับอภิมหาโปรเจค เพื่อซ่อนเร้นผลประโยชน์ตบตาประชาชนให้เนียนสนิทเท่าที่จะทำได้

แต่ถึงอย่างไร ภาคราชการก็ทำได้หลีกพ้นวังวนจากอาณาจักรแห่งความฉ้อฉลไปได้

การเมืองพัฒนาไป ข้าราชการก็พัฒนาตามระบบที่นักการเมืองชี้แนะ แม้จะสลับซับซ้อนเพียงใด ก็หนีไม่พ้นที่จะต้องให้ข้าราชการเข้าไปมีส่วนร่วมรับผิดชอบอย่างใกล้ชิด เพราะตามหลักการบริหาร

ราชการแผ่นดิน ข้าราชการคือผู้ดำเนินการ นักการเมืองเพียงแต่กำกับดูแลและกำหนดนโยบายเท่านั้น

วังวนแห่งความละโมภโลกมาก การอยากจะครองโลกครองแผ่นดิน ที่พัฒนาตามระบบทุนนิยม เป็นตัวจุดให้ประเทศชาติบ้านเมืองเข้าสู่วังวนแห่งความเลวร้าย โดยอ้างประเทศต้องเดินตามกระแสโลก จะหยุดหรือยับยั้งไม่ได้ ในบั้นปลายก็คือการสลายความเป็นชาติ และให้กลุ่มทุนเพียงหยิบมือเดียว ครอบครองทรัพยากรสิ่งแวดล้อมโลกให้ตกอยู่ในอ้อมมือ

สิ่งที่เป็นความฝันใฝ่ของภาคราชการก็คือ ลากยศ ตำแหน่ง และการได้รับความไว้วางใจจากพรรคการเมือง ให้มีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานชนิดก้าวกระโดดแซงหน้าเพื่อนฝูงเจ้านายได้เป็นแซง เลือยซาเก้อ้อเจ้านายได้เป็นเลือย ขอให้เข้าอยู่จุดสูงสุดในภาคราชการได้เท่านั้นเป็นพอ

แท้จริงก็คือความไม่รู้จักพอของภาคราชการนั่นเอง

นี่คือจุดเสื่อมของภาคราชการ ที่ถูกกระชากลากถูเป็นลูกไล่่นักการเมือง พรรคการเมืองที่พยายามเป็นเจ้าของประเทศให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ นักการเมืองเข้ามาล้วงลูกข้าราชการประจำในทุกรูปแบบ เพื่อให้ข้าราชการเป็นทาสรับใช้ตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

จึงไม่แปลกที่มีข้าราชการระดับผู้ใหญ่เดินทางไปรายงานตัวกับผู้มีอำนาจนอกแผ่นดินถึงต่างประเทศ เพื่อหวังความก้าวหน้าในหน้าที่ราชการ โดยไม่คำนึงถึงความสงบสุขของชาติบ้านเมือง หรือสามสถาบันหลักของประเทศเพียงขอให้ตนเองได้เป็นใหญ่ในหน่วยงานเท่านั้น

นี่คือความน่าสมเพชของข้าราชการไทย เกียรติยศความน่าเชื่อถือของข้าราชการไทยในอดีต เทือดหายไปเกือบจะสิ้นเชิง

ข้าราชการบางคน ฉกฉวยโอกาสคอร์รัปชันอย่างสุดโต่ง โดยอาศัยความไม่รู้ของนักการเมืองในช่วงเปลี่ยนผ่านอำนาจ คอร์รัปชันทั้งแผ่นดิน

โดยอาศัยอำนาจส่วนตนที่มีอำนาจสั่งการ ชนิดเงินเป็นพอน ๆ ไหลออกมาจากตู้เสื้อผ้า นับเป็นเรื่องน่าสมเพชและน่ารังเกียจ

มันคือความตกต่ำความอับยศของข้าราชการ นับตั้งแต่นักการเมืองเข้ามาก้าวภายในกระทรวงทบวงกรม สามารถกดปุ่มบรรจุแต่งตั้ง ดึงพรรคพวก เพื่อนพ้องน้องพี่ รวมถึงบริวาร เข้ามามีอำนาจในกระทรวงทบวงกรม ซึ่งนับวันข้าราชการจะตกอยู่ในวังวนแห่งความขมขื่น ยิ่งได้ผู้บังคับบัญชาที่เซลิียร์ฝ่ายการเมืองชนิดสุด ๆ บรรยาภาคในที่ทำงานจะเกิดการแตกแยก แยกเป็นฝักเป็นฝ่าย คนทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตกลับไม่ได้ดี แต่คนที่วิ่งไปคารวะนักการเมืองกลับได้ดีเป็นทิวแถว ข้าราชการที่ยึดการทำงานเพื่อชาติบ้านเมือง เพื่อสถาบันหลักของชาติอย่าไปหวังความเจริญก้าวหน้า ณ เวลานั้น

ขณะเดียวกัน รัฐบาลก็ใช้นโยบายหน้าไหว้หลังหลอก ด้วยการลดจำนวนข้าราชการลง เพิ่มจำนวนลูกจ้างเข้ามาทดแทนให้มากขึ้น เพื่อลดการใช้จ่าย ผลักงบประมาณในส่วนที่เหลือมากองไว้บนหน้าตัก แล้วคิดโครงการล้างผลาญเงินเพื่อผลประโยชน์ตนเองและพวกพ้องต่อไป

ส่วนข้าราชการระดับบริหาร ก็หลอกล่อด้วยยศตำแหน่งที่ฝันใฝ่ แล้วทิ้งเวลาให้ข้าราชการได้วิ่งเต้น เพื่อนำลากลักการะและการเข้าไปคารวะนักการเมือง กรุณาช่วยวิ่งเต้นให้ตนเองได้ตำแหน่งที่ประสงค์ การบรรจุแต่งตั้งข้าราชการเพื่อให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นจึงเข้าสู่สุดช้า เนิ่นนานไปถึงกลางปีก็ยังมี หลังสิ้นปีงบประมาณ เพื่อรอคอยจังหวะและผลประโยชน์จนพอใจ

นี่คือแอกที่ข้าราชการต้องปลดให้พ้น และยึดมั่นการทำงานเพื่อแผ่นดินให้ได้

หยุดแสวงหาผลประโยชน์ หยุดดิ้นรนไขว่คว้าในทางมิชอบ พอใจในตำแหน่งงานที่ทำอยู่ เคารพนักการเมืองแต่พอดี ไม่ต้องแสวงเข้าไปหา

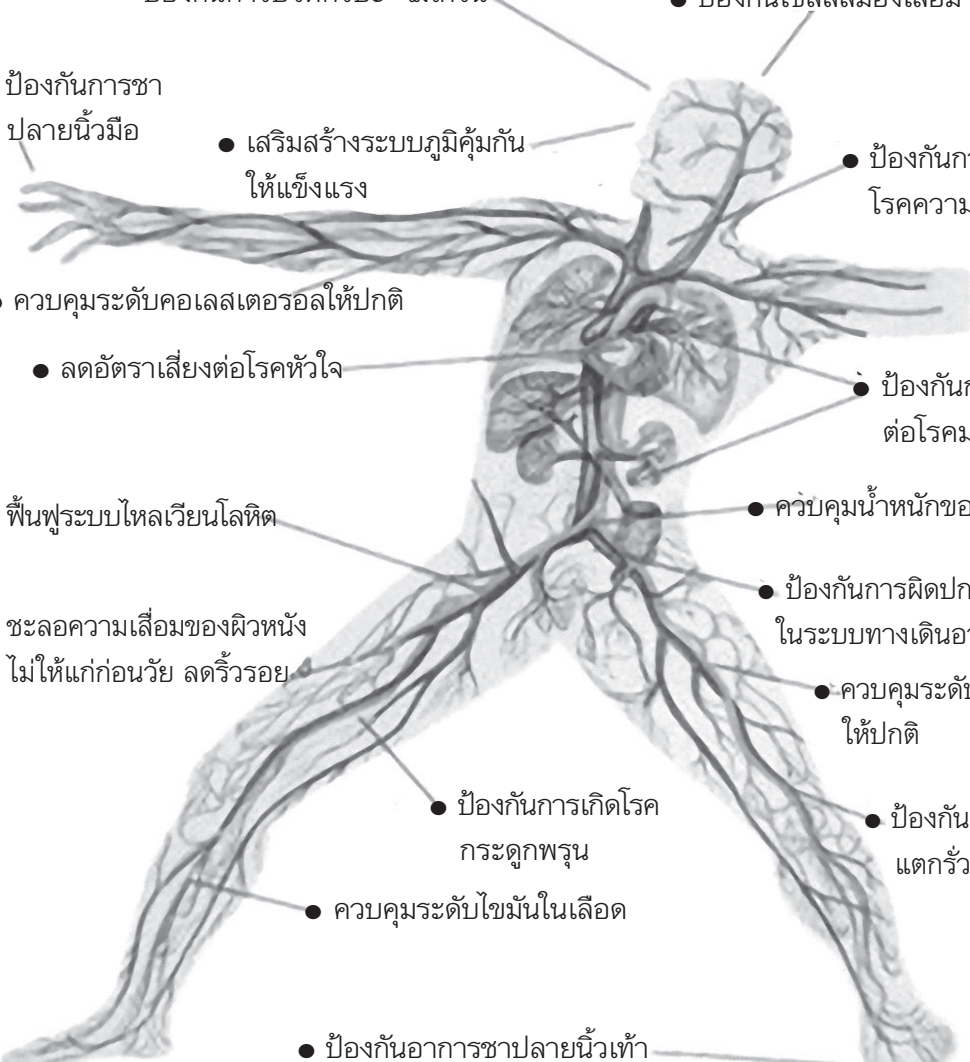
ถ้าทำได้ แผ่นดินไทย คุณธรรม ความถูกต้องจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน. **☞**

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนจบ)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ

(Detoxification program)

-
- บำรุงและเพิ่มประสิทธิภาพความจำ ป้องกันการปวดศีรษะ ไมเกรน
 - ป้องกันเซลล์ประสาทจากการโดนทำลาย
 - ป้องกันเซลล์สมองเสื่อม
 - ป้องกันการซา ปลายนิ้วมือ
 - เสริมสร้างระบบภูมิคุ้มกัน ให้แข็งแรง
 - ป้องกันการเสี่ยงต่อ โรคความดันโลหิตสูง
 - ควบคุมระดับคอเลสเตอรอลให้ปกติ
 - ลดอัตราเสี่ยงต่อโรคหัวใจ
 - ป้องกันการเสี่ยง ต่อโรคมะเร็ง
 - ฟันฟูระบบไหลเวียนโลหิต
 - ควบคุมน้ำหนักของร่างกายให้ปกติ
 - ชะลอความเสื่อมของผิวหนัง ไม่ให้แก่ก่อนวัย ลดริ้วรอย
 - ป้องกันการผิดปกติ ในระบบทางเดินอาหาร
 - ควบคุมระดับน้ำตาลในเลือด ให้ปกติ
 - ป้องกันการเกิดโรค กระดูกพรุน
 - ป้องกันเส้นเลือดอุดตัน แตรั่ว
 - ควบคุมระดับไขมันในเลือด
 - ป้องกันอาการซาปลายนิ้วเท้า

การใช้หน้าหมักรวมกระตุ้นการสร้างสเต็มเซลล์

การใช้หน้าหมักรวม เพื่อการย่อยสลาย และสร้างความสมบูรณ์ให้กับเซลล์ ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เซลล์ เพื่อการกระตุ้นให้กระบวนการสร้างสเต็มเซลล์ (แทนเซลล์ หมายถึง Nucleus) ในการเกิดสาร Interferon ด้วยวิธีธรรมชาติ

ส่วนประกอบของเซลล์	หน้าที่
ผนังเซลล์	ป้องกันอันตราย สร้างความแข็งแรง และทำให้เซลล์คงรูปอยู่ได้
เยื่อหุ้มเซลล์	ควบคุมการผ่านเข้าออกของสาร
นิวเคลียส	ควบคุมการทำงานของเซลล์
ไซโทพลาสซึม	สังเคราะห์สารและสะสมสารต่างๆ
ออแกเนลล์ เช่น ทรินโอล	ใช้ในการแบ่งเซลล์ในสัตว์
กอลจิบอดี	สร้างและสะสมฮอร์โมน เอนไซม์ และสารอื่นๆ
ไลโซโซม	สะสมเอนไซม์สำหรับย่อยสลายสิ่งแปลกปลอมที่เข้ามาในเซลล์
ไมโทคอนเดรีย	ทำหน้าที่ผลิตพลังงานในกระบวนการหายใจระดับเซลล์
คลอโรพลาสต์	สร้างสารอาหารโดยกระบวนการสังเคราะห์ด้วยแสง
ไรโบโซม	สังเคราะห์โปรตีน
แวคิวโอล	เก็บของเสียที่เกิดจากการทำงานของเซลล์และรักษาสมดุลของน้ำในเซลล์

เหตุผล : เนื่องจาก ‘ร่างกาย’ มีองค์ประกอบของเซลล์จำนวน ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เซลล์ ในอวัยวะต่าง ๆ รวมถึง เซลล์กล้ามเนื้อ, เม็ดเลือด, สมอง, ไชกระดูก, ต่อมไร้ท่อ, เส้นเอ็น, กระดูก, น้ำเหลือง ตลอดจนสารที่อยู่ในรูปของของเหลวที่เป็นตัวนำพา และกระตุ้นให้เกิดการดำรงความเป็นชีวิต โดยให้ความทนทานต่อการถูกทำลายของเชื้อโรค แรงกระแทก, การฉีกขาด, การผ่าตัด มันเป็นส่วนสำคัญที่ต้องทำความเข้าใจกับเซลล์ทั้งหมด ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เซลล์นี้ ต้องมีองค์ประกอบอะไรบ้างในการดูแล และ ‘เซลล์’ ทำหน้าที่อะไร โดยภาพรวม ดังนี้

- เซลล์
- สร้างพลังงาน
- กระตุ้นให้เกิดภูมิคุ้มกัน
- ดำรงความเป็นชีวิต การทำงานประสานเชื่อมโยงของทุกส่วนในร่างกายให้แข็งแรงทนทานต่อการรบกวนในทุกรูปแบบ - เช่น

- ๑) ร่างกายอยู่ในที่ที่มีมลพิษ
- ๒) ร่างกายได้อาหารที่เป็นพิษ
- ๓) ร่างกายมีอารมณ์ที่เป็นพิษ
- ๔) ร่างกายขาดน้ำจนมีความร้อนสูง
- ๕) ร่างกายขาดการพักผ่อนจนฮอร์โมนแปรปรวน และเกิดพิษในระดับเซลล์เม็ดเลือด, กระดูก, ไชกระดูก
- ๖) ร่างกายขาดสารอาหารจนไม่สามารถขับพิษ
- ๗) ร่างกายได้สัดส่วนสารอาหารพิษ จนเกิดการสะสมพิษ
- ๘) ร่างกายขาดการนำคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากร่างกาย และนำออกซิเจนเข้าร่างกายไม่ได้สัดส่วนพอดีจนเกิดพิษ

ทั้งหมดทำให้ ‘เซลล์ในร่างกาย’ ถูกรบกวน และค่อย ๆ อ่อนแอลงเรื่อย ๆ จนเกิดอาการต่าง ๆ คือ *วิงเวียน, คลื่นไส้, อาเจียน, นอนไม่หลับ, อ้วน, อารมณ์เสีย และลึบง่าย, ปวดเมื่อย* จนกระทั่งเกิดอาการกระทบถึง ‘ระบบอวัยวะ’ คือ *ความดันโลหิตสูง (ไตเสื่อม) ไชมันและคอเลสเตอรอลสูง (ตับเสื่อม) เบาหวาน (ตับอ่อนเสื่อม)*

ฉะนั้นกระบวนการพัฒนาเซลล์ ซึ่งทางการแพทย์ตะวันตกจะใช้คำว่า กระบวนการสร้าง ‘สเต็มเซลล์’ แปลว่า *การสร้างแกนเซลล์ คือ การทำให้นิวเคลียสแข็งแรง*

เนื่องจากนิวเคลียส คือ *ตัวกระตุ้นให้เกิดสารอินเตอร์เฟอรอล* ซึ่งจะไม่ผลข้างเคียง ในการสร้างด้วยกระบวนการทางธรรมชาติ

สารอินเตอร์เฟอรอล (Interferon = IFN) คือ สารที่มีประสิทธิภาพในการต่อสู้กับไวรัส และอนุมูลอิสระ ที่ก่อให้เกิดเซลล์มะเร็ง ในขณะที่ร่างกายได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องจนทุกเซลล์ในร่างกายสมบูรณ์ *สารอินเตอเฟอรอน (Interferon) ที่มีอยู่ในระดับต่อสู้กับเชื้อไวรัสได้อย่างดี* และร่างกายจะไม่มีโอกาสเป็นมะเร็ง

ในขณะที่ในร่างกายมีอวัยวะที่สำคัญคือ *ม้าม (Spleen) ซึ่งเป็นผู้สร้างสาร Tuftsia* ซึ่งเรียกว่า *leukokinin* ทำให้ร่างกายสามารถต่อสู้กับเชื้อโรคต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กระบวนการสร้าง แกนเซลล์ หรือ สเต็มเซลล์ ร่างกายมีระบบดำเนินการอยู่แล้ว จึงขอเชิญชวนทุกท่านให้โอกาสร่างกายของท่านได้สร้างแกนเซลล์หรือสเต็มเซลล์ *Stem cell* โดยไม่ต้องฉีดสารสังเคราะห์อินเตอเฟอรอน ซึ่งใช้กระบวนการฉีดเข้าสู่ร่างกาย เช่นเดียวกับกับการฉีดอินซูลิน หรือ ยาเบาหวาน

เนื่องจากอินเตอเฟอรอน *สังเคราะห์* ถ้าใช้นานเกินไป ร่างกายจะเกิดกระบวนการเรียนรู้ การทดแทนจะทำให้เซลล์ปกติของร่างกาย เกิดการหยุดสร้างอินเตอเฟอรอลของตนเอง จนเกิดการติดเชื้อเฉียบพลันในกลุ่มผู้ป่วยที่ใช้ อินเตอเฟอรอลสังเคราะห์ จะเป็นโรครุมิแพ้ผิวหนัง น้ำท่วมปอดง่าย ท้องอืดง่ายๆ เป็นหวัดประจำ

ทำความเข้าใจก่อนใช้ผลิตภัณฑ์น้ำพลังเอนไซม์บำบัด

ผลิตภัณฑ์น้ำพลังเอนไซม์บำบัดนี้ไม่ใช่ยารักษาโรค เป็นเพียง ‘น้ำหมักจากผลไม้และสมุนไพรนานาชนิด’ ที่มีคุณสมบัติในการช่วยฟื้นฟูสุขภาพของเซลล์ต่าง ๆ ในร่างกาย ทำให้ร่างกายเราแข็งแรงขึ้น โดยการขับของเสียหรือกำจัดสิ่งแปลกปลอมต่างๆ เช่น เซลล์ที่เสื่อมสภาพ เซลล์ที่เป็นเนื้อร้าย ออกจากร่างกายได้ ทำให้ผู้ป่วยหรือผู้ที่มีปัญหาสุขภาพมีสุขภาพที่ดีขึ้นได้เองตามลำดับ *โดยมีอาจกำหนดระยะเวลาในการฟื้นฟู หรือประมาณการในการดื่มหรือใช้น้ำพลังเอนไซม์บำบัดได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ*

สภาพร่างกายของแต่ละบุคคล

น้ำเอนไซม์รวมสำหรับดื่ม มีมาตรฐานของการผลิต ผ่านการตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ ๔ อย่าง คือ

- มีพลังไอออนประมาณ ๓๐๐ - ๑,๐๐๐ ไมโครซีเมนต์
- มีค่าความเป็นกรดต่าง ๔
- มีชนิดของเอนไซม์อย่างน้อย ๗ ชนิด (Protease, Amylase, Invertase, b-gluconase, Phytase, Cellulase, Xylanase)
- มีกรดอะมิโน วิตามินซี เอ บี เค และอื่น ๆ
- มีผลากชัดเจน ได้รับมาตรฐาน มผช.

ส่วนผู้ที่ดื่มน้ำพลังเอนไซม์บำบัดสูตรไหน ๆ อยู่ก็ตาม หากมีอาการข้างเคียงมีความผิดปกติ เช่น

๑. **ท้องเสีย ถ่ายเหลว** เนื่องจากร่างกายมีการขับของเสียจากลำไส้และระบบทางเดินอาหาร ไม่ควรตกใจ ให้ดื่มน้ำผักปั่น และน้ำเข้าไปเยอะ ๆ เพื่อให้เซลล์ขับของเสียให้หมด

๒. **เวียนศีรษะ มึนหัว อ่อนเพลีย** เนื่องจากร่างกายพักผ่อนน้อยหรือได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ ไม่ต้องกังวลให้ดื่มน้ำข้าวกล้องเพิ่ม และทานอาหารที่ย่อยสลายง่าย ๆ เข้าไป พร้อมทั้งนอนพักผ่อนให้เพียงพอ และดื่มน้ำเยอะ ๆ

๓. **มีผื่นขึ้น คันเนื้อคันตัว รู้สึกยิบ ๆ ท่วมตัว** เนื่องจากมีภาวะที่ร่างกายขับของเสียออก ไม่ต้องตื่นตูมให้ดื่มน้ำเพิ่มขึ้น ตลอดจนดื่มน้ำโหระพาต้มแทนน้ำ

๔. **มีอาการท้องอืด มีลมในกระเพาะ** เนื่องจากมีของเสียตกค้างในกระเพาะและลำไส้อยู่ ให้ดื่มน้ำโหระพาต้มหลังอาหารทุกมื้อ หลังอาหารประมาณ ๓๐ นาที และดื่มน้ำขิงในช่วงบ่าย ☞

แจกฟรี หนังสือ “ยุทธศาสตร์ การขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียงสู่ ๒ ทศวรรษหน้า”

พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นปีที่ครบรอบ ๔๐ ปี
ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งเป็นปีที่
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราช-
ทานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงแก่
พสกนิกรชาวไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗

การขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจ

พอเพียงในช่วงที่ผ่านมาประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งจึงนำมาสู่การจัดทำ “ยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนปรัชญา
ของเศรษฐกิจพอเพียงสู่ ๒ ทศวรรษหน้า” ซึ่งจะเป็นทิศทางการขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจ
พอเพียง ในระยะถัดไป ๒ ทศวรรษหน้า หน่วยงาน หรือบุคคลที่สนใจ ส่งจดหมายขอรับฟรี ได้ที่..

สำนักวิชาการ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๒ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๓๒๓๒ โทรสาร ๐๒๑๔๓๙๗๑๖-๗ e-Mail: hs4hnl@gmail.com

เพราะไร้ศีลธรรมนำชีวิต หลงมัวเมาอยู่กับอำนาจลาภยศ
ทำร้ายทำลายสังคม ทั้งโกงกินร้ายแรง
นำสมเพชในความมีตมนอนธการของชีวิต
ที่ต้องได้รับผลวิบากกรรมลงทัณฑ์แน่นอน

stephff art ?@stephffart Nov 28
cartoon of the day : Thaksin 's biggest achievement !!!

อย่าลดคุณค่าความเป็นคน

วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗ ช่วงเช้าอากาศยังไม่ร้อน ผมเดินไปซื้อของเตรียมตัดกบตรท่านสมณะ ห่างจากจุดชุมนุมไม่ถึงร้อยเมตร บนฟุตปาทใกล้จะถึงร้านค้า ผมเห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าเก่า ๆ ตุ่มอมแมม ไม่มีรองเท้า ผมสื่อน้ำตาลปนขาวยาวประปร่า มีเครายาวรุงรัง แกกกำลังนอนหลับหงอนหน้าสู่ท้องฟ้าชนิดไม่ใส่ใจอะไรในโลก ไม่ว่าจะมอเตอร์ไซค์แผดเสียงสนั่น รถแล่นไปมาบนท้องถนน หรือเสียงรองเท้าของคนเดินเฉียดหัวไปมาก็ตาม

ผมอยู่บ้านนอกไม่เคยพบเห็นคนที่มีความเป็นอยู่แบบนี้มาก่อน จึงเป็นเรื่องแปลกมาก นี่หรือชีวิตผู้คนในเมืองกรุง คนพวกหนึ่งร่ำรวยและยิ่งใหญ่ ไม่มีแมลงหวี่แมลงวันบินมากล้ากราย เพราะมีชีวิตอัมแปลล์สมบูรณ์พูนสุข

แต่อีกพวกหนึ่ง ยากไร้แสนเข็ญ อยู่แบบไร้ความหวัง หมดโอกาสจะไขว่คว้าแม้แค่ความสุขพื้นฐานแบบคนทั่ว ๆ ไป ต้องอยู่แบบอนาถาด้อย

ศักดิ์ศรีคุณค่าของความเป็นคน

เช้าวันต่อมา ผมเดินไปร้านค้าเพื่อซื้อของเตรียมตัดกบตรเช่นเคย ผมเดินมาถึงจุดเดิมเห็นผู้ชายคนที่นอนเมื่อวาน วันนี้แกนั่งริมฟุตปาทเอาเท้าหย่อนลงริมถนน ผมมองดูแก แกก็หันมามองดูผม ผมเดินผ่านไปแล้วหันกลับมามองดูอีก ลูกคนนั้นมองผมตอบเช่นกัน ผมมองแววตาของแกแล้วรู้สึกได้ทันทีว่าไม่ใช่คนบ้า ผมตัดสินใจเดินกลับมาแล้วนั่งยอง ๆ ลงข้างแกถามว่า “ลุงทำไมมาอยู่ที่นี่ ทำไมไม่กลับบ้าน ลุงมีบ้านหรือเปล่า”

ลุงแกยิ้มผมมองเห็นฟันที่อยู่ครบ ผมถามต่อ “ลุงใส่ฟันปลอมใช่ไหม” ลุงตอบว่าใช่ แล้วพูดด้วยท่าที่ปกติว่า “ลุงใส่ฟันปลอม มีบ้านอยู่ชอยรวงน้ำ แต่ออกบ้านมาหลายวันแล้ว เพราะน้อยใจลูกที่ไม่ค่อยสนใจพ่อ”

“แล้วทำไมลุงถึงไม่ไปอยู่บ้านคนชราล่ะ”

ลุงสั่นหัว “กลัวลูกจะอาย”

ผมชี้ให้อีกทาง “แล้วทำไมไม่ไปอยู่วัดล่ะ ที่

วัดมีห้องน้ำมีอาหารด้วย”

ลุงสันหัวอีก “กลัวว่าลูกจะอายุที่พ่อไปอยู่วัดที่จริงลูกก็รู้ว่าลูกก็รักและหวังลุงอยู่ แต่ก็คงจะไม่ว่าพ่อเขาอยู่ที่ไหน”

ผมฟังแกพูดและดูท่าทีแล้วแกไม่ใช่คนเพี้ยนบ้า ๆ บอ ๆ แต่ที่ออกจากบ้านมาแบบไม่มีจุดหมายปลายทางก็เพราะโกรธลูก ๆ ที่แสดงออกโดยไม่สมควรต่อพ่อจนพ่อกวนใจได้มันเอง

ผมถามว่าลุงมีเงินไหม ในใจคิดจะเอาเงินให้แกหยิบกระเป่าออกมาจากกางเกงเปิดให้ดู เห็นเงินใบละหนึ่งร้อยสองสามใบ ดูสภาพแล้วไม่น่าเชื่อเลยว่าแกจะพกกระเป่าเงินและยังมีเงินติดตัวหลายเรื่องที่ได้ฟังจากลุงจึงแน่ใจว่าเป็นเรื่องจริงด้วยความสงสัยและหวังว่าลุงจะเดินทางชีวิตไปสู่ความมิดมนยิ่งขึ้น ผมจึงพยายามพูดชักชวนให้แกกลับบ้าน

“ลุงครับ ที่ลุงมานอนแบบนี้ลุงกำลังทำคุณค่าของความเป็นคนให้ต่ำลง ซึ่งไม่ใช่วิสัยของคนที่มีปัญญาเขาทำกัน” ลุงนิ่งเงียบ “ลุงต้องเข้าใจเรื่องบุญกรรม บางทีลุงอาจเคยประพฤติผิดต่อพ่อแม่ถึงจะไม่ใช่ชาตินี้ก็อาจจะการทำผิดต่อพ่อแม่มาในชาติก่อน ๆ ก็เป็นได้ ลุงต้องอดทนตั้งใจชดใช้หนี้กรรมเก่าไปให้หมดในชาตินี้ไปเลย เมื่อเข้าใจเรื่องกรรมมีจริงลุงต้องกลับไปหาลูกแล้วตั้งใจขยันทำงาน อดทนอดกลั้น ตัดความโกรธความขี้บ่นใจทิ้งไป แม้จะอยู่ทนได้แค่วันสองวันหรือหนึ่งเดือนแล้วตายไป ก็ยังมีคุณค่ามหาศาลกว่ามานอนตายริมถนน”

ลุงยิ้มยอมรับเรื่องบุญกรรมมีจริง ดูลักษณะแกก็คงมีความรู้ยังไม่ค่อยผมจึงพูดต่ออย่างสบายใจ “คุณลุงรู้ไหมว่าผู้คนหลบหลีกไม่อยากคบคนเช่นไร ๑ คนบ้า ๒ คนสกปรก ๓ คนกำลังแสดงอาการโกรธและดुरาย ๔ คนผู้มีโรคภัยผิดแปลกจากคนทั่วไป ๕ คนหน้าด้านหน้าหนาไร้ยางอาย และ ๖ คนที่มีความเป็นอยู่ผิดเพี้ยนจากสังคมชาวบ้านทั่วไปเช่นลุงขณะนี้ ลุงออกจากบ้านมาแบบไร้จุดหมายแบบไร้ปัญญาไร้ที่พึ่งพิงอย่างนี้ เป็นความทุกข์ทรมานทั้งทาง

ร่างกาย เป็นความทุกข์ทางใจอย่างแสนสาหัสเพียงใด ลุงต้องกลับบ้านวันนี้เลยนะ”

เป็นเรื่องน่ายินดี ลุงผู้นอนริมฟุตบาทเข้าใจในชะตาชีวิตและบอกว่าจะกลับบ้านในวันนั้น

แท้จริงแล้วคนที่ทำตนให้คุณค่าของความเป็นคน ลดน้อยถอยลงจนตกต่ำกว่าความเป็นคนนั้น ไม่ใช่จะมีเฉพาะในกลุ่มคนจน ๆ ไร้ปัญญาหมดหนทางพัฒนาตนเองเท่านั้น

แต่กลุ่มคนที่เรียนสูงมีฐานะดี มีครอบครัวพร้อมพรั่ง มีการกินดีอยู่ดี ก็ยังหลงกระทำตนเองให้ตกต่ำ ลดคุณค่าของความเป็นคนได้ เพราะไร้ศีลธรรมนำชีวิต ไปหลงมัวเมาอยู่กับอำนาจลาภยศจนลืมนคุณค่าความดี ที่จะประพฤติปฏิบัติสมมาตรฐานความเป็นคน แต่กลับทำร้ายทำลายสังคมทั้งโกงกินร้ายแรง ซึ่งเป็นการทำลายทั้งศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของตน และยังทำให้ผู้คนในสังคมได้รับความเดือดร้อนไปทั่ว นับเป็นเรื่องน่าสมเพชในความมิดมนอนธการของชีวิต ที่ต้องได้รับผลวิบากกรรมลงทัณฑ์แน่นอน **๓**

**ไม่กังวลกับความร่ำรวย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน**

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

การแก้ปัญหาตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียง
สามารถช่วยคลี่คลายภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์
จากปัญหาทางเศรษฐกิจ
หรือวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของสังคมมนุษย์

● ตลาดอาริยะ สวนลุม

๑๒-๑๕ ก.ย.๒๕๕๖

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

บทส่งท้าย

โลกทุกวันนี้กำลังประสบกับภาวะวิกฤติจาก
ปัญหาการบริโภคอย่างเกินความพอเพียงของ
มนุษย์ เพราะการชี้นำของกระบวนทัศน์ในการ
พัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจลัทธิบริโภคนิยม
โดยวิกฤติภาวะโลกร้อนและน้ำมันซึ่งเป็นแหล่ง
พลังงานหลักของมนุษย์ที่กำลังจะหมดลง
ก็คือ “เหตุ” สำคัญอย่างน้อย ๒ เรื่อง ที่สามารถ

จะนำไปสู่ “ผล” แห่งความหายนะในระบบเศรษฐกิจ
ของมนุษย์

ข้อมูลล่าสุดของนักวิทยาศาสตร์จากองค์การ
นาซา ประเทศสหรัฐอเมริกา เปิดเผยผลการศึกษา
วิจัยจากภาพถ่ายทางดาวเทียมเมื่อปลายปี พ.ศ.
๒๕๕๐ พบว่าน้ำแข็งในทะเลอาร์กติกที่ขั้วโลก
เหนือกำลังละลายอย่างรวดเร็วเพราะภาวะโลกร
้อน มากมายกว่าที่เคยคาดการณ์ไว้มาก โดยมี

การละลายของน้ำแข็งในพื้นที่กว้างกว่า ๑.๒ ล้านตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็นขนาดพื้นที่ประมาณ ๕ เท่าของประเทศอังกฤษ ทำให้น้ำแข็งแถบขั้วโลกเหนือหายไปประมาณ ๒๓% เมื่อเทียบกับเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘

ดินฟ้าอากาศที่แปรปรวน และระดับน้ำทะเลที่เพิ่มสูงขึ้นซึ่งจะท่วมเมืองท่าสำคัญ ๆ ของโลก (ที่อยู่ติดทะเลหรือมหาสมุทร) จะสร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ให้กับมนุษย์ เพราะระบบเศรษฐกิจโลกที่เกาะเกี่ยวเชื่อมโยงกันอย่างไร้พรมแดนในยุคโลกาภิวัตน์นี้ จะทำให้ความเสียหายทางเศรษฐกิจที่แม้จะเกิดขึ้น ณ จุด ๆ หนึ่งของโลก สามารถส่งผลกระทบต่อ (เหมือนการล้มของเกมโดมิโน) ที่กระจายความเสียหายทางเศรษฐกิจแผ่ขยายไปถึงประเทศต่าง ๆ ทั่วทั้งโลกได้อย่างกว้างไกลไพศาล

นอกเหนือจากนี้ วิกฤตการณ์ขาดแคลนพลังงานและปัญหาน้ำมันที่มีราคาแพงขึ้น ๆ อย่างต่อเนื่อง ก็เป็นภัยคุกคามอันใหญ่หลวงอีกประการหนึ่งต่อระบบเศรษฐกิจของมนุษยชาติ ขณะที่น้ำมันกำลังจะหมดลงในอีก ๓๐-๕๐ ปีข้างหน้า และเราฝากความหวังไว้กับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนพลังงาน

แต่จากข้อมูลในประเทศสหรัฐอเมริกาเอง ต้องใช้เวลารวม ๓๐ ปีในการนำถ่านหินมาใช้แทนไม้ฟืนได้ครึ่งหนึ่งของการใช้พลังงาน และต้องใช้เวลาอีกถึง ๖๕ ปีในการนำน้ำมันมาใช้แทนถ่านหินได้ประมาณ ๓๕% ของการใช้พลังงาน ขณะที่ต้องใช้เวลาอีกราว ๒๒ ปี จึงสามารถนำก๊าซธรรมชาติมาใช้เป็นแหล่งพลังงานได้ประมาณ ๓๐% ของพลังงานทั้งหมด (Tertzakion , ๒๐๐๖. อ้างถึงใน พงษ์พิสิษฐ์ วิเศษกุล.)

แล้วในช่วงระยะเปลี่ยนผ่านของการนำเทคโนโลยีใหม่มาใช้แทนแหล่งพลังงานจากน้ำมัน

ซึ่งต้องกินเวลาหลายสิบปี อันไม่ทันท่วงทีกับปัญหาน้ำมันที่กำลังจะหมดลงในอนาคตอีก ๓๐-๕๐ ปีข้างหน้า ความหายนะของระบบเศรษฐกิจโลกจากการขาดแคลนพลังงานย่อมมีโอกาสเกิดขึ้นได้สูงมาก จนไม่ต้องเสียเวลาตั้งคำถามว่าจะเกิดขึ้นหรือไม่ แต่ควรจะต้องตั้งคำถามว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ และจะส่งผลกระทบต่อสร้างความเดือดร้อนมาถึงตัวเราแต่ละคนมากแค่ไหน

ในอดีตสมัยที่ทรัพยากรธรรมชาติยังมีอยู่มากมาย เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เหมือนเช่นในประเทศสหรัฐอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ วิธีแก้ปัญหาตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาคแบบเคนส์ (Keynesian Theory) ด้วยการอัดฉีดเงินตามนโยบายประชานิยมต่าง ๆ เพื่อไปกระตุ้นการบริโภคของผู้คนแล้วอาศัยกำลังซื้อที่เพิ่มขึ้นนั้นไปจุดให้กำลังการผลิตและอัตราการจ้างงานเพิ่มขึ้น จนส่งผลให้จักรกลทางเศรษฐกิจเดินเครื่องต่อไปสู่ดุลยภาพของความเติบโตทางเศรษฐกิจตามปกติ ก็เป็นวิธีการที่อาจใช้ได้ผลภายใต้เงื่อนไขแห่งความเป็นจริงในขณะนั้น ๆ

แต่ปัจจุบันเงื่อนไขต่าง ๆ ของโลกได้เปลี่ยนแปลงไปตามการเลื่อนไหลของอวกาศและเวลา การไปกระตุ้นการบริโภคของผู้คนให้มากขึ้น ภายใต้สภาพที่ทรัพยากรธรรมชาติ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมัน) กำลังมีลดน้อยลง ๆ สวนทางกับจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ๆ กลวิธีในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจที่เคยใช้ได้ผลในอดีตดังกล่าว อาจใช้ไม่ได้ผลอีกต่อไปกับเงื่อนไขของโลกปัจจุบันก็ได้

ในเมื่อเราสามารถใช่วิธี “เพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการ” เพื่อให้สมดุลพอดีกับปริมาณความต้องการ เพื่อแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจของสังคมมนุษย์ (ตามสมการ $P = D/S$ ที่ได้กล่าวมาในข้อ ๓.๓ ของบทที่ ๓) จนนำไปสู่ “การปฏิวัติของเคนส์” (Keynesian Revolution) ได้ แล้วทำไม

เราจะใช้วิธี “ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียง” ของผู้คนที่ให้น้อยลง จนสมดุลกับปริมาณของทรัพยากรหรือสิ่งตอบสนองความต้องการเท่าที่มีอยู่ เพื่อเป็นหนทางในการแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของมนุษย์ และนำไปสู่ “การปฏิวัติแห่งความพอเพียง” (Sufficiency Revolution) บ้างไม่ได้

จะแปลกอะไรถ้าเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและธุรกิจต่าง ๆ ต้องลดกำลังการผลิต แล้วแทนที่เราจะต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อจ้างงานเต็มที่ (Full Employment) ต่อไป โดยให้พนักงานทำงานวันละ ๘ ชั่วโมง สัปดาห์ละ ๖ วัน รวม ๔๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เพื่อได้เงินมากเพียงพอสำหรับการบริโภคด้วยการผ่อนชำระรถยนต์ ๒ คัน (ตัวเองใช้ประจำ ๑ คัน และให้ภรรยาขับลูก ๆ ใช้อีก ๑ คัน) บ้าน ๒ หลัง (อยู่ที่กรุงเทพ ๑ หลัง และเป็นบ้านพักตากอากาศชายทะเลอีก ๑ หลัง) โทรทัศน์ ๔ เครื่อง (อยู่ในห้องนอนของตัวเองและลูก ๆ คนละเครื่อง) เสื้อผ้า ๕๐ ชุด (รวมเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เพิ่งซื้อ กับชุดเก่าที่ถึงไม่ค่อยได้สวมใส่แต่ก็เสียดายไม่ยอมทิ้ง) และโทรศัพท์มือถืออีก ๑๐ เครื่อง (ของตัวเอง ภรรยา และลูก ๆ ที่มีโทรศัพท์มือถือใช้งานคนละ ๒ เครื่อง สำหรับไว้รับสาย ๑ เครื่อง และไว้โทรออกอีก ๑ เครื่อง) ฯลฯ

ก็หันกลับมาแก้ปัญหาด้วยวิธีลดการจ้างงานเพื่อให้พนักงานทำงานสัปดาห์ละ ๒๔ ชั่วโมง (แทนที่จะเป็น ๔๘ ชั่วโมง) แล้วจ่ายเงินเดือนลดลงครึ่งหนึ่ง (อันทำให้ครอบครัวนี้ต้องลดการบริโภคลงเหลือรถยนต์ ๑ คัน บ้าน ๑ หลัง โทรทัศน์ ๒ เครื่อง เสื้อผ้า ๒๕ ชุด โทรศัพท์มือถือ ๕ เครื่อง ฯลฯ)

ถ้าคนผู้นี้และครอบครัวสามารถ “ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิต” ให้น้อยลงจนมีระดับเท่ากับหรือต่ำกว่ารายได้ที่มีอยู่ แล้วใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามอัตภาพ แทนที่จะต้องเหน็ดเหนื่อยกับการทำงานสัปดาห์ละ ๖ วัน

โดยไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อนและให้กับครอบครัว ก็ทำงานเหลือสัปดาห์ละ ๓ วัน จากนั้นก็ใช้เวลาว่างที่เหลืออีก ๓ วันอย่างอิสระ (จากการถูกเจ้านายคอยบีบเค้นผลงานให้ต้องทำอย่างเต็มที่) เพื่อการพักผ่อน อ่านหนังสือหาความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนสนใจ อยู่กับครอบครัว ทำสวน ปลูกต้นไม้ ออกกำลังกายที่สวนสาธารณะ เป็นอาสาสมัครไปช่วยงานฟรีให้กับองค์กรสาธารณกุศลต่าง ๆ ตลอดจนไปศึกษาประพฤติปฏิบัติธรรมตามหลักศาสนาที่ตนศรัทธา เป็นต้น การแก้ปัญหาตามวิธีเศรษฐกิจพอเพียงแบบนี้ ก็สามารถจะช่วยคลี่คลายภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของสังคมมนุษย์ได้เช่นเดียวกัน

ข้อสำคัญอยู่ที่จะสามารถ “ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียง” ของผู้คนที่ให้น้อยลงได้อย่างไร เพื่อให้มนุษย์ลดการ “เบียดเบียนตนเอง เบียดเบียนผู้อื่น และเบียดเบียนธรรมชาติสิ่งแวดล้อม” จนสามารถเข้าถึงวิถีการบริโภคที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ตามนัยแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง หรือ “SEAL” ดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้ ก็คือความพยายามที่จะตอบคำถามดังกล่าว โดยทั้งนี้ SEAL จะช่วยทำหน้าที่เป็นเหมือนเทคโนโลยีทางสังคมวิทยา ในการแปลงหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง ให้กลายเป็นหลักประพฤติปฏิบัติเพื่อการแก้ปัญหาของมนุษย์ตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียง (เช่นเดียวกับการทำหน้าที่ของเทคโนโลยีในการแปลงความรู้ของทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ให้กลายเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่าง ๆ สำหรับการแก้ปัญหาของมนุษย์) อันจะช่วยให้มนุษย์สามารถใช้ทรัพยากรที่มีจำกัด ของดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่ชื่อว่า “โลก” ดวงนี้ได้อย่าง “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ (ผู้คน) มีความสุข” อย่างยั่งยืนตลอดไป **๒**

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

(๕) ในบางครั้งตะโต๊ะยุติธรรมเข้าใจความหมายแห่งถ้อยคำภาษาไทยบางคำคลาดเคลื่อน แปลคลาดเคลื่อนไป ทำให้การยกร่างคลาดเคลื่อนจากความมุ่งหมายไปด้วย เมื่อปรากฏขึ้นภายหลังก็ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ร่างไปแล้วนั้นใหม่ มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่ความคลาดเคลื่อน

๑๒) การยกร่างหลักกฎหมายอิสลามทั้งบรรพ ๑ บรรพ ๒ ตั้งแต่ต้นตลอดมาไม่ต้องใช้ล่าม โดยตะโต๊ะยุติธรรมรู้ภาษาและหนังสือไทย โดยเฉพาะนายเจ๊ะอับดุลลาห์ หลังปุเต๊ะ ตะโต๊ะ

ยุติธรรมรู้ภาษาไทยในเกณฑ์ดีและมีปฏิภาณคล่องแคล่วรวดเร็ว เป็นประโยชน์แก่การยกร่างอย่างมาก

๑๓) ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๘๑ เป็นต้นมา มีความพยายามยกร่างหลักกฎหมายอิสลามได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยใช้เวลาประชุมจนถึง ๑๘ นาฬิกาทุกวัน รวมทั้งวันอาทิตย์และวันหยุดราชการอื่น ๆ และต่อมาได้ประชุมในเวลากลางวันอีกคืนละ ๒ ถึง ๓ ชั่วโมง เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ เดือน รวมเวลาประมาณ ๑ ปี จึงยกร่างลักษณะครอบครัวเสร็จ และใช้เวลาประชุมที่

จังหวัดสงขลาอีกประมาณ ๒ เดือนจึงแล้วเสร็จ ส่วนลักษณะมรดกมีเนื้อหาน้อยกว่าลักษณะครอบครัว ใช้เวลาร่างประมาณ ๓ เดือน และใช้เวลาประชุมที่ศาลจังหวัดสงขลาอีกประมาณ ๓ สัปดาห์

๒.๒ แนวทางการร่างคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก

การร่างคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกครั้งที่ ๑ ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับกระทรวงยุติธรรม” ได้ถือคำแปลฉบับดังกล่าวแล้วเป็นหลักประกอบกับข้อความที่ดะโต๊ะยุติธรรมศาลจังหวัดสตูลทุกท้วงเพิ่มเติม

kitabฉบับที่ดะโต๊ะยุติธรรมศาลจังหวัดปัตตานีนำมารวบรวมเรียบเรียงปรากฏตามบันทึกคำแปลเป็นkitabภาษาอาหรับรวม ๖ kitab คือ

- (๑) มอยะตุลมักศุด
- (๒) ฟัตหุลมุฮิน
- (๓) มุฆนิลมุหตาจญ์
- (๔) ชัรหุลเราะห์บียะฮ์
- (๕) หาซียะฮ์อัลบาญรียะลาซัรหุซซันซุรียะฮ์ และ
- (๖) หัลลุลมุชกิลาท

ส่วนkitabฉบับที่ดะโต๊ะยุติธรรมจังหวัดสตูลนำมารวบรวมเรียบเรียงปรากฏตามบันทึกคำแปลเป็นภาษายาวี (มลายู) รวม ๗ kitab คือ

- (๑) มะรออะตุฎฎะอ์
- (๒) กัสฟูลลิซาม
- (๓) ฟัรฎุลมะซาอิล
- (๔) มุตตะอัลเล็ม
- (๕) มัฎละฮิลบัตเรน
- (๖) อีฎอฮุลบาบ และ
- (๗) ฬะตาวา เกาะดะฮียะฮ์ ฬะห์กามุนนิกาห

kitabเหล่านี้เป็นสมุดตีพิมพ์ขนาด ๔ หน้ายก บางkitabมีเพียงเล่มเดียว บางkitabก็มีมากกว่า ๑ เล่ม รวมเป็นหนังสือนับร้อยยกขึ้นไป kitabทุกkitabไม่มีเลขกำกับหัวข้อ ไม่มีข้อความเบื้องต้นหรือบทเบ็ดเสร็จทั่วไป โดยมากนิยมกล่าว

ข้อความอย่างเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีกในที่ต่าง ๆ การยกบทขึ้นปรับคดีใช้วิธีอ้างชื่อkitab หน้า และคราว หรือปีที่ตีพิมพ์

สำหรับมัชฮับที่สำคัญในหลักศาสนาอิสลามพอจำแนกออกเป็น ๔ มัชฮับ คือ

- (๑) ซาฟีฮีย์
- (๒) หะนะฟีฮีย์
- (๓) ฮัมบาลียะฮ์ และ
- (๔) มาลิกียะฮ์

ในมัชฮับทั้งสี่นี้ มีหลักปฏิบัติผิดแผกแตกต่างกันมากบ้างน้อยบ้าง มัชฮับหนึ่งก็มีkitabสำหรับมัชฮับนั้นโดยเฉพาะ อิสลามิกชนผู้ศรัทธาเลื่อมใสนับถือนัซฮับใด ก็ปฏิบัติตามข้อบัญญัติในkitabสำหรับมัชฮับนั้น ประเทศไทยและสหพันธรัฐมาเลเซียในขณะนั้นนิยมนับถือนัซฮับซาฟีฮียะฮ์ ฉะนั้นkitabที่ดะโต๊ะยุติธรรมทุกศาลใช้เป็นบทบังคับคดี และอาศัยเป็นต้นฉบับในการเรียบเรียงและยกอ้างอิงเป็นบัญญัติของมัชฮับซาฟีฮียะฮ์ทั้งสิ้น

ข้อบัญญัติบางประการซึ่งสมควรอย่างยิ่งที่น่าจะมีอยู่ในร่างนี้ หากแต่ไม่มีบัญญัติไว้ในkitabของมัชฮับซาฟีฮียะฮ์ แม้จะมีบัญญัติไว้ในที่อื่นดะโต๊ะยุติธรรมก็ไม่เห็นชอบด้วยในการที่จะประมวลไว้ในร่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยา kitabของมัชฮับซาฟีฮียะฮ์บัญญัติให้สามีอุปการะภริยาด้วยอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และเคหสถาน แต่มิได้บัญญัติให้สามีจ่ายค่ายาหรือค่าป่วยการแพทย์รักษาภริยาในขณะที่ภริยาคลอดบุตรหรือป่วยไข้ ส่วนตำรับของนาวาวี (ฉบับภาษาอังกฤษ) ซึ่งกระทรวงยุติธรรมจัดหาให้ไว้สำหรับศาลที่มีดะโต๊ะยุติธรรม บัญญัติให้สามีจ่ายค่ายาค่าป่วยการแพทย์ไว้ชัดเจน ดะโต๊ะยุติธรรมก็ไม่เห็นชอบด้วยที่จะนำข้อบัญญัตินี้มาประมวลไว้ในร่าง โดยอ้างว่ามติของนาวาวีอาจเป็นของมัชฮับอื่นที่มีใช้มัชฮับซาฟีฮียะฮ์

ในการร่างครั้งนี้ได้รวบรวมข้อความที่กล่าวซ้ำในที่ต่าง ๆ เข้าไว้ในที่เดียวกัน เรียบเรียงเป็นข้อความเบื้องต้นเพื่อใช้ได้ทั้งลักษณะ

ครอบครัวและลักษณะมรดก ทั้งได้รวบรวมข้อบัญญัติซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในกิตาบต่าง ๆ แต่เกี่ยวเนื่องกันเข้ามารวมเป็นมาตราเดียวกัน ฉะนั้นข้อความในมาตราหนึ่ง ๆ โดยมากจึงมีที่มาจากกิตาบหลายกิตาบ มากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่กรณี

การจัดแบ่งลักษณะ หมวด และมาตรา ตลอดจนการให้นามลักษณะและนามหมวด รวมทั้งถ้อยคำสำนวนได้จัดเรียบเรียงขึ้นใหม่ทั้งสิ้น โดยพยายามวางรูปโครงให้เป็นไปตามรูปแบบกฎหมายในปัจจุบัน ถ้อยคำใดเป็นศัพท์พิเศษใช้เฉพาะในศาสนาอิสลามและหาคัพท์ภาษาไทยที่เหมาะสมแก่ความหมายมิได้ ก็คงรูปศัพท์นั้นไว้ตามเดิม โดยวางบทวิเคราะห์ศัพท์ไว้เพื่อทราบความหมายแต่ละศัพท์ ศัพท์เหล่านี้หากศัพท์ใดมีหมวดบรรยายหลักการก็เรียงศัพท์นั้นไว้เป็นบทนำแห่งหมวดนั้น ส่วนศัพท์ใดซึ่งไม่มีหมวดบรรยายหลักการก็เรียงเป็นบทวิเคราะห์ศัพท์ทั่วไปรวมอยู่ในมาตรา ๒ โดยเฉพาะ

ที่ประชุมลงมติให้แสดงข้อความสำคัญไว้ในที่นี้ว่า หลักกฎหมายว่าด้วยครอบครัวและมรดกนี้ ได้รวบรวมขึ้นถูกต้องตรงกับคัมภีร์อัลกุรอานและกิตาบแห่งศาสนาอิสลามทุกประการ ฉะนั้นเมื่อคดีพิพาทเกิดขึ้นเกี่ยวแก่เรื่องครอบครัวและมรดกในศาลจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูลแล้ว คณะตุลาการทั้งหลายจะได้ชี้ขาดบังคับคดีไปตามบทมาตราที่ได้รวบรวมไว้ในหลักกฎหมายนี้ตลอดไป หากมีปัญหาข้อใดซึ่งไม่มีข้อความที่ได้รวบรวมไว้นี้จะบังคับได้ ก็จะนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งซึ่งเป็นกฎหมายของบ้านเมืองมาใช้บังคับแก่คดีครอบครัวและมรดกของผู้นับถือศาสนาอิสลามเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักกฎหมายนี้และในที่สุดที่ประชุมขอให้ข้าหลวงยุติธรรมภาคใต้ นำร่างหลักกฎหมายว่าด้วยครอบครัวและมรดกนี้เสนอกระทรวงยุติธรรมต่อไป ซึ่งพระนิติการณ

ประสม ข้าหลวงยุติธรรมภาคใต้ มีหนังสือศาลจังหวัดสงขลา ที่ ๓๓๐/๒๔๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๔๔๔ แจ้งข้อสังเกตต่าง ๆ ถึงปลัดกระทรวงยุติธรรม สรุปได้ดังนี้

๑. หลักกฎหมายอิสลามนี้เดิมที่ประชุมใช้ชื่อว่า “คำแปลกฎหมายลัทธิศาสนาอิสลาม” ครั้งในการประชุมครั้งที่ ๓ พิจารณาร่างภาคมรดก มีผู้เสนอว่ากฎหมายอิสลามที่รวบรวมขึ้นมิใช่คำแปลมาจากกฎหมายอิสลามตรง ๆ ความจริงได้ทำโดยวิธียกขึ้นใหม่ เรียงลำดับดำเนินการตามแบบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยอาศัยหลักจากกิตาบต่าง ๆ ซึ่งคณะตุลาการเป็นผู้แปลมาจากภาษามลายูและภาษาอาหรับ ฉะนั้นที่ใช้ชื่อว่า “คำแปลกฎหมายลัทธิศาสนาอิสลาม” ก็จะไม่ตรงกับข้อเท็จจริง ที่ประชุมจึงตกลงใช้ชื่อใหม่ว่า “หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก”

๒. การทำหลักกฎหมายนี้หลวงประไพพิทยาคูณ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสตูล เป็นผู้ร่างขึ้นแล้วนำเสนอที่ประชุมพิจารณาว่า การประชุมได้ทำกัน ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ ประชุมว่าด้วยภาคครอบครัวที่จังหวัดปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๔๔๑ ครั้งที่ ๒ ประชุมว่าด้วยภาคครอบครัวต่อไปที่จังหวัดสงขลา ตั้งแต่วันที่ ๒๔ มกราคม ถึงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๔๔๒ ครั้งที่ ๓ ประชุมว่าด้วยภาคมรดกที่จังหวัดสงขลาตั้งแต่วันที่ ๒๗ สิงหาคม ถึงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๔๔๓

๓. การประชุม ๒ ครั้งแรกนั้นได้พิจารณาภาคครอบครัวแล้วเสร็จ ในการประชุมครั้งที่ ๓ จึงได้พิจารณาแต่เฉพาะภาคมรดก ส่วนภาคครอบครัวคงพิจารณาแก้ไขเพียงเล็กน้อยในเรื่องถ้อยคำเท่าที่มีผู้เสนอขึ้นขอให้แก่ การประชุมภาคมรดกนี้ได้ประชุมกันเป็น ๒ วาระ คือ เมื่อพิจารณาร่างครั้งที่ ๑ แล้ว ได้พิจารณาร่างครั้งที่ ๒ อีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นอันเสร็จการประชุม

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

คราจอมทัพประจัญจอมโจร

คราจอมทัพซึกม่า	ออกศึก
พลร่วมรบหาญฮึก	ห้ามห้า
หมายมุ่งสละชีพนีก	ชูชาติ
สยามถิ่นกำเนิดตัว	เด่นก้องปรูพี

สำนึกดีค่าพัน	ประเมิน
โดดเด่นสูงสุดเกิน	ไขว่ได้
คนโหดชั่วยากเผชิญ	แตกต่าง
จึงตั้งจุดประกายไว้	ต่อต้านขบวนการ

จอมโจรบัณฑิตไซร์	เต็มเมือง
บานเบ่งอิทธิพลเรื่อง	ล่อเป้า
ขบวนการไฟจักเปลือง	สูญเปล่า
หากเจียดประโยชน์เรา	เร่งให้ชนหลง

“ธงชัย” ชีวิตนี้	ฉันท
สูงสุดพึงพอใจ	จบแล้ว
“รัฐาธิปัตย์” ไทย	แจจจ
อำนาจอาจหาญแก้ว	กาจกถำณรงค์

ธงไตรรงค์สะบัดพลิว	เริงลม
หากมีมีเหตุโสมม	เลือกตั้ง
การเมืองพิสุทธิ์สม	หมายมุ่ง
ไทยย่อมปลอดภัยทั้ง	ทั่วถ้วน “ไตรรงค์”

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)
ฟาร์อินขวัญ
ยาว 135 ซม.
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)
ผลิต : บ้านฟาร์อินขวัญ 08-1253-7677
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลงนี้ แรกเริ่มแต่งทั้งทำนองและคำร้องเสร็จตั้งแต่ มี.ค. ๒๕๑๑ ชื่อว่า“ข่อนรัก” ยังไม่ได้อัดเสียง แต่เมื่อจะทำเพลง ประกอบภาพยนตร์เรื่อง“โชน” ก็เห็นว่าทำนองเพลงนี้เหมาะที่จะเป็น เพลง“ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง” จึงแต่งคำร้องใส่แทนเนื้อเก่า เสร็จวันที่ ๑๓ มิ.ย. ๒๕๑๒ อัดเสียงครั้งแรก ๓๐ มิ.ย.-๘ พ.ค. ๒๕๑๒ โดยมี ขรินทร์ นันทนาคร ขับร้องโน้มนำเสียง และมีเกศินี วงศ์ภักดี ขับร้องในภาพยนตร์ เนื้อหาของเพลงนั้น มีความหมายบ่งบอกถึง จิตใจมนุษย์ ผู้เดือดเดี่ยวหาญกล้า ผู้มีปัญหาและศักดิ์ศรีในความเป็น คนจริง ย่อมปรารถนาความดีงาม โดยเฉพาะสังคมมวลมนุษยชาติ อัน ต้องเดินทางไปสู่ความเจริญพัฒนาสูงส่งจนสำเร็จ แม้ตนจะเริ่มด้วย ชีวิตที่ต่ำต้อยน้อยฐานะปานใด จิตใจก็แน่วแน่ต่อความเจริญพัฒนา ของทุกสรรพสิ่ง จึงเป็นคนมีความกล้าในอุดมการณ์ เต็มไปด้วยศักดิ์ และศรีของชีวิต จิตใจจึงไม่มีความห่อถ้อย มีแต่ความอุตสาหะวิริยะ เต็มไปด้วยความเอาจริง ไม่เกี่ยงฟ้าไม่เกรงดิน เพราะเข้าใจชัดแจ้งว่า แผ่นดินก็คือพื้นโลกที่อยู่ข้างล่าง ท้องฟ้าก็ต้องเหนือขึ้นไปบนอากาศ เป็นแดนสูง หากมุ่งหมายต่อความสำเร็จตามอุดมคติ ก็ต้องโถมพลัง อย่างยิ่งยวด โดยเฉพาะจิตใจที่กล้าแกร่งขี้อสัตย์ต่อสังขธรรม ด้วย ความพากเพียรพยายามให้เต็มสุดๆ แดนฟ้าต่ำดินสูงได้ไม่นึกกลัว เลยจริงๆ.

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๗ เม.ย. ๒๕๕๗

เพลง“ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง”

ต่ำคือแดนเขตแผ่นดิน
เขตเมฆินทร์เขตแดนฟ้า
สูงส่งเหลือคณา
พาให้คะนึง

แดนดินแดนฟ้า
ตราไว้ประหนึ่ง
แยกส่วนที่พึง
ตรึงรั้วกันฟ้าแบ่งดิน

แต่ดวงใจคน
ดินรนไม่รู้แดนถิ่น
ไม่อาจแบ่งฟ้าดิน
มันโคผินบินผ่านหาญกล้า

เรื่องดวงใจไม่มีแดน
เขตเมืองแมนจักไปหา
หัวใจมันกล้า
แดนฟ้าต่ำดินสูงได้ไม่นึกกลัว.

ดาวน์โหลดเพลง “ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง”
ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

